

Decizii relevante
pronunțate în perioada octombrie-decembrie 2012

Cuprins:

Înșelăciune în convenții. Elemente constitutive. Inexistența temeiurilor de achitare. Repararea de către inculpat, a prejudiciului, în cursul judecății la prima instanță. Aplicarea art. 74 ¹ C.pen. ca lege penală mai favorabilă.....	2
Ucidere din culpă. Soluționarea laturii civile. Cheltuieli cu monumentul funerar. Lipsa caracterului voluptorios. Parastase viitoare. Daune eventuale. Cerere pentru obligarea inculpatului la plata creditului contractat de către victimă. Lipsa raportului de cauzalitate între infracțiune și împrumutul efectuat de defunct.....	10
Menținerea măsurii arestării preventive. Lipsa unor temeiuri noi care să justifice privarea de libertate. Analiza temeiurilor care au determinat arestarea preventivă și a măsurii în care acestea impun sau nu, în continuare, privarea de libertate.....	21
Cerere de înlocuire a măsurii de obligare la a nu părăsi localitatea cu aceea de obligare la a nu părăsi țara, motivată de starea de sănătate a inculpatului condamnat în primă instanță. Respingere. Recomandarea de către medic a unei intervenții chirurgicale fără a indica urgență sau a se pronunța asupra pericolozității și gravității afecțiunii	29
Trafic de minori. Deosebire față de infracțiunea de proxenetism având drept parte vătămată o persoană minoră. Obiect juridic. Apărarea dreptului la libertatea de voință și acțiune a persoanei, în cazul infracțiunii de trafic de persoane și apărarea bunelor moravuri în relațiile de conviețuire socială și de asigurare licită a mijloacelor de existență, în cazul infracțiunii de proxenetism.....	59
Arestare preventivă. Cauză aflată în apel, după casare cu trimitere spre rejudecare. Analiza motivelor care pot justifica menținerea arestării preventive. Depășirea termenului rezonabil. Înlocuirea arestării preventive cu măsura obligării la a nu părăsi țara.....	74
Favorizarea infractorului. Elemente constitutive / relevante. Latura obiectivă. Ajutorul să fie dat unui infractor, adică unei persoane care a săvârșit o faptă penală – preexistența unei infracțiuni constituind situația premisă, fără de care nu poate fi concepută fapta. Latura subiectivă. Făptuitorul să fi știut că s-a săvârșit o infracțiune, că dă ajutor unui infractor și că prin acest ajutor s-ar putea îngreuna sau zădărnici opera de înfăptuire a justiției	89
Cerere de îndreptare a erorii materiale. Respingere. Schimbare pe calea îndreptării erorii materiale a tipului unui contract, a întinderii răspunderii angajate, modificându-se dispozitivul hotărârii definitive Greșeli de fond, iar nu greșeli materiale. Încălcarea autorității de lucru judecat a hotărârii	98
Cerere de achitare formulată de inculpatul care a solicitat judecata în procedura simplificată. În aplicarea dispozițiilor art. 320/1 C proc. pen.. instanța nu poate pronunța decât soluția de „condamnare a inculpatului" care beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege. Achitarea inculpatului nu se poate dispune decât în urma efectuării „cercetării judecătorești"	107

Înșelăciune în convenții. Elemente constitutive. Inexistența temeiurilor de achitare. Repararea de către inculpat, a prejudiciului, în cursul judecății la prima instanță. Aplicarea art. 74¹ C.pen. ca lege penală mai favorabilă

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, sentința nr. 123 din 22 noiembrie 2012

Prin rechizitoriul Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj din 3 martie 2011, s-a dispus trimiterea în judecată în stare de libertate a inculpatului A.S., avocat în cadrul Baroului G., pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prev.de art. 215 alin. 1,2,3 Cod penal.

Dosarul a fost înaintat spre soluționare la Curtea de Apel Cluj întrucât inculpatul este avocat, fiind întrunite cerințele art. 28 ind. 1 C.p.p.

În rechizitoriu se reține că inculpatul A.S. în calitate de avocat în cadrul Baroului G., la data de 18 aprilie 2008, s-a prezentat în calitate de mincinos de reprezentant al promitenților vânzători S.C. D. SRL Turda și a lui S.I.L. și a indus în eroare pe reprezentanții părții vătămate S.C. T. SRL Cluj-Napoca, cu ocazia încheierii unui antecontract de vânzare-cumpărare a unui teren în suprafață de 2000 mp, identificat în CF nr. 417 Ghiriș Sâncrai A+2 nr. top 2221/1/2/1 situat în comuna Luna jud.Cluj, în scopul încasării pe nedrept al prețului vânzării, în sumă de 40.000 euro, bani care au fost folosiți de el, ulterior, în interes propriu, fără respectarea obligației asumate de a se prezenta în 60 de zile de la achitarea sumei, în fața notarului public, pentru perfectarea contractului autentic.

În dovedirea infracțiunii, parchetul a invocat ascultarea părții vătămate și a unui număr de trei martori.

Ca stare de fapt, s-a reținut că în luna octombrie 2007, martorul C.I. a aflat că la ieșirea din mun. Câmpia Turzii spre localitatea Luna este de vânzare un teren în suprafață de 27 ha aparținând familiei C. și a comunicat această informație martorului S.I.L. Lucian, știind că acesta este interesat în achiziționarea lui, deoarece cunoștea faptul că în curând în zona respectivă se va construi autostrada „Transilvania” și există posibilitatea revânzării imobilului teren cu un profit substanțial, în procedura de expropriere.

Având în vedere că S.I.L. singur, nu dispunea de resurse financiare pentru a cumpăra acest teren, a luat legătura cu martorul M.L. administrator al SC D2 SRL din Turda, societate cu capital olandez și român ce avea ca obiect de activitate principal, afaceri imobiliare. Numitul M.L. s-a arătat interesat de cumpărarea terenului respectiv și cei doi s-au hotărât să achiziționeze imobilul.

În perioada premergătoare încheierii antecontractului de vânzare-cumpărare cu C.V. numiții M.L. și S.I.L. Lucian s-au întâlnit de câteva ori cu inculpatul A.S., avocat în cadrul Baroului G., care era finul numitului C.I., iar acesta a adus la cunoștința susnumiților că situația juridică a terenului este clară și pot proceda la cumpărarea bunului, în cursul acestor discuții inculpatul A.S. prezentându-se și în calitate de reprezentant al vânzătoarei.

La data de 21.11.2007 S.I.L. și SC D2 SRL reprezentată de M.L. au încheiat un antecontract de vânzare-cumpărare cu numita C.V. reprezentată de avocat B.S.M., prin care ultima se obliga să vândă primilor imobilul înscris în CF 1138 Ghiriș Sâncrai A+1 nr. topografic 22271/a/2/2 cu destinația de casă familială, curte și grădină în suprafață de

1000 m.p. și imobilul înscris în CF 417 Ghiriș Sâncrai A+2 nr. topografic 222/1/a/271 cu destinația de Arător în suprafață de 263.124 m.p. ambele imobile fiind situate din punct de vedere administrativ în comuna Luna, jud. Cluj.

Prețul de vânzare stabilit a fost de 4.424.232 de euro. Acest antecontract de vânzare-cumpărare a fost redactat și atestat în privința datei, identității părților și conținutului de către inculpatul A.S., în calitate de avocat.

Astfel, inculpatul A.S. a luat cunoștință atât de datele de identificare ale cumpărătorilor cât și de datele de carte funciară și de locația imobilului care a constituit obiectul tranzacției.

La începutul anului 2008 numitul M.L. a comunicat martorului S.I.L. că dorește să iasă din această afacere, deoarece promitenta vânzătoare nu putea prezenta actele de proprietate ale terenului ce a constituit obiectul promisiunii sinalagmatice de vânzare-cumpărare și prin urmare nu se putea încheia un contract autentic. Martorul S.I.L. însă, a vrut să achiziționeze terenul în continuare și a fost de acord să preia prin cesiune drepturile și obligațiile SC D2 SRL Turda, din antecontractul de vânzare-cumpărare, fiind de acord să plătească acestei societăți ca preț al cesiunii suma de 475.000 euro, bani ce au fost plătiți de către societate anterior numitei C.V.. Acest preț, însă urma să fie achitat către SC D2 SRL pe măsură ce martorul S.I.L. Lucian reușea să vândă parcele din terenul achiziționat. Contractul de cesiune de antecontract a fost încheiat între părțile de mai sus la 15.02.2008.

Anterior acestei cesiuni, martorul S.I.L. 1-a împuternicit pe inculpatul A.S. să îl reprezinte în fața unor eventuali cumpărători care doreau să achiziționeze o suprafață de 2000 m.p. din imobilul înscris în CF 417 Ghiriș Sâncrai A+3 nr. top 222/1/3/2/1/1, din care susnumitul deținea cota de 17/40. Potrivit acestui mandat, acordat inculpatului în data de 3.02.2008, acesta din urmă avea dreptul de a încasa prețul și obligația de a vira integral suma obținută în contul mandantului până în data de 1 ianuarie 2010.

Ajungând în posesia informațiilor legate de terenul de mai sus, inculpatul A.S. a luat legătura cu partea vătămată F.V.C., administrator al părții vătămate SC T. SRL, oferindu-i spre vânzare o parcelă de 2000 m.p. din terenul care a constituit obiectul antecontractului încheiat la 21.11.2007. Reprezentantul părții vătămate F.V.C. s-a arătat interesat să cumpere o parcelă de 2000 m.p. care să fie identificată pe baza datelor de carte funciară și să aibă un front la stradă de 25 m și o adâncime de 80 de metri.

În data de 18.04.2008, inculpatul A.S. s-a prezentat în calitate de reprezentant ai SC D. SRL Turda și S.I.L. Lucian și în această calitate a încheiat un antecontract de vânzare-cumpărare cu SC T. SRL reprezentată de F.V.C., prin care promitea vânzarea unei suprafețe de teren de 2000 m.p. identificat în CF 417 Ghiriș Sâncrai A+2 nr. topo 222/1/2/1 cu destinație arător din suprafața totală de 270.924 m.p. situat din punct de vedere administrativ în com. Luna jud. Cluj dispus la șoseaua națională cu un front la stradă de 25 m și o adâncime de 80 m situat la marginea dinspre localitatea Câmpia Turzii.

Așa cum a rezultat din declarația părții vătămate F.C., inculpatul A.S. a susținut că are mandat pentru a încheia acest contract, din partea SC D. SRL și a martorului S.I.L., mandat ce presupune inclusiv încasarea prețului care a fost stabilit în sumă de 40.000 de euro. Partea vătămată F.C. solicitând inculpatului să-i prezinte actul, acesta i-a comunicat că îi va arăta această împuternicire cu ocazia semnării contractului autentic de vânzare-cumpărare, fiind fixat în acest sens un termen de 60 de zile de la achitarea prețului. Partea

vătămată F.C., așa cum rezultă din declarațiile sale, a avut încredere în inculpatul A.S., *având în vedere că îl cunoștea de 15 ani, și știa că este avocat.*

În aceste condiții, la data de 21.04.2008, adică la 3 zile de la încheierea antecontractului de vânzare-cumpărare, partea vătămată a virat contravaloarea sumei de 40.000 de euro în contul inculpatului A.S..

În realitate, inculpatul A.S. nu a avut împuternicire din partea SC D. SRL Turda, care în realitate posedă denumirea de SC D2 SRL și mai mult, această firmă la data încheierii antecontractului de vânzare-cumpărare cu SC T. SRL oricum nu mai avea nici un drept asupra terenului vândut, deoarece la 15.02.2008, aceste drepturi au fost cesionate în favoarea lui S.I.L. Administratorul SC D2 SRL, martorul M.L., a arătat în declarația sa din faza de urmărire penală, că nu l-a împuternicit niciodată în scris sau verbal pe inculpat să vândă către SC T. SRL vreo suprafață de teren și cu atât mai puțin să încaseze sume de bani în numele SC D2 SRL, recunoscând în schimb că l-a rugat pe inculpat să-i caute cumpărători.

Reprezentanții SC D2 SRL au aflat de vânzarea efectuată de inculpatul A.S., abia la începutul anului 2010, când au fost notificați de reprezentanții părții vătămate, SC T. SRL, în vederea încheierii contractului în formă autentică.

Pe de altă parte, S.I.L. a declarat de asemenea că nu a fost anunțat de către inculpatul A.S., despre încheierea antecontractului de vânzare-cumpărare și a aflat de această împrejurare, după ce a primit în 2010 o notificare din partea SC T. SRL. Totodată martorul S.I.L. învederează că nu a primit nicio sumă de bani de la inculpat, iar în privința terenului achiziționat de la C.V. a precizat că nu a avut loc o parcelare și că terenul este deținut pe baza unui contract de vânzare-cumpărare autentic de către el și numitul C.I., ambii în calitate de proprietari, după ce C.I. s-a asociat cu el în cursul anului 2008 în vederea cumpărării terenului de la C.V..

În cursul urmăririi penale inculpatul a recunoscut semnarea antecontractului de vânzare-cumpărare cu SC T. SRL, respectiv încasarea sumei de 40.000 de euro, arătând că acești bani au fost cheltuiți de el în interes personal, însă în apărarea sa a invocat faptul că ar fi avut acordul martorului S.I.L. de a-i păstra, deoarece la rândul lui ar fi contribuit la cumpărarea terenului de la C.V. cu suma de 100.000 de euro, prin intermediul numitului C.I..

Martorul C.I., care este nașul de cununie al inculpatului, a confirmat faptul că acesta a contribuit cu suma de 100.000 de euro la suma de 500.000 euro, cu care el a participat alături de S.I.L. Lucian la cumpărarea unui teren în suprafață de 23 ha de la C.V..

În declarațiile date în faza de urmărire penală precum și în fața instanței de judecată, inculpatul A.S. nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, învederând că activitatea sa constituie un litigiu civil, fiind vorba de o executare a mandatului ce i-a fost acordat de numitul S.I.L., la data de 3.02.2008, vizând înstrăinarea unui teren de 2000 mp, situat în CF nr. 417 Ghiriș Sâncrai A+3, în care martorul deținea o cotă de 17/40.

În fața curții, inculpatul prin apărătorul ales, a solicitat în principal achitarea sa în temeiul art. 10 lit. a, 10 lit. b, 10 lit. c și 10 lit. d, rap. la art. 11 pct.2 lit. a C.proc.pen., întrucât infracțiunea de înșelăciune nu există, apoi fapta nu este prevăzută de legea penală, nu a fost săvârșită de el, iar pe de altă parte acesteia îi lipsesc latura obiectivă și subiectivă.

În cursul cercetării judecătorești, curtea a procedat la administrarea nemijlocită a probelor necesare, utile, concludente și pertinente pentru soluționarea cauzei.

S-a procedat la ascultarea părții vătămate F.C, a inculpatului A.S., a martorilor C.I., M.L., S.I.L.

La data de 23.03.2012, inculpatul din proprie inițiativă a depus la dosar un raport de expertiză contabilă extrajudiciară întocmit de expertul B.I., pentru a dovedi că partea vătămată nu a încercat nici un prejudiciu, astfel că nu putem fi în prezența infracțiunii de înșelăciune.

În fața Curții de Apel, inculpatul a propus în apărarea sa pe martora T.H. la termenul din 16.02.2012, cerere încuviințată de către instanță. Deși citată legal din Grecia pentru termenele din 29 martie, 19 aprilie 2012, 10 mai 2012 și 20 septembrie 2012, aceasta nu s-a prezentat în vederea audierii. În aceste condiții, la 11.10.2012, instanța a revenit asupra probei încuviințate, față de imposibilitatea obiectivă a ascultării nemijlocite a martorei, tendința de tergiversare a judecării cauzei de către inculpat, fiind evidentă.

Un semn de îndoială asupra credibilității martorei este faptul că aceasta nu a fost invocată ca probă în apărare încă din cursul urmăririi penale, când aceste împrejurări puteau fi clarificate și demonstrate, eventual realitatea lor, respectiv martora ar fi comis o eroare materială de dactilografie a procurii încredințate de martorul S. către inculpat, în sensul că din greșeală a menționat că terenul ce era de vânzare se situa în Ghiris Sâncrai A+3, în loc de Ghiris Sâncrai A+2.

Chiar dacă martora ar fi comis o asemenea eroare materială, curtea reține că vinovăția îi aparține în exclusivitate martorului S.I.L. care a semnat mandatul depus la fila 60 up, fără să îl citească, iar mai apoi inculpatului care l-a pus în executare, fără o prealabilă consultare cu cel care i l-a încredințat.

Curtea reține că starea de fapt stabilită prin rechizitoriu are suport probator prin coroborarea probelor testimoniale cu cele scrise, de la dosar, astfel că va fi însușită de către instanță.

Potrivit art. 345 alin.1 cod proc.pen., asupra învinuirii aduse inculpatului, instanța hotărăște prin sentință, pronunțând după caz, condamnarea, achitarea sau încetarea procesului penal.

Art.345 alin.2 din același cod, precizează că soluția de condamnare a inculpatului se pronunță numai dacă instanța constată că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Din economia acestor texte de lege, rezultă, cu claritate, că instanța de judecată pronunță condamnarea inculpatului numai în situația în care probele strânse în cursul urmăririi penale și verificate în cursul cercetării judecătorești, dovedesc în mod cert, că fapta a fost săvârșită de inculpat.

Potrivit art.200 din Codul de procedură penală, „urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată”.

Art. 289 cod proc.pen. dispune că „judecarea cauzei se face în fața instanței constituită potrivit legii și se desfășoară în ședință, oral, nemijlocit și în contradictoriu”.

Astfel, probele strânse în cursul urmăririi penale servesc numai ca temei pentru trimiterea în judecată.

Pentru a servi drept temei de condamnare, probele strânse în cursul urmăririi penale trebuie verificate în activitatea de judecată de către instanță, în ședință publică, în mod nemijlocit, oral și în contradictoriu.

Numai după verificarea efectuată, în aceste condiții, instanța poate reține motivat, că exprimă adevărul, fie probele de la urmărirea penală, fie cele administrate în cursul judecății.

Pe de altă parte, în raport de dispozițiile art. 62, 63 cod proc.pen., cu referire la art.1, art.200, art.289 cod proc.pen., hotărârea prin care se soluționează cauza penală dedusă judecății trebuie să apară ca o concluzie, susținută de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanț deductiv, fără discontinuitate.

Ori, în cauză, probele strânse în cursul urmăririi penale și care au servit drept temei de trimitere în judecată, precum și probele administrate în faza judecății, dovedesc, în mod cert, că autorul infracțiunii de înșelăciune este inculpatul și că fapta a existat în realitate.

În cauza de față, inculpatului i s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului „egalității de arme” promovat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Astfel, cu privire la acest principiu CEDO precizează că: „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecărei părți o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care, să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”.(a se vedea hotărârea nr.27 din octombrie 1993, *Dombo Beheer BV v.Olanda*).

Mai mult, aceeași curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994, *Bendenoun v.Franța*).

De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO *Edwards v.Marea Britanie* din 16 decembrie 1992).

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, instanța de fond i-a oferit inculpatului A.S., ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul său de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004) și a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza Boldea împotriva României- Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acestuia și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; **caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența**

acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

În baza declarațiilor date nemijlocit în fața curții de către martorii C.I., M.L. și S.I.L., rezultă fără dubiu, intenția inculpatului de a induce în eroare pe reprezentantul SC T. SRL, cu scopul dobândirii pe nedrept a sumei de 40.000 de euro.

Astfel, inculpatul s-a prezentat în calitate de mincinoasă de reprezentant al SC D. SRL iar în realitate această societate nu există, iar din partea SC D2 SRL Turda, nu a avut mandat pentru a efectua tranzacții imobiliare în numele acesteia. Mai mult decât atât, inculpatul nici nu era interesat să cunoască situația juridică reală a terenului, urmărind scopul propriu infracțional, pentru că dacă ar fi avut acest interes, ar fi aflat că la data respectivă SC D2 SRL nu mai deținea nici o cotă parte din terenul vândut de C.V., la data de 15.02.2008, fiind încheiat un contract de cesiune între cele două părți.

Mai mult, la datele de identificare aparținând martorului S.I.L., inculpatul a trecut numărul și seria actului de identitate aparținând martorului M.L.;

Pe de altă parte, mandatul acordat de S.I.L. inculpatului la data de 03.02.2008, se referea strict la vânzarea unei cote de 2000/263.124 din imobilul înscris în CF 417 Ghiriș Sâncrai A+3 **nr. top** 222/1M/2/1/1, cu precizarea cotei de proprietate de 17/40 parte, în timp ce inculpatul „a promis vânzarea” unui imobil în suprafață de 2000 mp înscris în CF 417 Ghiriș Sâncrai A+2 **nr. top** 2221/1/2/1 ce făcea parte dintr-un lot de 270.924 m.p. Așa fiind, inculpatul „a înstrăinat” un imobil pentru vânzarea căruia nu avea mandat nici măcar din partea lui S.I.L.

Nu în ultimul rând, inculpatul A.S. a încasat suma de 40.000 de euro prin contul lui bancar și a folosit banii, în interes personal, fără a anunța pe martorii M. și S.

Pe de altă parte, inculpatul nu s-a prezentat la notar în vederea încheierii contractului autentic în termen de 60 de zile de la încasarea sumei de 40.000 de euro.

Rezultă că în aceste condiții, inculpatul A.S. știa de la început că SC T. SRL pe baza antecontractului de vânzare-cumpărare încheiat la 18.04.2008, nu va avea posibilitatea întabulării dreptului de proprietate asupra imobilului trecut în antecontract niciodată, deoarece pe lângă faptul că el nu avea mandatul necesar de la promitenții vânzători, nici datele de identificare ale acestora nu corespundeau realității și nici terenul nu avea datele de carte funciară corecte.

Curtea reține că prin aceste manopere inculpatul A.S. a urmărit obținerea pentru sine a sumei de 40.000 euro de la partea vătămată.

Concluziile instanței în privința comiterii infracțiunii de înșelăciune de către inculpat, rezultă din declarația martorului S.I.L. care învederează textual: ”eu punctual și expres nu mi-am dat acordul pentru vinderea celor 2000 mp în favoarea părții vătămate ... Din cuprinsul antecontractului din 18.04.2008, apărea nereal că eu și M.L. am fi fost reprezentați de inculpat, lucru care în realitate, nu a fost real. Nu-mi amintesc să-l fi împuternicit pe inculpat să vândă suprafața de 2000 mp către partea vătămată ... Precizez că inculpatul nu mi-a spus anterior de vânzarea terenului către S.C. T. SRL și nici că a încasat banii, condiții în care eu i-am revocat ulterior mandatul”.

Martorul C.I., în fața curții, precizează că: „nu l-am împuternicit pe inculpat, să vândă în numele meu suprafața de teren către partea vătămată, din cel achiziționat de mine și S., în anul 2008, de la C.V. Nu am primit de la inculpat nicio sumă de bani care să reprezinte contravaloarea vreunui teren vândut”. De asemenea, martorul M.L. în fața

curții, arată că :” antecontractul dintre mine și S. ca și promitenți cumpărători și C.V. ca vânzătoare, se referea la terenul de 27 ha la ieșirea din Câmpia Turzii spre Luna, și a fost redactat și atestat de inculpat în privința datei, identității părților și conținutului de către A.S.. Niciodată nu l-am împuternicit pe inculpat, nici scris și nici verbal, să vândă vreo suprafață de teren către partea vătămată, sau să încaseze bani de la aceasta în aprilie 2008. Acest lucru nici nu era posibil, deoarece în luna februarie 2008 S.C. D2 a cesionat părțile sociale, către S.L.”.

Inculpatul în fața curții a învederat că „recunosc că am avut împuternicire scrisă numai de la S.L. să-i vând o suprafață de teren ale cărei date de identificare și de carte funciară nu le-am memorat pe de rost, nici nu le-am comparat cu cele din antecontractul din 21.11.2007, condiții în care a apărut eroarea vizând terenul vândut părții vătămate, precum și greșeli privind datele cumpărătorului.” Tot în fața instanței inculpatul a revenit asupra susținerii din fața procurorului, că în luna decembrie 2009 ar fi achitat suma de 8000 euro în favoarea părții vătămate S.C. T. SRL.

Partea vătămată în fața curții a învederat că :”inculpatul la 18.04.2008, m-a convocat la sediul firmei mele și fără să aibă mandat din partea promitenților-vânzători pe care a afirmat că-i reprezintă, a întocmit un antecontract de vânzare-cumpărare cu privire la suprafața de teren de 2000 mp, spunând că are mandat și pentru încasarea prețului în valoare de 40.000 euro de la vânzători, a promis că îmi va arăta mandatul la încheierea actelor în formă autentică, respectiv în 60 de zile de la plata prețului. După încasarea banilor, inculpatul nu a mai fost de găsit”.

În legătură cu apărărilor formulate de inculpat, curtea reține următoarele:

Motivul invocat, constând în inexistența faptei, nu are corespondent în probele dosarului, acestea convergând indubitabil către confirmarea existenței infracțiunii, în condițiile cerute de latura obiectivă.

De altfel, pentru a putea invoca achitarea întemeiată pe art.10 lit.a C.pr.pen., inculpatul ar fi trebuit să dovedească că nu a existat o faptă în materialitatea ei și nu neapărat penală.

Ori, în cauză, inculpatul a recunoscut că a avut mai multe întâlniri și discuții cu partea vătămată și martorii C., S. și M., **astfel că achitarea solicitată, fundamentată pe acest temei de drept, este neîntemeiată, nesprrijinindu-se pe argumente de natură a zdruncina încrederea curții în justețea probatoriilor administrate.**

Așa fiind, nu se impune achitarea inculpatului în baza art. 10 lit. a C.p.p.

În legătură cu achitarea inculpatului în baza art. 10 lit. b C.p.p., curtea reține că nici aceasta nu este fondată întrucât așa cum se arată constant în practica judiciară „fapta inculpatului care a vândut părții vătămate un teren, asupra căruia nu avea titlu de proprietate, întocmind o convenție în acest sens, și încasând în întregime prețul, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune în convenții prev. de art. 215 alin. 1 și 3 Cod penal. **Partea civilă nu ar fi consimțit să plătească inculpatului, prețul, dacă ar fi știut că la acea dată el nu era proprietarul terenului și nu îl putea vinde”.**

Pentru aplicarea art. 215 alin. 3 Cod penal se cere ca la încheierea convenției, sau pe parcursul executării, inculpatul să fi întreprins acțiuni de inducere în eroare prin amăgire sau întrebuințare de mijloace frauduloase și numai în acest fel, să fi determinat partea potrivnică să încheie sau să execute convenția. Simpla neexecutare a unei obligații luate în cadrul unei convenții civile, nu are caracter penal, chiar dacă inculpatul s-a

angajat că va executa obligația, până la o anumită dată, știind că nu își va putea respecta angajamentul, dar nu a uzat de mijloace amăgitoare pentru a convinge partea adversă, că va executa convenția în termen. Câtă vreme însă inculpatul, conform probelor de la dosar s-a folosit de mijloace frauduloase – afirmând că este reprezentantul de drept al promitenților vânzători, că are mandat din partea acestora pentru înstrăinarea terenului-pentru a convinge cealaltă parte că își va respecta obligația, fapta constituie infracțiunea de înșelăciune prev. de art. 215 alin. 1,2,3 Cod penal. Trecerea din domeniul civil în cel penal are loc numai atunci când inculpatul s-a folosit de mijloace mincinoase, pentru a convinge cocontractantul, că își va respecta obligațiile corelative, condiție îndeplinită în speța de față.

Pentru motivele ce preced, este exclusă achitarea inculpatului în baza art. 10 lit. a,b,c,d, C.proc.pen.

La data de 24.01.2012, s-a depus de către partea vătămată un script din care rezultă că inculpatul a achitat în întregime suma de 42.000 euro, reprezentând contravaloarea pagubei încercate ca urmare a infracțiunii de înșelăciune învederând că nu mai are nicio pretenție de natură civilă față de inculpat. Curtea reține că infracțiunea de înșelăciune este una de rezultat, care se consumă în momentul procedurii pagubei, astfel că nu a luat în considerare în statuarea vinovăției inculpatului proba extrajudiciară atașată dosarului de către expertul B. Partea vătămată a înregistrat prejudiciul în ziua virării sumei de bani, respectiv 40.000 euro în contul inculpatului la data de **21.04.2008**, acesta fiind momentul consumării infracțiunii.

Dispozițiile art. 74 ind. 1 Cod penal –reducerea pedepsei sau aplicarea unei sancțiuni administrative în cazul anumitor infracțiuni – au fost introduse prin art. 20 pct. 2 din Legea nr. 202/2010, dar declarate neconstituționale prin decizia nr. 573 din 3 mai 2011 a Curții Constituționale publicată în M.Of. nr. 363 din 25 mai 2011. Dispozițiile legale enunțate sunt aplicabile în cauză, întrucât constituie o lege penală mai favorabilă, prevăzându-se că în cazul comiterii infracțiunii de înșelăciune, prin care s-a pricinuit o pagubă, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la soluționarea cauzei în primă instanță, inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate.

La alin. 2 al art. 74 ind. 1 C.pen., se prevede că în situația în care prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amenda. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții, este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.

Prin urmare, în raport cu sancțiunile penale ce sunt prevăzute, disp. art. 74 ind. 1 Cod penal constituie o lege penală mai favorabilă.

Așa fiind, inculpatul va beneficia de dispozițiile legale mai favorabile, pentru că a acoperit integral prejudiciul cauzat părții civile, în sumă de 42.000 euro, așa cum rezultă din scriptul depus la 24.01.2012 în fața curții.

Pe cale de consecință, în baza art. 215 alin. 1,2,3 Cod penal pentru infracțiunea de înșelăciune în convenții cu aplicarea art. 13 Cod penal, art. 74 ind. 1 alin. 2 Cod penal și art. 91 alin. 1 lit. c Cod penal, va aplica inculpatului A.S., amenda administrativă în cuantum de 1.000 lei care va fi înregistrată în cazierul judiciar.

Se va constata recuperat prejudiciul cauzat părții civile S.C. T. SRL Cluj.

Se va stabili onorariu parțial în sumă de 50 lei, pentru apărătorul din oficiu din cadrul Baroului Cluj, sumă ce se va achita din FMJ.

În baza art. 191 C. proc.pen., va obliga inculpatul să achite statului 1000 lei cheltuieli judiciare în faza de urmărire penală și fond. (Judecător Delia Purice)

Ucidere din culpă. Soluționarea laturii civile. Cheltuieli cu monumentul funerar. Lipsa caracterului voluptoriu. Parastase viitoare. Daune eventuale. Cerere pentru obligarea inculpatului la plata creditului contractat de către victimă. Lipsa raportului de cauzalitate între infracțiune și împrumutul efectuat de defunct

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1688 din 29 noiembrie 2012

Judecătoria Cluj-Napoca prin sentința penală nr. 884 din 13 iulie 2012, în baza art. 178 al. 2 din C. pen. cu aplicarea art. 320¹ din C.p.p. și art.74 lit. a și 76 din C.pen. a condamnat pe inculpatul B.A.C., la pedeapsa de **10 luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

În baza art. 71 al. 2 din C.pen. s-a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 al. 1 lit. a (teza a II-a) C. pen. pe perioada prev. de art. 71 al. 2 din C.pen.

În baza art. 81 și 82 din C.pen. s-a dispus suspendarea condiționată a executării și stabilește termenul de încercare de 2 ani și 10 luni.

În baza art. 71 al. 5 din C.pen.s-a dispus suspendare executării pedepselor accesorii dispuse.

În baza 359 din C.p.p. s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor a căror nerespectare are ca urmare revocarea suspendării executării pedepsei.

S-a constatat că pentru autovehiculul condus de către inculpat la data de 17 aprilie 2009 a fost încheiată polița de asigurare din data de 23 ianuarie 2009 de către S.C. B.A.V. S.A. valabilă în perioada 26 ianuarie 2009 – 25 iulie 2009, iar asiguratorul va răspunde în condițiile și limitele legii și ale contractului de asigurare.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 C.civ. în vigoare până la data de 1 octombrie 2011 s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de către părțile civile Z.M. și Z.O. și a obligat inculpatul la plata sumei de 60.000 euro, echivalent în lei la data plății, reprezentând daune morale.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 C.civ. în vigoare până la data de 1 octombrie 2011 s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de către partea civilă T.A.L. și a obligat inculpatul la plata sumei de 69500 lei, reprezentând daune materiale și la plata sumei de 50.000 euro, echivalent în lei la data plății, reprezentând daune morale. Respinge celelalte pretenții ca fiind neîntemeiate.

S-a constatat că CLINICA DE NEUROCHIRURGIE CLUJ-NAPOCA cu sediul în Cluj-Napoca, Victor Babeș, nr. 43, jud. Cluj nu s-a constituit parte civilă.

În baza art. 191 al. 1 din C.p.p.a obligat inculpatul la plata sumei de 3.000 lei reprezentând cheltuieli de judecată avansate de stat.

În temeiul art. 189 al. 1 din C.p.p. onorariul parțial al avocatului desemnat din oficiu, de 100 lei a fost suportat din fondurile Ministerului Justiției.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Urmărirea penală a început împotriva inculpatului prin rezoluția din data de 18 septembrie 2009, confirmată de către procuror la data de 21 septembrie 2009.

Urmare a sesizării unui accident de circulație petrecut la data de 17 aprilie 2009, în jurul orei 21.00, s-a efectuat o cercetare la fața locului și în prezența martorului asistent S.I. s-au reținut următoarele:

Incidentul s-a petrecut în localitatea Cluj-Napoca, pe str. Calea Florești în dreptul imobilului cu nr. 75, la intersecția cu str. Agronomilor, pe sensul de circulație spre Calea Mănăstur. Circulația se desfășura în dublu sens, cu două benzi pe sensul spre centru și trei benzi în sensul opus.

Sensul de circulație pe care s-a produs incidentul avea o lățime de 11,20 m, din care 3,75 m banda a doua și 4,45 m banda întâi, lângă bordură fiind parcate autovehicule în spic. Sensurile de circulație erau delimitate prin marcaj longitudinal dublu continuu, cu excepția intersecției, unde era marcaj continuu și discontinuu pentru sensul Calea Mănăstur – Podul N, ceea ce permitea autovehiculelor care circulau în această direcție să vireze spre stânga pe str. Agronomilor. Viteza maximă admisă pentru acel sector de drum era de 50 km/h, drumul era în aliniament, fără declivități, cu ușoară pantă pe sensul de circulație spre Calea Mănăstur, era noapte, dar vizibilitatea era bună în condițiile iluminatului public în funcțiune.

La fața locului a fost identificat autovehiculul orientat cu fața spre Podul N și oprit pe banda întâi a sensului opus, care prezenta următoarele avarii: portiera dreapta îndoită, partea laterală dreapta îndoită, prag dreapta îndoit și geam lateral dreapta spart. Pe mijlocul părții carosabile a fost identificată motocicletă marca Yamaha, culcată pe partea dreaptă cu roata din față orientată spre strada Agronomilor și care prezenta avarii la toate compartimentele. Ambele autovehicule erau în stare bună de funcționare, având verificările tehnice la zi și anvelope corespunzătoare.

A fost identificat conducătorul autovehiculului în persoana inculpatului care a declarat că în jurul orei 20.45 conducea autovehiculul spre Podul N, iar la intersecția cu str. Agronomilor a oprit și a semnalizat intenția de a vira stânga. A observat un autovehicul de culoarea albă care circula din sensul opus pe banda întâi și care a efectuat virajul la dreapta pe str. Agronomilor, iar după ce acest autovehicul a efectuat virajul la dreapta inculpatul a pus în mișcare autovehiculul pe care îl conducea, dar după ce a parcurs aproximativ un metru a simțit o izbitură în partea dreaptă care a determinat rotirea autovehiculului său. După ce a coborât a constatat că a intrat în coliziune cu o motocicletă pe care se aflau două persoane de sex masculin. Pe întreg parcursul procesului penal inculpatul și-a menținut aceeași poziție relevantă odată cu cercetarea la fața locului, precizând în mod constant că nu a văzut motocicletă venind pe sensul opus.

Victima Z.A.A. a fost găsită pe banda a doua, sensul de mers spre centru lorașului, orientată cu capul spre str. Agronomilor, perpendicular pe axul drumului, în timp ce i se acordau primele îngrijiri medicale. Pasagerul de pe motocicletă, respectiv martorul S.I.L. a fost găsit în aceeași poziție ca și victima Z.A.A..

La fața locului au fost identificați martorii oculari B.V.D. și M.A.H., primul fiind conducătorul autovehiculului care a circulat pe sensul opus celui pe care circula inculpatul și care a efectuat virajul la dreapta pe str. Agronomilor înainte ca inculpatul să inițieze virajul la stânga pe aceeași stradă.

Pentru lămurirea stării de fapt și pentru stabilirea dinamicii accidentului instanța a audiat mai mulți martori, respectiv oculari B.V.D., M.A.H. și S.I.L.. Acest din urmă

martor, pasager pe motocicletă condusă de către victima Z.A.A., nu își amintește decât momentul trecerii pe sub Podul N și lumina de la farurile autovehiculului condus de către inculpat în momentul în care a virat stânga în fața motocicletei. Împrejurarea că a văzut luminile farurilor autovehiculului condus de către inculpat trecând-i prin fața ochilor are relevanță deosebită întrucât, dacă martorul a sesizat momentul în care inculpatul a inițiat virajul la stânga, înseamnă că și inculpatul trebuia să aibă în câmpul vizual motocicletă care venea din sensul opus.

Martorul M.A. a declarat că se deplasa pe jos spre autoturismul său parcat în apropierea intersecției str. Calea Florești cu str. Agronomilor, puțin după intersecție spre Calea Mănăștur. Nu a văzut momentele anterioare coliziunii, dar a auzit zgomotul făcut de impactul dintre autoutilitară și motocicletă, iar când s-a întors a constatat că motocicletă care era culcată pe asfalt descriind o mișcare de rotație, venea dinspre Florești și a intrat în coliziune cu autoutilitara care efectua un viraj la stânga pe str. Agronomilor. A văzut că farurile motocicletei nu erau pornite, la fel și farurile autoutilitare, iar inculpatul care a ieșit din mașină era în stare de șoc și a spus *jur că nu l-a văzut*. Martorul a fost persoana care a apelat serviciul de urgență 112. Totodată martorul a precizat că a auzit zgomotul motorului autovehiculului condus de către victimă de la semaforul electric situat la aproximativ 200 de metri de locul impactului și a apreciat că motocicletă a parcurs distanța în aproximativ 2 secunde, în condițiile în care vizibilitatea era bună deși se înserase, iar spre Florești era o vizibilitate de aproximativ 300 de metri.

Declarația martorului B.V. a fost una substanțială cu privire la dinamica evenimentelor. Martorul avea autovehiculul parcat pe sensul de deplasare spre Calea Mănăștur, a ieșit din parcare printr-o manevră de mers înapoi, fără să fi stânjenit alți participanți la trafic, după care a pornit spre înainte grăbindu-se întrucât avea o problemă familială urgentă, iar după aproximativ 100-150 de metri a ajuns la intersecția cu str. Agronomilor, unde a inițiat virajul la dreapta de pe banda întâi. Atât în cursul urmăririi penale, cât și în cursul cercetării judecătorești, a precizat că deși efectua un viraj la dreapta de pe banda întâi, datorită obișnuinței s-a asigurat în toate cele trei oglinzi și nu a văzut luminile vreunui autovehicul care să fi venit din spate, dar a văzut ceva ca și o *umbră*. Totodată a văzut că pe sensul opus, la limita marcajului care delimitează sensurile de deplasare, autovehiculul condus de către inculpat care s-a poziționat pentru a efectua un viraj la stângă pe str. Agronomilor. Martorul a inițiat virajul la dreapta și înainte de a finaliza virajul în unghi de 90 de grade, respectiv când încă era cu spatele mașinii pe str. Calea Florești a auzit zgomotul făcut de coliziune, moment în care a acționat brusc frână, autovehiculul oprindu-se cel mai probabil instantaneu având în vedere viteza redusă cu care trebuie să fi efectuat virajul martorul. Această împrejurare este esențială cu privire la faptul că inculpatul a inițiat virajul la stânga imediat ce martorul a inițiat virajul la dreapta, acordându-i astfel prioritate de a intra primul pe str. Agronomilor. Consecutiv, de vreme ce inculpatul a inițiat virajul la stânga imediat în urma martorului așteptând numai ca acesta să inițieze virajul la dreapta, gândindu-se probabil că până va traversa banda a doua martorul va fi fiind deja încadrat pe strada Agronomilor, este de presupus că a fost foarte atent la manevrele martorului, ceea ce face ca atenția la banda a doua de circulație din sensul opus să nu fi fost una efectivă. Cel mai probabil, ajungând la intersecția cu strada Agronomilor inculpatul s-a asigurat pentru autovehiculele care circulau din sensul opus identificând doar autovehiculul condus de către martorul B., pe

care l-a urmărit în timp ce efectua manevra la dreapta fără ca apoi să se mai sigure o dată în timp ce efectua virajul la stânga cu privire la alte autovehicule. La fel este cert să inculpatul nu a văzut venind motocicletă condusă de către victima Z.A.A., însă, dacă martorul S.I.L. a văzut autovehiculul condus de către inculpat și acesta din urmă trebuia și putea să vadă autovehiculul condus de către victima Z.A.A.. S-a reținut așadar în sarcina inculpatului o culpă fără prevedere în condițiile art. 19 al. 1 pct. 2 lit. b din C.pen.

Raționamentele instanței extrase din declarațiile martorilor sunt întărite de demersul științific materializat prin raportul de expertiză criminalistică nr. 148/29 septembrie 2011. Astfel, analizând urmele lăsate de pneurile motocicletei și fragmentele din componentele celor două autovehicule s-a reținut fără dubii că cele două autovehicule au intrat în coliziune pe banda a doua raportat la sensul de deplasare al motocicletei, la limita cu banda întâi, după ce victima a frânat violent, însă văzând că nu poate evita coliziunea datorită vitezei sporite a încercat o manevră de evitare a autoutilitareii prin stânga, însă datorită decelerației a pierdut controlul și a intrat în coliziune aproape frontală cu autovehiculul condus de către inculpat. În urma analizării urmelor de deformare plastică a celor două autovehicule vom reține și noi că viteza motocicletei din momentul impactului a fost de 58 km/h, iar la momentul inițial al frânării 77 km/h, raportat la lungimea urmelor de frânare și la viteza de impact.

S-a constatat așadar că la un moment imediat anterior coliziunii victima Z.A.A. conducea motocicletă cu o viteză superioară celei legale admise pe acel sector de drum, iar această împrejurare a favorizat și determinat producerea accidentului, căci în condițiile unei viteze în limitele admise pe acel sector de drum ar fi putut fi evitat accidentul. S-a constatat așadar o culpă concurentă a victimei în dinamica producerii evenimentului rutier.

În aceste condiții instanța a reținut culpa inculpatului în proporție de 60%, iar cea a victimei în proporție de 40%.

Din raportul de constatare medico-legală nr. 2646/III/201/11 mai 2009 s-a stabilit că moartea victimei Z.A.A. a survenit la data de 17 aprilie 2009, a fost violentă și s-a datorat hemoragiei interne și externe consecutiv rupturilor viscerale în cadrul unui politraumatism care s-a putut produce prin mecanismul de proiectare pe un plan dur în urma unui accident rutier din data de 17 aprilie 2009. Așadar între fapta inculpatului și rezultat există raport de cauzalitate.

Fapta inculpatului B.A.C. care la data de 17 aprilie 2009, în jurul orei 21.00 în timp ce conducea autoutilitara pe str. Calea Florești dinspre str. Calea Mănăștur schimbând direcția de mers spre stânga pe str. Agricultorilor fără să se asigure corespunzător și efectiv că la efectuarea manevrei nu pune în pericol pe ceilalți participanți la trafic, a intrat în coliziune cu motocicletă marca Yamaha, care rula din sensul opus, coliziune în urma căreia a decedat conducătorul motocicletei, victima Z.A.A., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ucidere din culpă prev. de art. 178 al. 1 și 2 din C.pen..

Elementul material al *laturii obiective* a infracțiunii se realizează printr-o activitate de ucidere, care constă într-o acțiune, inculpatul realizând o acțiune interzisă de lege și anume conducerea unui autovehicul pe drumurile publice fără a acorda prioritate de trecere autovehiculului care circula din sensul opus.

Urmarea imediată constă în moartea unei persoane, în cauza victima Z.A.A..

Legătura de cauzalitate dintre elementul material și urmarea imediată este dovedită cu certitudine de întreg materialul probator administrat în cauză. Chiar în raportul de expertiză medico-legală se arată că există o legătură de cauzalitate directă între leziunile traumatice cauzate de accidentul rutier și decesul victimei.

Latura subiectivă a infracțiunii este realizată sub forma culpei fără prevedere reglementată de art. 19 alin. 1 pct. 2 lit. b C. pen., inculpatul neprevăzând rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să îl prevadă. Inculpatul nu s-a asigurat suficient ori în mod efectiv conducând cu o viteză net superioară limitei maxime de viteză pe acel sector de drum, declanșând astfel starea de pericol pentru ceilalți participanți la trafic care nu au obligația de a presupune încălcarea normelor legale de către ceilalți conducători auto pentru a-și regla conduita în acest sens.

În ceea ce privește posibilitatea de prevedere, ea se analizează prin raportare la împrejurările concrete în care s-a desfășurat acțiunea și la caracteristicile subiective ale autorului. Raportat la împrejurările concrete ale acțiunii, instanța constată că inculpatul trebuia și putea să prevadă că manevra sa creează o stare de pericol pentru autovehiculele care circulau din sensul opus.

Instanța a reținut și culpa victimei care dacă ar fi circulat cu viteza în limitele legale admise pentru acel sector de drum ar fi evitat producerea coliziunii.

Asadar, instanța a constatat că fapta inculpatului este o faptă tipică, prevăzută de legea penală, care prezintă pericol social și a fost săvârșită cu vinovăție, urmând a condamna inculpatul la pedeapsa închisorii.

La individualizarea pedepsei instanța a ținut seama de prev. art. 72 din C. pen., a luat în considerare limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită de către inculpat cu aplicarea art. 320¹ din C. p. p., de gradul culpei fără prevedere caracterizată prin neglijență, culpa concurentă a victimei, de conduita anterioară și ulterioară a inculpatului, atitudinea procesuală onestă a inculpatului, precum și de vârsta acestuia. S-a reținut faptul că inculpatul este la prima abatere de la normele penale și în considerarea art. 52 al. 1 din C. pen. în baza art. 178 al. 2 din C. pen. cu aplicarea art. 320¹ din C. p. p. și art. 74 lit. a și 76 din C. pen. a condamnat pe inculpatul B.A.C. la pedeapsa de 10 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii deucidere din culpă.

În baza art. 71 al. 2 din C. pen. s-a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 al. 1 lit. a (teza a II-a) C. pen. pe perioada prev. de art. 71 al. 2 din C. pen., ținând seama de gravitatea faptei care creează o incompatibilitate morală și juridică cu calitatea de ales în cadrul autorităților publice sau în funcții electivă publice.

În baza art. 81 și 82 din C. pen., considerând că scopul pedepsei, așa cum a fost instituit potrivit art. 53 din C. pen., poate fi atins și fără executarea efectivă raportat la persoana inculpatului și la perspective reale de revizuire a conduitei pe viitor, s-a dispus suspendarea condiționată a executării stabilind termenul de încercare de 2 ani și 10 luni.

În baza art. 71 al. 5 din C. pen. s-a dispus suspendarea executării pedepselor accesorii dispuse.

În baza 359 din C. p. p. s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor a căror nerespectare are ca urmare revocarea suspendării executării pedepsei.

Despre latura civilă:

S-a constatat că pentru autovehiculul condus de către inculpat la data de 17 aprilie 2009 a fost încheiată polița de asigurare din data de 23 ianuarie 2009 de către S.C.

B.A.V. S.A. valabilă în perioada 26 ianuarie 2009 – 25 iulie 2009, iar asiguratorul va răspunde în condițiile și limitele legii și ale contractului de asigurare.

S-a reținut că fapta inculpatului săvârșită din culpă fără prevedere a produs un prejudiciu material părților civile, constând în cheltuielile făcute ca urmare a accidentului din data de 17 aprilie 2009, respectiv cheltuielile cu ceremonia funerară, obiceiurile creștinești de după înmormântare și placa funerară amplasată în apropierea locului accidentului, precum și un prejudiciu moral, constând în pierderea intempestivă și violentă a fiului, respectiv a fratelui părților civile, în vârstă de 27 de ani.

Amploarea ceremoniilor funerare și a obiceiurilor creștinești de după înmormântare pe de o parte, probează într-o măsură suficientă cheltuielile făcute, iar pe de altă parte relevă persoana și personalitatea victimei Z.A.A., precum și prețuirea celor din jur și relațiile familiale foarte apropiate. Instanța și-a format convingerea cu privire la ireversibila tragedie resimțită de părinții și sora victimei și la imposibilitatea organică de acceptare a dispariției premature a fiului, respectiv a fratelui lor. În acest context, acțiunea civilă având ca obiect daunele morale, pe lângă efectul reparator, trebuie să fie și o recunoaștere publică și împotriva inculpatului a suferințelor părților vătămate.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 C.civ. în vigoare până la data de 1 octombrie 2011 s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de către părțile civile Z.M. și Z.O. și a fost obligat inculpatul la plata sumei de 60.000 euro, echivalent în lei la data plății, reprezentând daune morale.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 C.civ. în vigoare până la data de 1 octombrie 2011 s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de către partea civilă T.A.L. și a fost obligat inculpatul la plata sumei de 69500 lei, reprezentând daune materiale și la plata sumei de 50.000 euro, echivalent în lei la data plății, reprezentând daune morale.

S-a reținut că partea vătămată Z.M. a renunțat la renunțat la punctul al treilea din constituirea de parte civilă, respectiv la contravaloarea cheltuielilor cu pomenirile canonice din 40 în 40 de zile.

Cât privește obligarea inculpatului la plata sumei de 83.963 de euro, reprezentând contravaloarea creditului contractat și nerambursat de către victima Z.A.A., dar preluat de către partea civilă T.A.L., s-a reținut că este un credit ipotecar care a fost contractat pentru achiziționarea unui mobil. Ca urmare a deschiderii succesiunii partea civilă a preluat atât pasivul succesoral, cât și activul, ceea ce înseamnă că în patrimoniul său se regăsește contravaloarea creditului ipotecar, rezultând că nu sunt întrunite elementele componente ale unei pagube. Nefiind îndeplinită o condiție a răspunderii civile delictuale, acest capăt de cerere a fost respins ca nefondat.

Clinica de Neurochirurgie Cluj-Napoca nu s-a constituit parte civilă.

Împotriva sentinței instanței de fond au declarat recurs Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, părțile civile T.A.L., Z.M., Z.O., inculpatul B.A.C. și asiguratorul.

Prin motivele scrise și orale Parchetul a solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea sentinței judecătorești și rejudecând dosarul, a se dispune condamnarea inculpatului B.A.C. la o pedeapsă a închisorii într-un quantum sporit cu suspendarea condiționată a acesteia și înlăturarea art.320¹ C.proc.pen., care a fost aplicat greșit.

Inculpatul prezent în instanță, a arătat că își retrage recursul promovat.

Părțile civile prin apărător ales au solicitat admiterea recursului, condamnarea inculpatului prin înlăturarea art.320¹ C.proc.pen., la o pedeapsă care să reflecte pericolul social sporit al faptei și recurentului, reținerea în sarcina inculpatului a unui procent mai mare de culpă, obligarea acestuia la plata daunelor materiale în sumă de 26.900 lei reprezentând contravaloarea monumentului funerar și a plăcuței comemorative ridicate în memoria victimei, acordarea sumei de 51.000 euro contravaloarea unui credit contractat de către defunctul Z.A.A., obligarea inculpatului la plata către părțile civile Z.O. și Z.M. a sumei **de câte 60.000 euro** sau echivalentul în lei al acesteia, învederând că instanța de fond din eroare a menționat doar obligarea recurentului B. la suma de 60.000 euro, pentru ambele recurente, obligarea inculpatului la plata sumei de 34.000 lei reprezentând contravaloarea parastaselor ce vor fi organizate până la împlinirea a 7 ani de la decesul victimei, iar în final obligarea inculpatului la suportarea cheltuielilor judiciare avute de părțile civile în sumă de 20.500 lei, în faza de urmărire penală, instanță de fond și recurs.

Asigurătorul prin motivele scrise de recurs a solicitat diminuarea cuantumului daunelor morale acordate prin hotărârea judecătorei, părților civile, acestea contribuind la îmbogățirea fără just teme, a recurentelor.

Curtea examinând recursurile declarate prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la recursul Parchetului:

Verificând actele și lucrările dosarului, Curtea reține că sentința instanței de fond este nelegală, sub aspectul eronatei aplicări a disp.art.320¹ C.proc.pen., câtă vreme cauza a fost judecată potrivit procedurii dreptului comun, administrându-se atât probe testimoniale, cât și științifice, ceea ce a determinat stabilirea unei sancțiuni în alte limite decât cele prevăzute de lege.

Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea a reținut că judecătoria la data de 21.02.2012 a adus la cunoștința inculpatului B.A.C. că are posibilitatea legală de a cere judecarea acestei cauze în condițiile art.320¹ C.proc.pen., dar acesta prezent fiind, nu a optat pentru aplicarea acestui text de lege, împrejurare atestată în cuprinsul încheierii de la f.100 dosar instanță fond.

Așa fiind, cu aceeași ocazie, judecătoria a dispus soluționarea procesului prin aplicarea dispozițiilor comune de judecată, condiții în care a procedat la ascultarea părților din proces precum și a martorilor.

Din verificarea pieselor dosarului, inclusiv a minutei, rezultă fără dubiu că Judecătoria Cluj-Napoca deși a soluționat cauza conform procedurii obișnuite, a reținut eronat în favoarea inculpatului prevederile art.320¹ C.proc.pen., reducându-i sancțiunea aplicată cu 1/3.

Pe cale de consecință, Curtea va admite ca fondat recursul promovat de Parchet în baza art.385¹⁵ pct.2 lit.d C.proc.pen., va casa sentința instanței de fond 884 din 13 iulie 2012 a Judecătoriei Cluj-Napoca și menținând în favoarea inculpatului B.A.C. circumstanțele atenuante deja reținute de către Judecătoria, față de lipsa antecedentelor penale, sinceritatea acestuia, îl va condamna la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare cu suspendarea condiționată a acesteia, conform art.81 C.pen., pe durata termenului de încercare de 3 ani și 6 luni, înlăturând dispozițiile art.320¹ C.proc.pen. La dozarea și

individualizarea pedepsei s-au avut în vedere disp.art.72 și 52 C.pen., sancțiunea aplicată contribuind la o reinscriere socială reală a acestuia.

În baza 359 din C.p.p.se va atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor a căror nerespectare are ca urmare revocarea suspendării executării pedepsei.

Se va face aplicarea art. 71,64 lit. a teza a II-a C.p.

În baza art. 71 al. 5 din C.pen. se va dispune suspendarea executării pedepselor accesorii pe perioada suspendării condiționate a executării pedepsei.

Se vor menține restul dispozițiilor sentinței penale atacate.

Cu privire la recursul părților civile:

CEDO reamintește că o hotărâre prin care se constată o încălcare a drepturilor unei părți, determină statul de a pune capăt acelei încălcări și de a elimina consecințele păgubitoare pentru acea persoană. Dacă dreptul intern pertinent nu permite decât o eliminare imperfectă a consecințelor acestei încălcări, art.41 din Convenția Europeană conferă Curții competența de a acorda o reparație în favoarea părții vătămate. Printre elementele luate în considerare de către Curte, atunci când se pronunță în materie, se numără **prejudiciul material**, mai precis pierderile efectiv suferite, rezultând direct din pretinsa încălcare, și prejudiciul moral, care reprezintă repararea stării de angoasă, a neplăcerilor și a incertitudinilor rezultând din această încălcare, precum și din alte pagube nemateriale. (**cauza Ernestina Zullo din noiembrie 2004**).

De altfel, în cazul în care diverse elemente constituind prejudiciul nu se pretează la un calcul exact, sau în cazul în care distincția între prejudiciul material și cel moral se realizează mai greu, Curtea le poate examina împreună. (**cauza Comingersoll împotriva Portugaliei CEDO 2000**).

Curtea apreciază ca fiind fondată solicitarea părții civile T.A.L. vizând acordarea contravalorii monumentului funerar și a plăcuței comemorative edificată în memoria victimei Z.A.A., în cuantum de 26.900 lei, probată prin înscrisuri și martori, întrucât tradiția și morala, impun rudelor ori altor persoane, care au fost atașate afectiv de victimă să edifice în memoria ei un monument funerar.

Cheltuielile efectuate de aparținătorii defunctului pentru ridicarea unui monument funerar, sunt determinate de evenimentul morții, reprezentând o daună economică și, în consonanță cu principiul reparării integrale, trebuie recuperată de la autorul faptei ilicite sau persoana chemată să răspundă civil. Monumentul funerar constituie un mod de exprimare a sentimentului de pioșenie și de cinstire a celui decedat și este locul unde cei apropiați se pot reculege, astfel că nu poate fi apreciat ca o cheltuială voluptorie, ci o pagubă, care implică repararea ei.

Pe cale de consecință, va fi obligat inculpatul B.A.C. la plata sumei de 26.900 lei daune materiale în favoarea părții civile T.A.L..

Nu vor fi acceptate însă de către instanța de recurs, cheltuielile viitoare în sumă de 34.000 lei, reprezentând contravaloarea parastaselor ce vor fi organizate anual până la împlinirea a 7 ani de la decesul victimei, întrucât atunci când paguba este doar posibil să se producă, dar nu se pot stabili întinderea și nici certitudinea sa, suntem în prezența unei daune eventuale, care nu va putea antrena repararea sa.

Aceste despăgubiri constând în organizarea unor comeri ulterioare ale victimei, vor putea fi solicitate de către aparținători, pe calea unei acțiuni civile separate, în momentul în care prejudiciul suportat de aceștia va fi cert și actual.

Concluzia Curții este justificată de împrejurarea că decesul unei persoane implică pentru cei apropiați, care au avut față de ea sentimente de afecțiune, și organizarea unor comemorări ulterioare. Morala creștină impune pomeniri la diferite intervale de timp de la decesul victimei, care sunt efectuate potrivit obiceiului locului și presupun cheltuieli ce sunt suportate de către cei apropiați defunctului, constituind prejudiciu economic.

Membrii familiei defunctului trebuie să țină seama de imperativul moral și mentalitatea religioasă a colectivității din care fac parte, de obiceiurile tradiționale care consacră anumite manifestări ale sentimentului de pietate și impun organizarea acestor comeri pentru respectarea cultului morților. În realizarea acestor norme morale, ele organizează comemorări, care implică anumite cheltuieli. Prejudiciul reprezentat de costurile efectuate pentru organizarea pomenirilor ulterioare, este unul subsecvent și repararea integrală înseamnă acoperirea atât a celui inițial, cât și a celui alt.

Așa fiind, suma de 34.000 lei reprezentând o daună eventuală, va putea fi recuperată de către aparținători, pe calea unei acțiuni civile separate, în momentul în care ea va deveni certă.

În privința obligării inculpatului la plata creditului de 51.000 euro, contractat de către victimă, Curtea reține că din moment ce între obligația de restituire a împrumutului din partea victimei și infracțiunea comisă de inculpat, nu există raport de cauzalitate, în mod judicios nu va fi admisă acțiunea civilă a aparținătorilor, în legătură cu diferența rămasă nerambursată din datorie.

Așadar, se vor respinge celelalte pretenții civile ale aparținătorilor.

Cheltuielile judiciare în recursul Parchetului și a părților civile vor rămâne în sarcina statului, conform art.192 pct.3 alin.3 C.proc.pen.

Fondată este și critica vizând greșita obligare a inculpatului B.A.C. la plata sumei de doar 60.000 euro cu titlu de daune morale în favoarea părților civile Z.O. și M., câtă vreme potrivit constituirii de parte civilă a acestora, atașată dosarului, rezultă fără dubiu că au cerut din partea recurentului B., achitarea sumei de câte 150.000 euro pentru fiecare, iar instanța de fond a admis în parte solicitările lor. Mai mult, este evidentă eroarea materială strecurată în hotărârea instanței de fond, câtă vreme judecătorul a acordat unei singure părți civile suma de 50.000 euro (lui T.A.L.), este clar și fără echivoc că suma de 60.000 euro stabilită în favoarea părților civile Z., se referă la câte 60.000 euro pentru fiecare dintre aceștia, sens în care va fi admis recursul părților civile.

În baza art.14, 346 C.proc.pen., rap.la art.998 C.civ., va obliga inculpatul la plata sumei de câte 60.000 euro sau echivalentul în lei la data plății, reprezentând daune morale către părțile civile Z.M. și Z.O..

Criticile formulate de părțile civile vizând greșita aplicare a art.320¹ C.proc.pen., în favoarea inculpatului sunt fondate, pentru motivele expuse în considerentele deciziei, când au fost analizate obiecțiunile procurorilor, astfel că nu vor mai fi reiterate.

În mod judicios a fost reținută de către judecătoria culpa concurentă a inculpatului în quantum de 60% și a victimei de 40% la producerea accidentului, raționament la care magistratul fondului a ajuns în urma examinării concluziilor probelor științifice și a celor testimoniale și care va fi însușit și de către Curte.

Astfel, din raportul de expertiză criminalistică nr. 148/29 septembrie 2011 întocmit de Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice Cluj rezultă fără dubiu că „accidentul s-a produs atât din cauza neacordării priorității de trecere, cu ocazia manevrei de viraj spre stânga, de către inculpat, cât și din cauza deplasării motocicletei, condusă de către victimă, cu o viteză superioară, celei maxime admise, pe acel segment de drum”.

Raportat la procentul de culpă reținut în sarcina inculpatului și a victimei la producerea accidentului, Curtea îl va obliga pe inculpat să achite părților civile, suma de 12.300 lei cheltuieli judiciare la urmărire penală, fond și recurs.

Pentru motivele ce preced se va admite ca fondat recursul părților civile T.A.L., Z.M. și Z.O., în baza art.385¹⁵ pct.2 lit.d C.proc.pen., împotriva aceleiași sentințe, pe care o va casa în latura penală și civilă după cum a fost învederat în considerentele deciziei.

Cu privire la recursul inculpatului B.A.C.:

Inculpatul personal în ședința publică din 29 noiembrie 2012, a învederat că-și retrage recursul precum și cererea vizând prelungirea dreptului de circulație, astfel că instanța de recurs în baza art.385⁴ rap.la art.369 C.proc.pen., va lua act de poziția inculpatului.

Cu privire la recursul asigurătorului:

Prin art.48 din Legea 136/1995 modificată, se prevede că „persoanele fizice sau juridice care au în proprietate autovehicule supuse înmatriculării în România sunt obligate să le asigure pentru cazurile de răspundere civilă, ca urmare a pagubelor produse prin accidente de autovehicule pe teritoriul României și să mențină valabilitatea contractului de asigurare prin plata primelor de asigurare, iar pe de altă parte, acesta atestă existența asigurării de răspundere civilă pentru prejudiciile produse terților prin accidente de autoturisme.” Aceste prevederi legale impun obligativitatea încheierii și menținerii valabilității contractelor de asigurare, în scopul eliberării persoanelor fizice și juridice de riscurile de a acoperi pagubele produse prin folosirea autovehiculelor pe care le au în proprietate.

Drepturile persoanelor prejudiciate prin accidente „**se pot exercita și direct împotriva asigurătorului de răspundere civilă, în limitele obligației acestuia, cu citarea obligatorie a celui răspunzător de producerea pagubei**”.

Conform art.54 alin.4 din Legea 136/1995 modificată, „în cazul stabilirii despăgubirii prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, **asigurații sunt obligați să se apere în proces, iar citarea asigurătorului este obligatorie.**” De aici rezultă voința legiuitorului **de a limita poziția procesuală a societății de asigurare la calitatea sa de asigurător**, care îi oferă suficiente posibilități de apărare atât în nume propriu, cât și prin subrogare în drepturile asiguratului.

Este de observat că din nicio prevedere a legii menționate nu rezultă că societatea de asigurare ar avea o altă calitate procesuală decât aceea de asigurător, așa cum este ea denumită repetat în cuprinsul legii, după cum nici dispozițiile din codul de procedură penală, coroborate cu cele ale codului civil, nu impun să se considere că, în asemenea cazuri, societatea de asigurare ar avea calitatea de parte responsabilă civilmente.

Caracterul limitat, derivat din contract, al obligației asumate de societatea de asigurare exclude asimilarea poziției sale, cu calitatea de parte responsabilă civilmente sau de garant, cât timp nicio prevedere legală nu permite o astfel de interpretare.

Natura juridică a obligației pe care și-o asumă societatea de asigurare prin încheierea contractului cu asiguratul este total diferită de răspunderea pentru fapta altuia, reglementată prin art.1000 alin.1 din Codul civil, precum și de răspunderea comitenților pentru prejudiciul cauzat de prepușii lor, la care se referă alin.3 al aceluiași articol.

Pe de altă parte, nici nu se poate considera că răspunderea civilă a asiguratorului pentru prejudiciul cauzat de asigurat a fost reglementată prin dispoziție specială a legii civile, deoarece prin Legea 136/1995 s-a prevăzut obligativitatea citării societății de asigurare în calitate de „asigurător de răspundere civilă” fără a se face trimitere la vreo dispoziție care să permită să i se atribuie calitatea de parte responsabilă civilmente sau de garant.

Așadar, din analiza dispozițiilor legale și a principiilor de drept enunțate mai sus, rezultă că, în cazul producerii unui accident de circulație, având ca urmare cauzarea unui prejudiciu, pentru care s-a încheiat contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă, coexistă repararea pagubei bazată pe art.998 C.civ. – temei delictual – cu cea contractuală **a asiguratorului, bazată pe contractul de asigurare încheiat în condițiile reglementate prin Legea 136/1995 modificată.**

Pe cale de consecință, rezultă că societatea de asigurare participă în procesul penal în calitate de asigurător de răspundere civilă.

Conform jurisprudenței Curții Europene, **partea civilă poate obține rambursarea prejudiciului material și moral în măsura în care s-a stabilit realitatea acestuia precum și caracterul rezonabil al cuantumului.** Din actele depuse la dosar, rezultă că, instanța de fond a **stabilit în echitate**, sumele de câte 60.000 euro pentru fiecare dintre părțile civile Z.O. și Marcel și 50.000 euro pentru partea civilă T.A.L.

Spre deosebire de răspunderea civilă contractuală ori de altă natură, **răspunderea civilă delictuală nu este limitată de posibilitățile de plată ale inculpatului, principiul aplicabil fiind cel al reparării integrale a prejudiciului material și moral cauzat prin fapta săvârșită (art.14 C.proc.pen.).**

Așa fiind, Curtea apreciază că soluționarea laturii civile de către prima instanță a fost judicioasă, urmând a fi menținută, neimpunându-se reducerea cuantumului daunelor morale.

Așadar, se va respinge ca nefondat recursul asiguratorului în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen.

În baza art.192 alin.2 C.proc.pen., inculpatul și asiguratorul vor achita statului suma de câte 250 lei cheltuieli judiciare în recurs. (Judecător Delia Purice)

Menținerea măsurii arestării preventive. Lipsa unor temeiuri noi care să justifice privarea de libertate. Analiza temeiurilor care au determinat arestarea preventivă și a măsurii în care acestea impun sau nu, în continuare, privarea de libertate

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1733/R din 6 decembrie 2012

Tribunalul Maramureș prin încheierea penală din 27.11.2012 a respins cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau țara, formulată de inculpatul D.M.B.N. prin apărătorul ales.

În temeiul art. 160 rap. la art. 300/1 Cod procedură penală constată din oficiu legalitatea și temeinicia arestării preventive a inculpatului și în consecință a menținut arestarea preventivă a acestuia.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul întocmit la data de 22.11.2012 al D.I.I.C.O.T. - Biroul Teritorial Maramureș, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului D.M.B.N., pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 2 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal și art. 4 alin. 1 din Legea 143/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal, ambele cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal.

La Tribunalul Maramureș primul termen de judecată a fost fixat pentru data de 18 decembrie 2012.

Prin încheierea penală nr. 535 din 26.10.2012, Tribunalul Maramureș a respins propunerea de arestare preventivă a inculpatului, dispunând luarea față de acesta a măsurii preventive a obligării de a nu părăsi localitatea Baia Mare pe o durată de 30 de zile. Ulterior, prin încheierea penală nr. 1573/R/2012 din 7.11.2012, Curtea de Apel Cluj - Secția penală și de minori a dispus admiterea recursului declarat de D.I.I.C.O.T. - Biroul Teritorial Maramureș, cu consecința admiterii propunerii de arestare preventivă a inculpatului, pentru o perioadă de 29 de zile cu începere de la data punerii în executare a mandatului de arestare preventivă.

Mandatul de arestare preventivă a fost executat la data de 8.11.2012, inculpatul fiind deșus la Arestul IPJ Maramureș.

În sarcina inculpatului s-a reținut că, în cursul lunii octombrie 2012, s-ar fi implicat în activități ilicite privind traficul de droguri de risc, procurând diverse cantități destinate atât consumului propriu cât și distribuirii către alte persoane. La data de 25.10.2012, în jurul orelor 23,00, inculpatul împreună cu C.R.A. au fost opriți în trafic în timp ce se deplasau cu un autoturism marca Honda Prelude, iar asupra inculpatului a fost descoperită cantitatea de aproximativ 30 grame de cannabis și 5 grame rezină de cannabis; inculpatul a mai predat organelor de poliție cantitatea de 63 grame cannabis pe care le deținea la domiciliul altei persoane. S-a reținut, la momentul arestării inculpatului, că în cauză este incident cazul prev. de art. 148 lit. f Cod procedură penală.

Potrivit art. 160 Cod procedură penală, când procurorul dispune, prin rechizitoriu, trimiterea în judecată a inculpatului aflat în stare de arest, dosarul se înaintează instanței competente care, în camera de consiliu, procedează potrivit art. 300¹ Cod procedură penală. Aceste din urmă dispoziții legale stabilesc că „la înregistrarea dosarului la instanță, în cauzele în care inculpatul este trimis în judecată în stare de arest, instanța este

datoare să verifice din oficiu, în camera de consiliu, legalitatea și temeinicia arestării preventive, înainte de expirarea duratei arestării preventive”.

În raport de dispozițiile anterior menționate, instanța este datoare să verifice dacă și în ce măsură temeiul care a stat la baza luării măsurii arestării preventive a inculpatului s-a modificat sau a încetat, dacă o altă măsură, neprivativă de libertate, ar corespunde scopului instituit de prevederile art. 136 Cod procedură penală. Chiar în lipsa unei solicitări exprese de înlocuire a măsurii privative de libertate cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau țara, tribunalul, în baza obligației înscrise în sarcina instanțelor naționale prin art. 5 din Convenție de a analiza și măsurile alternative care pot fi luate împotriva inculpatului, apreciază că în această fază a procesului penal ar fi inefficientă luarea uneia dintre măsurile prev. de art. 145 sau 145 ind. 1 din Codul de procedură penală față de acesta și ar fi nejustificate raportat la natura cauzei și la persoana inculpatului. Din cazierul judiciar reiese că inculpatul are condamnări anterioare ce însă nu pot constitui temei al arestării dar pot să ofere o imagine de ansamblu privind comportamentul acestuia în societate.

Or, tocmai această perseverență în comiterea de fapte prevăzute de legea penală, precum și împrejurările în care se presupune că inculpatul a comis infracțiunile ce formează obiectul prezentei cauze, sunt de natură să circumstanțieze pericolul concret pentru ordinea publică pe care l-ar implica lăsarea acestuia în libertate, inclusiv prin prisma sentimentului de insecuritate ce s-ar putea crea în rândul opiniei publice, dublat de convingerea că autoritățile judiciare nu reacționează suficient de prompt și de ferm împotriva faptelor de acest gen.

Tribunalul a reținut că este astfel justificată temerea că lăsat în libertate inculpatul ar putea comite și în viitor infracțiuni, sub acest aspect măsura arestării preventive fiind conformă cu principiul instituit prin dispozițiile art. 5 paragraful 1 lit. c din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

Raportat și la cerințele prevăzute de dispozițiile art. 136 Cod procedură penală, la jurisprudența CEDO în materia măsurilor preventive, tribunalul a considerat că pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal se justifică menținerea măsurii arestării preventive față de inculpat, întrucât, față de natura și gravitatea faptelor pe care se presupune că le-ar fi săvârșit, de numărul persoanelor implicate, punerea acestuia în libertate ar crea pericol pentru ordinea publică și ar afecta negativ sentimentul de siguranță de care trebuie să se bucure cetățenii în legătură cu intervenția fermă a organelor statului în situația încălcării ordinii de drept.

Constatând că temeiul avut în vedere de instanță la momentul arestării nu a suferit modificări, instanța a respins cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive formulată de inculpat, dispunând menținerea stării de arest preventiv a acestuia pentru următoarele 60 de zile.

Împotriva încheierii tribunalului a declarat recurs inculpatul D.M.B.N., care prin motivele scrise și orale a solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea hotărârii primei instanțe și rejudecând, să se dispună revocarea arestului preventiv, cu consecința punerii de îndată în libertate a acestuia, neexistând probe și indicii temeinice care să justifice privarea de libertate a recurentului, cerere formulată în principal.

În subsidiar, s-a apreciat că se impune înlocuirea măsurii arestării preventive cu cea a obligării de a nu părăsi localitatea sau țara, vizată de art.145 sau 145/1 C.pr.pen.

Curtea examinând recursul promovat, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

După cum rezultă din examinarea normelor interne – procesual penale și constituționale, interpretate prin coroborare și prin prisma dispozițiilor art.5 din Convenția Europeană privind Protecția Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, **dreptul la libertate este un drept inalienabil, la care nu se poate renunța, iar garanțiile ce îl însoțesc privesc toate persoanele, având în vedere rolul primordial al acestuia într-o societate democratică.**

Față de principiul expus, rezultă cu necesitate că normele legale ce prevăd cazurile în care se poate realiza o abatere de la principiul că nicio persoană nu poate fi privată de libertatea sa, au caracter derogatoriu, iar cazurile pe care le reglementează nu pot fi interpretate decât restrictiv. **Aceasta, deoarece regula în materie o constituie starea de libertate, iar orice restrângere sau atingere, în orice mod și de orice intensitate a substanței dreptului imprimă acestuia un caracter relativ.**

Așa fiind, cazurile în care legea națională și normele europene acceptă ca fiind licită privarea de libertate sunt reglementate prin norme imperative și exprese, enumerările folosite de legiuitor fiind limitative și exhaustive.

Astfel, în jurisprudența sa, CEDO a dezvoltat patru motive fundamentale pentru a justifica arestarea preventivă a unui acuzat suspectat că ar fi comis o infracțiune: pericolul ca acuzatul să fugă (Stogmuller împotriva Austriei – Hot.din 10 nov.1969; riscul ca acuzatul, odată repus în libertate, să împiedice administrarea justiției (Wemhoff împotriva Germaniei, Hot.din 27 iunie 1968); să comită noi infracțiuni (Matzenetter împotriva Austriei Hot.din 10 nov.1969); sau să tulbure ordinea publică (Letellier împotriva Franței, Hot.din 26 iunie 1991 și Hendriks împotriva Olandei, Hot.din 5 iulie 2007).

Pericolul de împiedicare a bunei desfășurări a procedurii penale nu poate fi invocat în mod abstract de autorități, ci trebuie să se bazeze pe probe factive (Becciev împotriva Moldovei din 4 oct.2005). La fel este și cazul tulburării ordinii publice: dacă un astfel de motiv poate intra în discuție din perspectiva art.5 în aceste circumstanțe excepționale și în măsura în care dreptul intern recunoaște această noțiune, **el nu poate fi considerat ca relevant și suficient decât dacă se întemeiază pe fapte de natură să demonstreze că punerea în libertate a deținutului ar tulbura într-adevăr ordinea publică (Letellier citată anterior paragr.51).**

Pe de altă parte, CEDO a statuat că, potrivit art.5 paragraf 3, autoritățile trebuie să ia în considerare măsuri alternative arestării preventive, în măsura în care acuzatul le oferă garanții în ceea ce privește prezentarea sa la proces.

Plecând de la jurisprudența CEDO, instanțele interne au definit de-a lungul timpului criterii și elemente care trebuie avute în vedere în analiza existenței „pericolului pentru ordinea publică”, printre care reacția publică declanșată din cauza faptelor comise, starea de nesiguranță ce ar putea fi generată prin lăsarea sau punerea în libertate a acuzatului, precum și profilul personal al acestuia.

Totodată, instanțele naționale au mai stabilit că pericolul pentru ordinea publică la care se face referire nu este prezumat, ci trebuie dovedit, în special dacă este vorba de riscul ca inculpatul să comită o nouă infracțiune sau de reacția publică declanșată de faptele comise. Rezonanța în opinia publică, o anumită stare de nesiguranță generată de faptele comise sau aspectele referitoare la persoana acuzatului au fost evidențiate ca

elemente constitutive ale pericolului pentru ordinea publică, noțiune care nu trebuie confundată cu cea de „pericol social al faptelor” comise.

Doar înțelegând în maniera descrisă semnificația libertății și a privării de libertate se poate realiza în concret și în mod efectiv scopul esențial al reglementării dreptului la libertate, cel al protejării individului împotriva arbitrarului autorității.

Din analiza normelor procesuale interne în vigoare rezultă, potrivit art.136 C.pr.pen., că în cauzele privitoare la infracțiuni pedepsite cu detenție pe viață sau cu închisoare, pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal ori pentru a se împiedica sustragerea învinuitului sau inculpatului de la urmărire penală, de la judecată ori de la executarea pedepsei, se poate lua față de acesta una din următoarele măsuri preventive: reținerea, obligarea de a nu părăsi localitatea, obligarea de a nu părăsi țara sau arestarea preventivă.

Cu privire la această din urmă măsură preventivă, se reține că luarea măsurii arestării inculpatului presupune îndeplinirea condițiilor prevăzute de art.143 C.pr.pen. - respectiv să existe probe sau indicii temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și impune, totodată, existența vreunui dintre cazurile prevăzute la art.148 alin.1 lit.a-f C.proc.pen. rap.la art.148 alin.2 C.proc.pen.

În cauza dedusă judecătii, prin decizia penală nr.1573 din 7 noiembrie 2012 a Curții de Apel Cluj a fost admis recursul DIICOT – Biroul Teritorial Maramureș, cu consecința arestării preventive a inculpatului pentru 29 de zile cu începere de la data punerii în executare a mandatului de arestare preventivă, întrucât prin încheierea penală nr. 535 din 26.10.2012, Tribunalul Maramureș a respins propunerea procurorilor de arestare a inculpatului. Arestarea inculpatului a fost dispusă de curte conform art.149/1 alin.1 C.proc.pen.raportat la art.143 alin.1 și 4 C.proc.pen. și art.148 alin.1 lit.f C.proc.pen.

Prin încheierea din 27 noiembrie 2012, în temeiul art.300¹ rap.la art.160^b C.proc.pen. s-a constatat ca temeinică și legală măsura arestării preventive luată față de inculpat, menținându-se prevenția acestuia.

Conform actului de sesizare al instanței, inculpatul D.M.B.N. este cercetat pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 2 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal și art. 4 alin. 1 din Legea 143/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal, ambele cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal, constând în aceea că în cursul lunii octombrie 2012, s-ar fi implicat în activități ilicite privind traficul de droguri de risc, procurând diverse cantități destinate atât consumului propriu cât și distribuirii către alte persoane. La data de 25.10.2012, în jurul orelor 23,00, inculpatul împreună cu C.R.A. au fost opriți în trafic în timp ce se deplasau cu un autoturism marca Honda Prelude, iar asupra inculpatului a fost descoperită cantitatea de aproximativ 30 grame de cannabis și 5 grame rezină de cannabis; inculpatul a mai predat organelor de poliție cantitatea de 63 grame cannabis pe care le deținea la domiciliul altei persoane.

Potrivit art.143 alin.1 C.proc.pen., - text care prevede condiția generală a măsurii arestării preventive, dar și a reținerii – „măsura reținerii poate fi luată de procuror ori de organul de cercetare penală față de învinuit sau inculpat, numai după ascultarea acestuia în prezența apărătorului, dacă sunt probe sau indicii temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală.”

Teza finală a textului suscitată, prevede condiția existenței probelor sau indiciilor temeinice, că inculpatul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, proba fiind privită ca

„un element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei”.

În prezenta cauză, probele administrate până în acest moment procesual creează cu suficientă putere rezonabilitatea comiterii de către inculpat a infracțiunilor pentru care este cercetat.

Principiile de securitate juridică și de protecție împotriva arbitrariului impun fondarea fiecărei privațiuni de libertate pe o bază legală specifică și pe o suspiciune rezonabilă.

Solicitarea parchetului de a se menține împotriva inculpatului măsura arestării preventive, este justificată prin prisma art.148 lit.f C.proc.pen.

Prin luarea acestei măsuri nu trebuie să se înțeleagă că inculpatului i se impută săvârșirea unei infracțiuni, ci că există probe și indicii considerate temeinice în acest sens, în raport cu stadiul în care se află procesul penal. Ori, suntem în prezența indiciilor temeinice atunci când din datele existente în speță rezultă presupunerea că persoana față de care se efectuează urmărirea penală, a săvârșit fapta.

Pentru a se putea dispune arestarea preventivă a inculpatului trebuie să fie întrunite condițiile prevăzute de art.143 C.proc.pen. și să existe în mod corespunzător vreunul din cazurile reglementate de art.148 C.proc.pen., iar arestarea să fie în interesul urmăririi penale.

Referitor la existența în cauză a probelor și indiciilor temeinice care să dovedească presupunerea rezonabilă că inculpatul recurent ar fi comis infracțiunea pentru care a fost trimis în judecată sunt: rapoartele de constatare tehnico-științifice efectuate de Laboratorul de analize și profil al drogurilor din cadrul BCCO coroborate cu declarațiile martorilor cu identitate protejată X. și X1. (ascuțați în faza de u.p.), R.D.G., I.C.O., A.M. și D.M..

Examinând îndeplinirea, în concret, a condițiilor prevăzute de art.143 C.proc.pen.pentru luarea măsurii arestării preventive se constată că în mod întemeiat instanța de recurs a concluzionat în sens afirmativ.

Potrivit disp.art.300², 160/b rap.la art.300/1 alin.3 C.proc.pen., când instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care justifică privarea de libertate, menține, prin încheiere motivată, arestarea preventivă sau potrivit alin.2 al aceluiași articol, dacă constată că temeiurile care au determinat arestarea au încetat, sau nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate, dispune prin încheiere, revocarea măsurii arestării preventive.

În cauza de față, nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate și în consecință, ceea ce curtea trebuie să analizeze, sunt temeiurile care au determinat arestarea preventivă și dacă acestea impun sau nu, în continuare, privarea de libertate.

În privința indiciilor temeinice din care rezultă presupunerea rezonabilă că inculpatul este autorul infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată, acestea au fost analizate în mod definitiv la momentul luării măsurii arestului preventiv și nu s-au modificat până la sesizarea instanței prin rechizitoriu și nici până la soluționarea prezentului recurs.

În lumina dispozițiilor art.148 lit.f C.proc.pen., este justă și aprecierea primei instanțe privind pericolul concret pe care lăsarea în libertate a inculpatului l-ar determina

pentru ordinea publică, sub acest aspect avându-se în vedere natura și gravitatea sporită a activității infracționale de care este acuzat – reflectată în regimul sancționator sever aplicabil acesteia, modalitatea presupusă de comitere a faptei respective, puternica rezonanță negativă pe care astfel de fapte o au în rândul opiniei publice, elemente care în mod obiectiv și rezonabil, justifică reacții ferme și credibile din partea organelor judiciare.

Prima instanță a dat o interpretare corectă și a făcut o aplicare justă a dispozițiilor art.136 alin.1 și 8 C.proc.pen.întrucât circumstanțele personale favorabile invocate de inculpat nu pot constitui, prin ele însele, temei al reconsiderării privării sale de libertate, acestea trebuind evaluate în contextul gravității sporite a faptelor de care este acuzat și a scopului urmărit prin măsura preventivă dispusă, respectiv asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să modifice temeiurile ce au determinat arestarea inițială a recurentului, Curtea a constatat că potrivit art.139 alin.1 C.proc.pen. tribunalul a respins în mod legal cererea inculpatului de înlocuire a măsurii arestării preventive cu aceea a obligării de a nu părăsi localitatea sau țara. Așa cum rezultă din încheierea atacată, Tribunalul Maramureș a procedat la efectuarea verificărilor dispuse de legea procesual penală și a constatat în mod justificat că temeiurile de fapt și de drept care au stat la baza luării măsurii arestării preventive subzistă, confirmând în continuare privarea de libertate a recurentului și că infracțiunile deduse judecății sunt presupus a fi grave, fiind sancționate cu pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani, existând probe certe că lăsarea acestuia în libertate ar prezenta pericol pentru ordinea publică. Condiția existenței pericolului concret pentru ordinea publică, este îndeplinită, având în vedere infracțiunile pentru care inculpatul recurent a fost cercetat și deduse judecății, acestea fiind deosebit de grave, aducând atingere unor valori sociale ocrotite de lege.

În speță, există indicii temeinice că inculpatul recurent a săvârșit o presupusă faptă gravă, care prin modalitatea de realizare și urmările produse duc la concluzia existenței pericolului concret pentru ordinea publică. Lăsarea în libertate a recurentului ar aduce atingere dezideratelor impuse de legea penală, creându-se un climat de insecuritate socială și de neîncredere a cetățenilor în actul de justiție.

Mai mult decât atât, manifestările nejustificate de clemență ale instanței, nu ar face decât să încurajeze, la modul general, astfel de tipuri de comportament antisocial și să afecteze nivelul încrederii societății în instituțiile statului chemate să vegheze la respectarea și aplicarea legilor.

Măsurile preventive în cauze de acest gen, care afectează direct și grav viața persoanelor, se impun cu necesitate, acestea fiind necesare împotriva persoanelor care încalcă legea penală, prin intervenția autorităților judiciare.

Curtea de Apel efectuând un examen propriu al cauzei, va analiza garanțiile oferite de CEDO împotriva privării arbitrare de libertate a inculpatului, de către autorități, prin prisma menținerii temeiurilor de arestare vizate de art.148 lit.f C.proc.pen., în prezenta speță.

Referitor la **tulburarea ordinii publice**, prin prisma cauzelor Dinler contra Turciei din 31 mai 2005, Dumont-Maliverg contra Franței din 31 mai 2005, CEDO recunoaște că prin gravitatea lor particulară și prin reacția publicului la săvârșirea lor, anumite infracțiuni pot să provoace o tulburare socială de natură a justifica o detenție provizorie, cel puțin pentru un anume timp. **Acest factor nu este pertinent și suficient**

decât dacă se bazează pe fapte de natură să demonstreze că eliberarea deținutului ar tulbura liniștea publică. În plus, detenția nu rămâne legitimă decât dacă ordinea publică continuă să fie efectiv amenințată; menținerea în detenție preventivă nu poate fi dispusă numai în anticiparea unei pedepse privative de libertate. Așadar, conform jurisprudenței Curții, riscul de tulburare a ordinii publice nu trebuie să fie apreciat în mod abstract, motivarea instanței cu privire la prelungire trebuind să se refere la toate temeiurile ce impun detenția provizorie.

Curtea apreciază că trecerea unui interval de timp de 1 lună de la arestarea preventivă a inculpatului, nu a diminuat forța de convingere a justificării detenției preventive numai pe baza unor asemenea considerații, câtă vreme probațiunea testimonială încă nu a fost administrată, din cei 6 martori propuși prin rechizitoriu în acuzare nu a fost audiat niciunul, nu a fost începută cercetarea judecătorească.

Pe de altă parte, **gravitatea infracțiunii** – existența unei bănuieli puternice de participare la săvârșirea unor infracțiuni grave, - determină Curtea să aprecieze - că legitimează și singură o detenție provizorie (cauza Naus c.Poloniei din 16 sept.2008).

Pericolul ca acuzatul să se sustragă de la procesul penal.

Un asemenea pericol nu se poate aprecia numai pe baza gravității pedepsei pe care o riscă persoana respectivă (cauza Kalay c.Turciei-22 sept.2005; Kankowski c.Poloniei – 4 oct.2005; Karagoz c.Turciei – 20 oct.2005; Muller c.Franței – 17 martie 1997). Alte circumstanțe, cum ar fi caracterul celui interesat, moralitatea, domiciliul, profesia, resursele, legăturile familiale, legăturile de orice natură cu țara în care sunt urmăriți, pot să confirme existența pericolului de sustragere de la proces, sau să-l facă să pară atât de redus încât să nu justifice detenția provizorie. De asemenea, ar putea fi avut în vedere faptul că, înaintea arestării cel în cauză se sustrăsese urmăririi penale și arestării (cauza Kozik c.Poloniei – 18 iulie 2006). Probele dosarului, așa cum s-a arătat deja învederează că inculpatul, deși nu a avut loc de muncă la data arestării, și nici resurse materiale din care să-și asigure existența, doar un domiciliu stabil, nu există nicio garanție față de modul de derulare a activității infracționale, că pus în libertate, nu s-ar sustrage procesului penal, câtă vreme în prezent este căsătorit, fără copii minori în întreținere.

Pericolul de influențare a procesului.

CEDO acceptă în unele cauze faptul că autoritățile apreciază că trebuie să păstreze un suspect în detenție, cel puțin la începutul anchetei, pentru a-l împiedica să o perturbe, în special dacă este vorba despre o cauză complexă care necesită cercetări delicate și multiple. După o perioadă, imperativele anchetei nu mai sunt suficiente, chiar într-o asemenea cauză, pentru a justifica detenția: în mod normal, pericolele respective diminuează cu timpul, pe măsură ce sunt efectuate investigațiile necesare, sunt luate depozițiile persoanelor implicate și realizate toate verificările cerute de circumstanțele cauzei. (cauza W.c.Elveției – 25 ianuarie 1993).

Riscul presiunilor asupra martorilor sau al obstrucționării anchetei în alte moduri nelegale nu justifică întreaga perioadă de detenție. (cauza Krawczak c.Poloniei – 4 oct.2005). Așa cum s-a mai învederat, în prezent cercetarea judecătorească încă nu a fost demarată, primul termen fiind fixat de abia acum la Tribunalul Maramureș, din cei 6 martori propuși prin rechizitoriu în acuzare, nu a fost ascultat niciunul, urmând să fie realizate în apărarea inculpatului mai multe probe științifice și testimoniale, condiții în care până la administrarea acestora, inculpatul poate obstrucționa derularea procesului.

Negarea culpabilității de către reclamant

Orice acuzat are dreptul la tăcere și de a contesta faptele care îi sunt reproșate și nu se poate fundamenta menținerea în detenție numai pe faptul că inculpatul neagă orice vinovăție sau refuză să răspundă întrebărilor care îi sunt puse, acesta fiind prezumat nevinovat de-a lungul procesului (cauza Gerard Bernard c.Franței – 26 sept.2006). Autoritățile judecătorești nu ar putea să susțină că, negând fapta, inculpatul ar fi impus practic menținerea sa în detenție (Dumont-Maliverg c.Franței – 31 mai 2005). După cum se cunoaște, inculpatul din prezenta cauză, a recunoscut consumul de droguri, astfel că Tribunalul Maramureș respectându-i dreptul la apărare, va trebui să încuviințeze toate probele solicitate de el pentru aflarea adevărului obiectiv pentru dovedirea traficului de droguri de risc. Cu toate acestea, cercetarea judecătorească nefiind încă demarată, până la terminarea audierii martorilor, se impune menținerea inculpatului în stare de arest pentru o bună desfășurare a actului de justiție.

Pericolul de repetare al faptelor

Gravitatea unei inculpări poate să conducă autoritățile judiciare să plaseze și să lase suspectul în detenție provizorie pentru a împiedica tentativele de a comite noi infracțiuni. Mai este nevoie, în plus față de alte condiții, ca circumstanțele cauzei și mai ales antecedentele și personalitatea celui acuzat să facă plauzibil pericolul și adecvată măsura (cauza Clooth c.Belgiei – 12 nov.1991). În prezent, datorită împrejurării că inculpatul nu poate consuma droguri, fiind în sevraj, nebeneficiind de tratament medical de specialitate, este posibil ca liber fiind, să comită noi infracțiuni de același gen.

Instanța de control judiciar a suplinit prin prezenta hotărâre motivarea instanței de fond și printr-o nouă examinare a cauzei, a răspuns cu argumente la fiecare dintre criticile și mijloacele de apărare invocate de părți, respectând dispozițiile legislației europene enunțate în cauza Boldea c.României din 15.12.2007.

Judecătorul fondului prin analiza elementelor și a subzistenței temeiurilor arestării preventive, care s-a arătat că impun în continuare privarea de libertate a inculpatului, implicit s-a pronunțat asupra ineficienței unor alte măsuri preventive, respectiv cele vizate de art.145 și 145/1 C.pr.pen.

Spre deosebire de hotărârea Jiga contra României din martie 2010, unde s-a considerat nejustificată menținerea în arest a unei persoane acuzate de corupție, o perioadă mai mare de 11 luni, **după momentul audierii martorilor**, când nu mai era periclitată cercetarea judecătorească, în prezenta speță, este de remarcat că judecata în primă instanță nu a demarat, audierea inculpatului și a celor 6 martori propuși prin rechizitoriu nu a avut loc, nu au fost efectuate probele științifice în apărarea inculpatului, apărările formulate de recurent nu sunt cunoscute integral, astfel că pentru desfășurarea în condiții corespunzătoare a procesului penal și pentru a se împiedica sustragerea acestuia de la proces, este corespunzătoare **momentan** măsura arestării preventive, subzistând temeiurile inițiale care au impus-o, conform art.136 C.proc.pen.

Nimic nu împiedică instanța de fond sau chiar pe cea de recurs, ca după administrarea probelor testimoniale, dacă se va impune efectuarea și a celor științifice, pentru a nu se prelungi durata rezonabilă a arestării, să dispună înlocuirea privării de libertate cu o altă măsură, mai puțin restrictivă de drepturi, în privința recurentului.

Nu în ultimul rând, Curtea reține prin prisma deciziei CEDO „N contra Austriei” din 27 iunie 1968 că la menținerea unei persoane în detenție, magistrații nu trebuie să se raporteze numai la gravitatea faptelor, ci și la alte circumstanțe, în special cu privire la

caracterul persoanei în cauză, la moralitatea, domiciliul, profesia, resursele materiale, legăturile cu familia. Atât prin referire la conținutul acestei decizii, cât și a celei pronunțate în cauza Dolgova c. Rusiei din 2 martie 2006 și Scundeanu c. României din februarie 2010, Curtea învederează că în privința inculpatului recurent sunt întrunite cerințele vizate și temeiul de arestare reglementat de art.148 lit.f C.proc.pen.

Astfel, inculpatul D. este în vârstă de 29 ani, nu a recunoscut decât parțial faptele imputate, recidivist și nu a fost încadrat în muncă. Față de atitudinea adoptată de recurent în prezenta speță, se reliefează un caracter și o moralitate îndoielnice, în măsură să confirme pericolul obstrucționării cercetării judecătorești și a tulburării ordinii publice prin lăsarea sa în libertate la acest moment procesual.

Aceste circumstanțe personale, precum și cele reale referitoare la faptele presupus a fi comise, justifică menținerea stării de arest.

În sinteză, ținând cont de gravitatea presupuselor fapte comise de recurent, modalitatea de realizare a acestora, trafic de droguri de risc și consum de asemenea substanțe, justifică concluzia că nu s-au schimbat temeiurile avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive, că ele subzistă și fac necesară în continuare privarea de libertate, iar perioada de 1 lună de când inculpatul se află în stare de arest preventiv nu încalcă termenul rezonabil consacrat de dispozițiile art.5 parag.1 lit.a din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, acest termen fiind analizat în raport de circumstanțele specifice cauzei, numărul de persoane implicate în activitatea infracțională, consecințele acesteia.

Față de cele ce preced, se impune menținerea stării de arest a inculpatului, iar pe de altă parte nu este judicioasă luarea față de acesta a unor alte măsuri restrictive de libertate, prev de art 145, sau 145¹ Cod procedură penală, la acest moment procesual, pentru motivele pe larg expuse în considerentele hotărârii.

Așa fiind, se va respinge ca nefondat recursul promovat în temeiul art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen.

Se va stabili în favoarea Baroului de Avocați Cluj- suma de 25 lei onorariu parțial pentru apărător din oficiu, ce se va plăti din fondul Ministerului Justiției, conform art.189 C.proc.pen.

Va fi obligat inculpatul să plătească în favoarea statului suma de 300 lei cheltuieli judiciare, din care 25 lei reprezentând onorar avocațial parțial, conform art.192 alin.2 C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

Cerere de înlocuire a măsurii de obligare la a nu părăsi localitatea cu aceea de obligare la a nu părăsi țara, motivată de starea de sănătate a inculpatului condamnat în primă instanță. Respingere. Recomandarea de către medic a unei intervenții chirurgicale fără a indica urgență sau a se pronunța asupra pericolozității și gravității afecțiunii

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 213/A din 6 decembrie 2012

Tribunalul Bistrița-Năsăud prin sentința penală nr.103/F, în temeiul dispozițiilor art. 345 alin. (2) Cod procedură penală, a condamnat pe inculpatul **H.D.A.**, pentru comiterea infracțiunilor de:

- introducere în țară fără drept de droguri de risc, prev. de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 4 ani închisoare și pedeapsa complementară de 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 alin. (1) lit. a)-b) Cod penal;

- trafic de droguri de risc prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 1 an închisoare;

- deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept, prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 2 luni închisoare;

- deținere fără autorizație a unei arme neletale prev. de art. 134 din Legea nr. 295/2004, cu aplicarea art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 2 luni închisoare.

S-a constatat că faptele au fost comise în condițiile concursului real de infracțiuni prev. de art. 33 lit. a) Cod penal, iar în baza art. 34 alin. (1) lit. b) Cod penal și art. 35 alin. (1) Cod penal contopește pedepsele aplicate în pedeapsa cea mai grea, de **4 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin. (1) lit. a), b) pentru o perioadă de 2 ani.**

S-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a), b) Cod penal referitoare la pedepsele accesorii.

Potrivit dispozițiilor art. 88 Cod penal s-a dedus din pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului reținerea și arestarea preventivă începând 17 decembrie 2011 și până la 15 martie 2012.

A fost condamnat inculpatul **B.C.D.**, pentru comiterea infracțiunilor de:

- tentativă de scoatere din țară fără drept de droguri de risc, prev. de art. 13 rap. la art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 20 Cod penal; art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală, la pedepse de 2 ani și 6 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin. (1) lit. a), b) Cod penal pentru o perioadă de 1 an;

- trafic de droguri de risc, prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 1 an închisoare;

- trafic de droguri de risc, prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 1 an închisoare;

- deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000 și art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 2 luni închisoare;

- deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000 și art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 2 luni închisoare;

- deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept, prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000 și art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 2 luni închisoare.

S-a constatat că faptele au fost comise în condițiile concursului real de infracțiuni; prev. de art. 33 lit. a) Cod penal, iar în baza art. 34 alin. (1) lit. b) Cod penal și art. 35 alin. (1) Cod penal s-au contopit pedepsele aplicate în pedeapsa cea mai grea, de **2 ani și 6 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin. (1) lit. a), b) Cod penal pentru o perioadă de 1 an.**

S-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a), b) Cod penal referitoare la pedepsele accesorii.

În conformitate cu art. 88 Cod penal s-a dedus din pedeapsa rezultantă aplicată reținerea și arestarea preventivă începând cu 16 decembrie 2011 și până la 14 februarie 2012.

A condamnat pe inculpatul **P.F.**, pentru comiterea:

- infracțiunii de deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept, prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 320¹ Cod procedură penală, art. 74 alin. (1) lit. a), c) Cod penal raportat la art. 76 alin. (1) lit. e) Cod penal la pedeapsa de 2 luni închisoare;

- infracțiunii de deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept, prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 320¹ Cod procedură penală, art. 74 alin. (1) lit. a), c) Cod penal raportat la art. 76 alin. (1) lit. e) Cod penal la pedeapsa de 2 luni închisoare

S-a constatat că faptele au fost comise în condițiile concursului real de infracțiuni, prev. de art. 33 lit. a) Cod penal, în baza art. 34 alin. (1) lit. b) Cod penal contopește pedepsele aplicate în pedeapsa cea mai grea, de **2 luni închisoare**.

În conformitate cu art. 81 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, stabilind un termen de încercare de 2 ani și 2 luni, în conformitate cu art. 82 alin. (1) Cod penal.

În conformitate cu art. 83 Cod penal s-a atras atenția inculpatului cu privire la posibilitatea revocării suspendării condiționate, dacă în cursul termenului de încercare inculpatul săvârșește o nouă infracțiune cu intenție, infracțiune pentru care s-a dispus condamnarea.

În conformitate cu dispozițiile art. 118 alin. (1) lit. f) Cod penal, raportat la art. 17 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, s-a dispus confiscarea specială a cantităților de droguri ce au făcut obiectul traficului rămase în urma analizelor de laborator:

- 1 gr. cannabis; 54 gr. cannabis, 5 gr. cannabis, 91 gr. cannabis, 5 gr. cannabis (găsite la 16 martie 2011 asupra inculpatului B.C.D.).

În conformitate cu dispozițiile art. 118 alin. (1) lit. e) Cod penal raportat la art. 17 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, dispune confiscarea sumelor de bani dobândite din valorificarea drogurilor de către inculpați astfel: de la inculpatul H.D.A. 300 euro sau contravaloarea în lei la data plății efective (plățiți în februarie 2011 la Z.R.I.); 300 lei plățiți în februarie – martie 2011 de numitul A.; 750 lei plățiți în martie 2011 de inculpatul B.C.D.; 5100 lei plățiți în 15 martie 2011 de inculpatul B.C.D.; 300 lei plățiți în primăvara anului 2011 de inculpatul P.F.; 300 lei plățiți de P.F. în primăvara anului 2011; de la inculpatul B.C.D.: 400 lei plățiți de P.F. (8 x 1 gr./50 lei); 50 lei plățiți de S.P.D.;

S-a menținut în parte sechestrul asigurator aplicat față de inculpatul B.C.D. prin ordonanța procurorului din 10 februarie 2012 cu privire la suma de 1573 lei ridicată în vederea garantării executării confiscării speciale, pentru suma de 450 lei, reținută ca fiind

obținută de inculpat din valorificarea drogurilor, s-a dispus restituirea sumei de 1.123 lei inculpatului B.

În temeiul dispozițiilor art. 118 alin. (1) lit. b) Cod penal s-a dispus confiscarea de la inculpatul B. a pipei ridicate cu ocazia percheziției domiciliare și a cântarului electronic seria ITEM NOTW250 ridicat la 16.03.2011 cu ocazia percheziției efectuate asupra autoturismului cu care inculpatul B. se deplasa, BMW nr. înmatriculare BX 498KJ.

În temeiul dispozițiilor art. 118 alin. (1) lit. f) Cod penal s-a dispus confiscarea armei neletale ridicate cu ocazia percheziției domiciliare efectuate la domiciliul inculpatului H.D.A. – pistol marca Walther, cal. 4,5 mm, seria 8C 02677.

Potrivit dispozițiilor art. 7, art. 4 lit. b) din Legea nr. 76/2008, s-a dispus prelevarea probelor biologice de la inculpații H.D.A. și B.C.D..

S-a acordat apărătorului din oficiu pentru inculpatul B.C.D., onorariu în cuantum de 400 lei, ce va fi suportat din fondurile Ministerului Justiției.

În temeiul dispozițiilor art. 191 Cod procedură penală au fost obligați inculpații la plata cheltuielilor judiciare în favoarea statului în cuantum de: H.D.A. – 2015 lei (din care 2000 lei la urmărire penală); B.C.D. – 7.715 lei (din care 7300 lei la urmărire penală și 400 lei onorariu avocat fond); P.F. – 1.215 lei (din care 1200 lei la urmărire penală).

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul întocmit de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Biroul Teritorial Bistrița-Năsăud sub nr. 16/D/P/2011 s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților :

H.D.A. - pentru comiterea infracțiunilor de :

- introducere în țară fără drept a drogului de risc cannabis, prev. de art. 3 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 al. (2) din C.pen.;

- trafic de droguri de risc, în formă continuată, prev. de art. 2 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 al. (2) din C. pen.;

- deținere de droguri de risc, în vederea consumului propriu, fără drept, prev. de art. 4 al. (1) din legea nr. 143/2000 ;

- deținere fără autorizație a unei arme neletale, prev. de art. 134 din legea nr. 295/2004 ;

toate infracțiunile fiind comise în forma concursului real, prev. de art. 33 lit. „a” din C.pen. și cu aplicarea art. 16 din legea nr. 143/2000.

B.C.D. pentru comiterea infracțiunilor de :

- scoatere fără drept din țară de droguri de risc, în forma tentativei, prev. de art. 13 rap. la art. 3 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 20 C.pen.;

- trafic de droguri de risc, prev. de art. 2 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 al. (2) din C.pen., două infracțiuni ;

- deținere de droguri de risc în vederea consumului propriu, fără drept, prev. de art. 4 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 al. (2) din C.pen. – trei infracțiuni ;

toate infracțiunile fiind comise în forma concursului real prev. de art. 33 lit. „a” din C.pen. și cu aplic. art. 16 din legea nr. 143/2000.

P.F.,

- pentru comiterea a două infracțiuni de deținere de droguri de risc în vederea consumului propriu, fără drept, prev. de art. 4 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 al. (2) din C.pen., ambele infracțiuni fiind comise în forma concursului real prev. de art. 33 lit. "a" din C.pen.

La termenul de judecată din 23 mai 2012 (primul termen de judecată în ședință publică) inculpații H.D.A., B.C.D. și P.F., primii doi inculpați fiind asistați de apărători aleși, au declarat că înțeleg să se prevaleze de dispozițiile art. 320 ind. 1 Cod procedură penală, declarând că recunosc săvârșirea faptelor ce li se rețin în sarcină prin actul de sesizare al instanței și solicitând ca judecata să se facă doar în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le înșusesc, precum și a probelor administrate în circumstanțiere.

La termenul de judecată din 6 iulie 2012, apreciindu-se cauza în stare de judecată în ce privește faptele reținute în sarcina celor trei inculpați, sus-menționați, s-a dezbătut în fond cu privire la aceștia, iar în ce privește faptele reținute prin actul de sesizare al instanței în sarcina inculpaților M.F.M., B.I.I., C.R.L. și C.I., în conformitate cu disp. art. 38 Cod procedură penală, s-a dispus disjungerea, cauza urmând să fie înregistrată sub alt număr, cu termen de judecată la 12 septembrie 2012.

Tribunalul, analizând actele și lucrările dosarului de urmărire penală nr. 16/D/P/2011 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism-Biroul Teritorial Bistrița-Năsăud, a reținut în fapt următoarele:

I.1) La data de 26 aprilie 2011 numitul Z.R.I., aflat în stare de arest preventiv, pentru comiterea infracțiunii de trafic de droguri de risc într-o altă cauză, a formulat un denunț din care rezulta faptul că în cursul lunii februarie 2011 a cunoscut un tânăr din localitatea Șieu-Măgheruș, județul Bistrița-Năsăud, ai cărui părinți dețin o firmă de transport persoane în străinătate, tânăr care i-a vândut o cantitate din drogul de risc cannabis. Sus-numitul a declarat că la începutul anului 2011, prin luna februarie, a aflat de la un băiat despre care știa că a lucrat ca șofer la o firmă de transport auto internațional de persoane, identificat ulterior în persoana învinutului B.S.D., numărul de telefon al unui băiat din comuna Șieu-Măgheruș despre care acel șofer i-a spus că are de vânzare droguri, mai exact cannabis.

Numitul Z.R.I. a telefonat întruna din zilele următoare la numărul respectiv, răspunzându-i un tânăr căruia, pentru a-i câștiga încrederea, i-a spus de unde a aflat numărul telefonului acestuia, în continuare stabilind o întâlnire în acea seară, în fața clădirii școlii generale din localitatea Șieu-Măgheruș, comunicându-i că dorește "*să vadă ce anume are de vânzare*". De menționat că anterior inculpatul luase legătura cu învinutul B.S.D., **căruia i-a arătat o pungă cu droguri pe care a introdus-o în țară și i-a adus la cunoștință faptul că are un văr în Spania "care se ocupă cu droguri"** după care i-a cerut "*să intre în afacere*", dar fiindu-i frică, învinutul B.S.D. a declinat propunerea, însă, la solicitarea inculpatului de a-i da numărul de telefon a unei persoane dornice să cumpere droguri, i-a dat numărul de telefon al numitului Z.R.I. despre care învinutul B.S.D. știa că este consumator de droguri.

În seara aceleiași zile, numitul Z.R.I. însoțit de numitul L.P.I., a plecat în comuna Șieu-Măgheruș cu autoturismul marca „Mercedes S Classe” deținut de cel dintâi și ajuns în localitatea respectivă, a observat că în fața școlii era parcat un autoturism de culoare închisă, astfel că a parcat autoturismul său în spatele mașinii respective.

Din autoturism a coborât numai șoferul, adică Z.R.I., iar în timp ce numitul L.P.I. a rămas pe locul său, în dreapta față, el s-a întâlnit cu persoana cu care stabilise întâlnirea. Respectivul tânăr, recunoscut ulterior la poliție de către denunțator a fi inculpatul H.D.A., i-a spus că are o cantitate din drogul cannabis pe care dorește să o vândă și a deschis portbagajul autoturismului său, a dat la o parte roata de rezervă și a scos o pungă pe care numitul Z.R.I. a luat-o, apreciind “după greutate” că ar fi circa **trei sute de grame**, după aspect că era vorba de drogul cannabis „*de cea mai bună calitate*”. Numitul Z.R.I. s-a înțeles cu inculpatul H. să cumpere întreaga cantitate de droguri, pentru care urma să îi achite suma de trei sute de euro. Revenit la autoturismul în care îl aștepta L.P.I., numitul Z.R.I. i-a dat acestuia o cantitate mică de cannabis din cel cumpărat de la inculpat, pentru ca să-și prepare un "joint", pe care cel dintâi l-a consumat prin fumare.

Banii datorăți ca urmare a cumpărării drogului de risc, numitul Z.R.I. i-a achitat după circa o săptămână, dar nu inculpatului, ci soției acestuia, numitei H.L., deoarece anterior, apelându-l telefonic pe inculpat pentru a stabili o întâlnire în scopul remiterii sumei de 300 euro, acesta i-a spus că se află în acel moment în străinătate și l-a îndrumat la locuința sa, pentru a-i da banii sus-numitei, lucru pe care Z.R.I. l-a și făcut, fără a purta discuții cu H.L. despre ce reprezintă acei bani. Numitul Z.R.I. a precizat că atunci când s-a deplasat la locuința inculpatului pentru a plăti contravaloarea cantității de drog achiziționate anterior, era singur și că femeia respectivă, despre care s-a stabilit că era vorba de numita H.L. – actuala soție a inculpatului, nu părea să știe din ce provin cei trei sute de euro.

Despre inculpatul H.D.A., numitul Z.R.I. **a aflat că aduce drogul cannabis din Spania**. Cele afirmate de Z.R.I. au fost confirmate de către numitul L.P.I., care a arătat că împreună cu numitul Z.R.I. s-a deplasat într-o seară din luna februarie 2011 în localitatea Șieu-Măgheruș pentru ca Z.R.I. să cumpere drogul cannabis de la un individ despre care L.P.I. s-a exprimat că “*nici eu și nici Z. nu îl știam*”. Despre cantitatea de drog cumpărată de numitul Z.R.I. de la inculpat, martorul L.P.I. a precizat că a aflat de la cumpărător faptul că a costat 200 de euro.

2) Într-o seară din perioada februarie - martie 2011, inculpatul H.D.A. s-a întâlnit în localitatea Șieu-Măgheruș cu un tânăr din Bistrița pe nume A., sosit în acel loc cu un autoturism. Anterior, tânărul pe nume A. i-a telefonat și i-a cerut să se întâlnească – subînțelegându-se că în scopul cumpărării de droguri, inculpatul vânzându-i o cantitate de **10 gr. de cannabis**, cu prețul total de 300 de lei, pe care cumpărătorul i l-a achitat pe loc. Inculpatul a precizat faptul că atunci cantitatea de drog a fost cântărită cu certitudine, dar nu și-a mai amintit dacă cântărirea s-a făcut cu cântarul său ori cu cântarul aparținând cumpărătorului.

3) În prima parte a lunii martie 2011, inculpatul H.D.A. a introdus din Spania în România, o cantitate de peste **200 gr. din drogul de risc cannabis**, din care a vândut o cantitate de cca. **25 gr.** inculpatului B.C.D. cu prețul de 750 lei, iar după câteva zile, în cursul zilei de 15 martie 2011, i-a vândut încă o cantitate totală de **170 gr.** cu prețul special de 30 lei/gram, în două tranșe, după cum se va arăta în continuare. Din declarațiile celor doi inculpați a rezultat faptul că, în total, inculpatul H.D.A. a vândut în 5 sau în 6 rânduri diverse cantități din drogul de risc cannabis inculpatului B.C.D., “colaborarea” celor doi inculpați în domeniul traficului de droguri întinzându-se pe parcursul cel puțin a unei luni de zile, cu precizarea că o însemnată cantitate din drogul respectiv – circa **163 gr.** – a fost găsită cu ocazia unui control de rutină efectuat de polițiștii din cadrul Poliției

orașului Beclean asupra inculpatului B.C.D., la data de 16 martie 2011, în timp ce acesta se deplasa înspre municipiul Cluj-Napoca cu intenția de a pleca în străinătate.

Faptul că inculpatul H.D.A. introducea drogul de risc în țară în scopul traficării în modalitatea vânzării este dovedit și de conținutul convorbirilor telefonice și al mesajelor transmise între cei doi inculpați. Astfel, din conținutul unui mesaj, la data de 7 martie 2011, inculpatul H.D.A. i-a cerut inculpatului B.C.D. să facă rost de bani pentru că i-ar trebui să aducă mai multă „marfă” pe stoc. Inculpatul B.C.D. îl întreabă „cât îmi aduci amu”, iar inculpatul H.D.A. îi răspunde că „50”, apoi, în jurul orei 20⁴¹ aceștia se întâlnesc în municipiul Cluj-Napoca în zona mall-ului „Polus”.

La data de 8 martie 2011 la ora 21⁰⁴, inculpatul B.C.D. l-a contactat din nou pe inculpatul H.D.A. și i-a mai cerut marfă ”*măkar dublu*”, iar acesta i-a comunicat că e în zona orașului Beclean și „*nu prea mai am pentru că e planificată pentru acasă*”, iar la ora 22⁰⁶ “*Recidiva*”(inculpatul B.C.D.) l-a contactat din nou pe inculpatul H.D.A. și i-a spus că are “*vreo 10 milioane și mai face 3, după care îl va suna*”.

În data de 10 martie 2011 la ora 19⁴⁴ inculpatul B.C.D. îi transmite prin SMS lui H.D.A. că „*se plânge lumea*” din cauza calității mărfii, după care îi spune că o să treacă pe la prietena lui al cărei număr de telefon i-l cere lui H. (este vorba de numita H.L.), iar apoi, în jurul orei 20 îi spune lui H.D.A. că îi trebuie „*vreo 4*”(grame). La ora 20⁰⁷ acesta din urmă îi trimite un SMS lui B.C.D. și-i spune că “*numa atât mai am, d aia ma duk in sp* (Spania) *să aduk*”, iar după ce inculpatul B.C.D. îi transmite “*Pai zi ka merg dupa ele*”, la ora 20⁰⁹ inculpatul H.D.A. îi comunică: “*da ma frate, akasa am 15 (grame) si io is pe drum katre span după marfă*”- din context rezultând în mod evident că este vorba de cannabis de fumat.

În ziua de 12 martie 2011 inculpatul B.C.D., dornic să cumpere droguri, îi trimite inculpatului H.D.A. un SMS prin care îl întreabă dacă a ajuns, iar în ziua de 13 martie 2011 ora 16²⁶ îi trimite un alt SMS cu conținutul „*kand ajungi?*”. Răspunsul din partea lui H.D.A. este trimis în ziua de 15 martie 2011 la ora 00⁴¹ - „*ajung mâine dimineață*”. În aceeași zi, de 15 martie 2011, la ora 10²⁵ inculpatul B.C.D. îi trimite un SMS lui H.D.A. spunându-i „*nu mă poți trimite la prietena ta, să-mi dea unu. doi?*” la care cel din urmă i-a răspuns „*nu are ea, că-s la mine*”.

Mai târziu, la ora 12³⁶, inculpații au o discuție în care inculpatul H.D.A. spune că a ajuns în Cluj-Napoca și că o să-l sune pe inculpatul B.C.D. când ajunge în oraș (referindu-se la Bistrița) și stabilesc apoi să se întâlnească la “A.” – subînțelegându-se că în localitatea Șieu-Măgheruș, ei discutând din nou la ora 13⁵⁸ când inculpatul H.D.A. i-a comunicat că era în Beclean, la ora 14⁵⁵ fiind ajuns pe raza municipiului Bistrița, în cartierul Viișoara.

La ora 15¹⁰ inculpații stabilesc să se întâlnească în centrul localității Șieu-Măgheruș, la ora 15¹⁶ inculpatul B.C.D. confirmându-i că merge “*acolo la prietena*”, după care s-au întâlnit și cu certitudine inculpatul H.D.A. i-a dat celuilalt inculpat o cantitate de drog de risc. La ora 17⁵⁵ inculpatul B.C.D. i-a trimis un SMS inculpatului H.D.A. spunându-i că a vorbit cu prietenul său și crede că i-ar mai trebui „*una*” - adică încă o cantitate de drog. Astfel, de atunci și până la ora 18⁵⁵, între cei doi au loc mai multe schimburi de SMS-uri prin care inculpatul B.C.D. insistă față de inculpatul H.D.A. să-i dubleze cantitatea de drog vândută, motivând că nu i se rentează să meargă până la prietenul lui – referindu-se la un tip neidentificat din Ungaria, utilizator al telefonului cu nr. xxxxxxxxxx - cu care de asemenea a comunicat prin SMS-uri. Inculpatul H.D.A. îi

răspunde că nu poate să-i dea mai mult pentru că *are „și alte obligații” și trebuie să dea banii până sâmbătă*. Inculpatul B.C.D. insistă, spunându-i că *” pot face cel puțin 1500 și drumul”* și stabilesc să se întâlnească în Bistrița, lucru care s-a și întâmplat la ora 20¹⁰, când inculpatul B.C.D. îi transmite un SMS celui alt inculpat - *„hai pe Ispirescu, lângă A.”*. Această febrilă zbatere a inculpatului B.C.D. pentru a procura o cantitate mai mare de cannabis de la inculpatul H.D.A., a avut loc pe fondul intenției celui dintâi de a pleca în străinătate și de a duce drogul în Ungaria pentru a-l vinde unui cunoscut de-al său, utilizator al nr. xxxxxxxxxxxx. Astfel, la data de 15 martie 2011, ora 18¹⁷ inculpatul B.C.D. trimite un SMS bărbatului ce utilizează nr. xxxxxxxxxxxx și îl întreabă *„dacă pornesc în noaptea asta spre tine”*, iar acesta îi răspunde *„de joi voi fi”*. La ora 18²¹ trimite un alt SMS la nr. xxxxxxxxxxxx și îl întreabă *„cât e sută?”* iar individul îi răspunde *„sase 00 e”,* (“600”) .Ulterior inculpatul B.C.D. îi transmite un nou SMS cu următorul conținut: *„îmi dai vreo 300 și îți dau pe juma. Merg până la Viena și poate mă și întorc”*.

Într-adevăr, conform discuțiilor telefonice purtate, cei doi inculpați s-au reîntâlnit în seara de 15 martie 2011 în municipiul Bistrița la locul convenit de ei și au mai tranzacționat încă o cantitate de cel puțin 70 de grame de drog de risc cannabis, astfel încât inculpatul B.C.D. a primit de la inculpatul H.D.A. cel puțin o cantitate de 170 grame de cannabis. Se reține acest fapt deoarece, în seara zilei următoare, inculpatul B.C.D. a fost oprit de Poliția orașului Beclean în timp ce se îndrepta spre frontieră cu un autoturism, ocazie cu care s-a găsit asupra sa, în bagajul său și în cel al prietenei sale, cantitatea totală de 163 grame cannabis.

Din conținutul proceselor-verbale de redare a convorbirilor și comunicărilor telefonice a rezultat că, la data de 2 aprilie 2011, inculpatul H.D.A. a primit un mesaj de la inculpatul B.C.D. prin care acesta cere să-i *“aducă zece”*(adică zece grame de drog), răspunsul primit fiind: *“...knd te prezinti ku 20 d bulioane (milioane lei vechi) mai povestim”* de unde rezultă că inculpatul B.C.D. a acumulat datoriile față de inculpatul H.D.A. pentru drogurile pe care acesta i le vânduse anterior (vol. I fila 34). În aceeași zi, la ora 12³⁰, inculpatul B.C.D. i-a trimis un SMS inculpatului H.D.A. prin care i-a comunicat că nu are de unde să-i dea atâția bani, dar dacă acum îi va vinde cantitatea de droguri cerută, îi va achita banii. La data de 12 aprilie 2011 inculpații se întâlnesc în comuna Șieu-Măgheruș, conținutul SMS-urilor fiind elocvent: *“vin pana l tn”* (mesaj trimis de “Recidiva”), respectiv *“dă un semn”* (vol. I fila 44). La data de 24 aprilie 2011, din conținutul mai multor mesaje pe care inculpații le trimit reciproc începând cu ora 17³⁰, rezultă că inculpatul B.C.D. dorește să cumpere droguri de *“un milion”*, lucru care nu s-a întâmplat atunci, ci trei zile mai târziu (SMS-urile din data de 26 aprilie 2011, ora 23⁰⁷ și 23⁰⁸ – vol. I file 51,52, a se avea în vedere și convorbirile și SMS-urile de la filele 48,49).

4) a. Inculpatul P.F., zis “PG”, l-a cunoscut pe inculpatul H.D.A. cu mai mulți ani în urmă, pe când locuiau amândoi în același bloc din municipiul Bistrița.

De asemenea, inculpatul P.F. l-a cunoscut în urmă cu cinci ani pe inculpatul B.C.D., iar prin toamna anului 2010 a aflat că acesta se ocupă cu traficul de droguri de risc, în concret că vinde drogul “hașiș”.

Inculpatul P.F. a aflat, în primăvara anului 2011 de la inculpatul B.C.D., că în localitatea Șieu-Măgheruș este un băiat pe nume “A.” care vinde cannabis, persoană despre care inculpatul B. i-a comunicat că și el a cumpărat cannabis și că A. *„are marfă bună”*, pentru că el o probase. Având nevoie de droguri, inculpatul P.F. s-a deplasat,

însoțit de inculpatul B.C.D., cu mașina sa, până în localitatea Șieu-Măgheruș, ca să se întâlnească cu "A." pe care, cel puțin până în acel moment, nu îl știa. Întâlnirea nu a avut loc, deoarece, pe traseu, inculpatul a luat legătura telefonic cu "A.", care i-a comunicat că se află în Spania și că va reveni peste câteva zile. Inculpatul B. i-a dat inculpatului P.F. numărul de telefon al lui "A." pentru a-l contacta direct pe acesta în vederea cumpărării drogului de risc (cannabis) prin cumpărare.

După câteva zile, P.F. l-a sunat pe numitul "A." care a fost de acord să se întâlnească în comuna Șieu Măgheruș, astfel că P.F. s-a deplasat singur la locul indicat, întâlnindu-se cu H.D.A. la ieșirea din Șieu-Măgheruș(zonă unde se vând articole artisanale). Inculpatul P.F. a cumpărat pentru prima dată drogul de risc cannabis de la "A.", pe care l-a recunoscut a fi inculpatul H.A.D.. Despre acest episod, P.F. a declarat că inculpatul s-a dus la portbagajul autoturismului său, a scos de acolo *o cutie din plastic ce se folosește pentru smântână* și din interior a scos o cantitate de **zece grame cannabis(cantitatea era cântărită și era pusă într-o pingă)**, pentru care P.F. a plătit suma de 300 de lei.

După ce a consumat cannabisul, după aproximativ o săptămână, inculpatul P.F. l-a sunat din nou pe inculpatul H.A.D. și s-au reîntâlnit în același loc, unde inculpatul H. i-a vândut cantitatea de **zece grame cannabis** care era introdusă într-o punguță de celofan. P.F. nu a avut bani să-i plătească, dars-a înțeles cu H.A.D. că îi va da banii pentru drogul de risc ce îi fusese vândut, ulterior, respectiv suma de 300 de lei. Prețul pentru drogul sus-menționat nu s-a mai achitat. Cu ocazia audierii sale de către procuror, inculpatul P.F. a precizat că a bănuțit faptul că inculpatul H. introducea droguri în țară, deoarece știa, pe de o parte, că tatăl acestuia deține o firmă de transport persoane, iar pe de altă parte, a apreciat că în altă modalitate inculpatul nu avea de unde să procure droguri.

Dovada întâlnirilor dintre inculpatul P.F. și inculpatul H.D.A. reiese și din conținutul convorbirilor și comunicărilor telefonice dintre aceștia. Astfel, la data de 12 aprilie 2011, la ora 16⁴¹, P.F. îl apelează pe inculpat și îi cere să se întâlnească, bineînțeles în vederea cumpărării unei cantități de drog de risc, acest lucru fiind evident, de vreme ce inculpatul îi spune că "*ar trebui, știi, să știu un pic cât să pregătesc*", H.D.A., prevăzător, îi spune că "*...las' că nu vorbim prin telefon*". Așa cum rezultă din discuția telefonică purtată între cei doi la aceeași dată, ei se întâlnesc în jurul orei 17⁰⁷ în localitatea de domiciliu a inculpatului H. Cincisprezece zile mai târziu, respectiv la data de 27 aprilie 2011, la ora 11³² inculpatul P.F. îl contactează pe inculpatul H., dorind să cumpere o nouă cantitate de droguri – "*cum putem face?*"- inculpatul spunându-i "*...mai după masă un pic...*". Întâlnirea dintre ei a avut loc în cele din urmă după ora 15⁵², astfel cum rezultă din conținutul SMS-urilor, ocazie cu care P.F. a cumpărat de la inculpatul H.D.A. o cantitate din drogul de risc cannabis.

În total, inculpatul P.F. a cumpărat drogul cannabis în două rânduri, aspect care rezultă și din cele declarate de ambii inculpați, cantitatea de drog traficată fiind de **20 de grame**. La data de 7 februarie 2012 s-a început urmărirea penală față de inculpatul H.D.A. pentru încă un act material de trafic de droguri de risc, ținându-se seama de faptul că la dosar s-a conexas raportul de constatare nr. 7839/II/d/11 din data de 9 mai 2011 emis de Serviciul județean de medicină legală Bistrița-Năsăud, ca urmare a rezoluției procurorului date în alt dosar, raport prin care s-a concluzionat că în probele biologice recoltate de la P.F. s-a pus în evidență tetrahidrocannabinolul, despre care acesta a declarat că provine din consumul unei cantități de cannabis cumpărate de la inculpate, în

cursul lunii aprilie 2011. Cu ocazia reaudierii inculpatului P.F. la data de 8 februarie 2012, a rezultat însă că numai în două rânduri, în cursul lunii aprilie 2011, inculpatul H.D.A. i-a inculpatului P.F. cannabis, fiind cert faptul că ultima dată P.F. a cumpărat drogul de cannabis de la inculpatul H.D.A. la data de 27 aprilie 2011, în mod firesc de aici provenind drogul depistat în organismul inculpatului, astfel că în ceea ce privește un al treilea act material de trafic de droguri de risc, reținut în sarcina inculpatului H.D.A., procurorul a dispus scoaterea de sub urmărire penală, de asemenea, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală față de învinuitul P.F. în ceea ce privește un al treilea act material al infracțiunii de deținere de droguri de risc în vederea consumului propriu, fără drept.

4) b. Potrivit declarațiilor date de către inculpatul P.F. reieșit că în 8 rânduri, în perioada cuprinsă între toamna anului 2010 - sfârșitul primăverii anului 2011, a cumpărat de la inculpatul B.C.D. mai multe cantități din drogul de risc "hașiș" (rezină de cannabis), care i-a vândut de fiecare dată gramul de drog de risc cu prețul de câte 50 de lei, tranzacțiile dintre ei efectuându-se, de regulă, în zona „Lamă” a Bistriței, precum și în alte locuri din Bistrița. Relațiile dintre cei doi au luat sfârșit în cursul lunii iunie 2011, când aceștia s-au certat. P.F. a recunoscut și faptul că în alte 4-5 rânduri a consumat drogul de risc mai sus-menționat împreună cu inculpatul B., care i-a oferit spre consum drogul de risc, fără a-i cere bani.

4) c. La data de 17 decembrie 2011 inculpatul P.F. a fost adus de organele de poliție în baza mandatului de aducere emis de procuror, la sediul D.I.I.C.O.T., și întrucât cu ocazia audierii sale a declarat că în perioada 10-20 octombrie 2011, în timp ce se afla în Spania, în localitatea Roquetas del Mar, a consumat drogul de risc "hașiș" (rezină de cannabis), s-a dispus prin rezoluție de către procuror efectuarea unui raport de constatare medico-legală, pentru a se stabili dacă în organismul inculpatului se pun în evidență substanțe psihotrope. Prin raportul de constatare medico-legală nr. 3181/II/d/40, din data de 6 ianuarie 2012 emis de către Serviciul județean de medicină legală Bistrița-Năsăud, s-a concluzionat faptul că în probele biologice recoltate de la P.F. s-a pus în evidență tetrahidrocannabinolul (THC), confirmându-se astfel, că inculpatul a deținut și a consumat drogul de risc rezină de cannabis.

5) La data de 17 decembrie 2011, cu ocazia efectuării unei percheziții la locuința inculpatului H.D.A., acesta a predat de bună-voie lucrătorilor de poliție un pistol marca *Walter, cal. 4,5 mm* despre care a declarat faptul că l-a primit în urmă cu doi ani, în țară, de la un pasager necunoscut, pe care îl adusese în România din străinătate și care nu a avut banii necesari pentru a-și plăti contravaloarea cursei pe ruta internațională Spania-România.

Ca urmare, organele de poliție din cadrul S.C.C.O.-BN s-au sesizat cu privire la comiterea de către inculpat a infracțiunii prev. de art. 134 din legea nr. 295/2004, dosarul respectiv fiind conexas la prezentul dosar.

Prin adresa nr. 183.344 din data de 25 ianuarie 2012 emisă de Biroul arme, explozivi, substanțe periculoase din cadrul I.P.J.-BN s-a comunicat faptul că arma respectivă este neletală și că a fost deținută nelegal de inculpat, dispozițiile legale impunând obținerea unei autorizații.

Prin raportul de constatare tehnico-științifică balistică nr. 187.139 din data de 27 februarie 2012 emis de Serviciul Criminalistic al I.P.J. – BN s-a concluzionat că arma marca *Walter, cal. 4,5 mm* ridicată de la inculpat este în stare de funcționare, că face parte

din categoria armelor de foc neletale și că seria– **8C 02677** - și calibrul armei au fost poansate de către fabricant/producător.

Cu ocazia audierii inculpatului H.D.A., acesta a declarat că prin luna februarie sau martie a anului trecut, pe când se afla în Spania, în orașul Hativa, în calitate de ghid, a venit la ghidul firmei “K.” în al cărui autocar era și el, un cetățean român, care l-a rugat pe ghidul firmei respective să-i ducă în țară un colet, iar el a fost de acord, inculpatul primind 20 euro. După ce pachetul a fost pus în cală, un tânăr i-a comunicat inculpatului că persoana care i-a dat acel înmănat acel pachet este traficant de droguri.

Pe când era încă în Spania, inculpatul a intrat în cala autovehiculului și a desfăcut pachetul ce i-a fost lăsat în condițiile arătate anterior, în el găsim o pungă vidată conținând o substanță vegetală. El a lăsat la loc pachetul și după ce a intrat în țară, l-a luat și l-a dus acasă, în Șieu-Măgheruș. Ulterior l-a contactat pe învinuitul B.S.D. (ce lucrase ca șofer la firma de transport a tatălui său) căruia i-a arătat conținutul pachetului, iar acesta i-a spus că acolo este „iarbă”, inculpatul înțelegând faptul că în pachet sunt droguri. Inculpatul l-a rugat pe acesta să-l ajute să vândă cantitatea de drog din pachet, cantitate pe care o aprecia să fie de **500 (cinci sute) de grame**, iar după vreo 2 sau 3 zile, a fost apelat pe telefonul său mobil de către un băiat despre care crede că avea numărul de telefon de la B.S., (numai acesta îi știa numărul) și au stabilit ca persoana care-l apelase să vină în localitatea Șieu-Măgheruș pentru a vedea „ce are” de vânzare. Inculpatul s-a întâlnit cu acel tânăr care a venit cu un autoturism marca “Mercedes S Class”, tânărul a mirosit drogul pe care îl ținea într-o punguliță în port-bagajul mașinii sale – marca „VW Vento” - , după care, fără a cântări drogul, l-a luat, înțelegându-se ca banii să-i fie dați ulterior. Anterior inculpatul separase drogurile și ceea ce îi dăduse acelei persoane (despre care a aflat că este Z.R.I.), pusese în pungulița pe care i-a remis-o, fără a o cântări. El a arătat că într-o zi, cam la 4-5 zile de la acea tranzacție, pe când era plecat în cursă în Franța, acesta l-a sunat și i-a spus că poate să-i dea banii, iar inculpatul a sunat-o pe actuala sa soție, care a luat banii, fără ca să știe că provin din vânzarea-cumpărarea de droguri.

După un timp de la această vânzare de droguri, inculpatul a fost sunat de un alt băiat, pe care nu îl cunoștea, și care s-a recomandat cu numele de „R.” și în cinci sau șase rânduri, i-a vândut acestuia cantitatea totală de **180-190 grame** de “iarbă” (cannabis), la prețul de 30 de lei pe gramul de drog.

Despre inculpatul B.C.D. poreclit „R.”, inculpatul H.D.A. a declarat că acesta nu i-a dat banii reprezentând prețul drogului vândut, i-a promis că ulterior îi va achita sumele de bani datorate, dar acest lucru nu s-a întâmplat, deoarece, după un timp *inculpatul i-a spus, că a intenționat să scoată din țară droguile cumpărate, mai exact să le ducă la Viena pentru a le vinde, însă poliția din Beclean l-a depistat în trafic cu drogul asupra sa și i-a confiscat toată cantitatea.*

Inculpatul H. a recunoscut și faptul că a vândut, în două rânduri, **20 de grame** de „iarbă” și unui alt tânăr, F., zis „PG”, în primăvara anului 2011, precizând că doar pentru prima vânzare a primit banii, nu și în cazul celei de-a doua vânzări, iar prețul stabilit a fost de 30 lei/gram.

Inculpatul H. a recunoscut și că a consumat o dată sub forma unei țigări din drogul adus de el în țară, în schimb nu a recunoscut că a mai adus în țară alte droguri în vederea valorificării ori consumului, considerându-se vinovat referitor la comiterea

infrațiunii de trafic de droguri de risc. El nu a recunoscut fapta de introducere în țară, fără drept, de droguri de risc.

Exceptând faptul că este evident că inculpatul a introdus în cursul lunii **martie 2011** o cantitate de cel puțin **250 gr.** din drogul de risc cannabis, din probele dosarului rezultă și că în cursul lunii **februarie 2011** inculpatul a introdus în țară o cantitate de aproximativ **500 gr.** din drogul sus-menționat, din care circa 300 de grame le-a vândut martorului Z.R.I., care a declarat că *el a cumpărat cantitatea de circa 300 gr. cannabis în cursul lunii februarie 2011 de la inculpat, drog despre care inculpatul i-a spus că îl aduce din Spania.* La rândul său, inculpatul B.C.D. a arătat că a aflat de la inculpatul H.D.A. faptul că acesta pleca în străinătate în zilele de joi, revenind de obicei în zilele de marți, **ocazie cu care aducea droguri în țară.**

Prin apărătorul său ales, inculpatul a depus la dosar copii ale unor acte din care rezultă că a fost plecat în cursă pe rute externe în lunile ianuarie, februarie și aprilie 2011, aceasta în dovedirea susținerilor sale conform cărora el nu s-a aflat în afara țării în cursul lunii martie 2011, însă din cuprinsul convorbirilor și comunicărilor telefonice purtate în ziua de 10 martie 2011, a rezultat că la acea dată inculpatul H.D.A. se afla în drum spre Spania pentru a cumpăra și introduce în țară o anumită cantitate de droguri de risc. În baza probelor administrate în cauză s-a reținut că toată cantitatea de droguri de risc pe care inculpatul a introdus-o fără drept în țară, a fost adusă în prima parte a anului 2011, în cel puțin două rânduri.

Inculpatul H. a considerat că el nu este un traficant de droguri, deși nu a negat că, în mai multe rânduri, a vândut unor persoane diferite diverse cantități de drog de risc. Motivul pentru care inculpatul a făcut această apreciere îl constituie faptul că el ar fi intenționat doar “să scape” de cantitatea de drog ce o adusesse din Spania. Scuza inculpatului a fost înlăturată de către organul de urmărire penală care a apreciat că inculpatul a acționat cu intenția clară de a-și însuși cantitatea de drog pe nedrept pentru a o vinde și a obține un folos pecuniar în acest fel. Nu trebuie neglijat nici o clipă faptul că inculpatul H.D.A. a perceput și încasat anumite sume de bani “pentru a scăpa” de cantitatea de drog, deloc neînsemnată – de circa 500 grame- pe care a introdus-o în țară în cursul lunii februarie 2011, respectiv de cantitatea de minim 250 de grame pe care a adus-o în țară în luna martie 2011 și în același scop “de a scăpa” mai repede și mai ușor, și-a procurat și un cântar electronic de mare precizie.

În drept, acțiunile comise în două rânduri, în temeiul unei rezoluții infracționale unice, în perioada lunilor februarie-martie 2011 de către inculpatul H.D.A., de a introduce în țară fără drept drogul de risc cannabis, descrise la pct. I subpct. 1 și 3 din rechizitoriu, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 3 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 al. (2) din C.pen., art. 16 din Legea nr. 143/2000 și art. 320 indice 1 Cod procedură penală. Acțiunile comise de către același inculpat în baza aceleiași rezoluții infracționale în mai multe rânduri în perioada lunilor februarie-aprilie 2011, de a procura și deține drogul de risc cannabis, precum și de a vinde spre consum acest drog către P.F., Z.R.I., unei persoane cunoscute sub numele de “Alexandru”, precum și inculpatului B.C.D., descrise la pct. I subpct. 1,2,3 și 4 lit. “a” din rechizitoriu, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii continuate de trafic de droguri de risc, prev. de art. 2 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 al. (2) din C. pen., art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320 indice 1 Cod procedură penală.

Fapta aceluiași inculpat de a fi deținut pentru consum propriu fără drept o anumită cantitate din același drog de risc, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 4 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 16 din aceeași lege și art. 320 indice 1 Cod procedură penală.

Fapta inculpatului descrisă la pct. I, subpct. 5 din rechizitoriu, de a deține fără autorizație un pistol neletal, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 134 din legea nr. 295/2004, cu aplic. art. 320 indice 1 Cod procedură penală.

Toate infracțiunile reținute în sarcina inculpatului H. au fost comise în condițiile concursului real de infracțiuni, prev. De art. 33 lit. a Cod penal.

În drept, acțiunile descrise la pct. I subpunctul 4 lit. a și b, comise în mai multe rânduri, în primăvara anului 2011 de către inculpatul P.F. zis “PG” în temeiul aceleiași rezoluții infracționale de a de a fi cumpărat și deținut fără drept în vederea consumului propriu drogul de risc cannabis de la inculpatul H.D.A., precum și de la inculpatul B.C.D. (în perioada toamna anului 2010-primăvara anului 2011), întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 4 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 al. (2) din C.pen. și a art. 320 indice 1 Cod procedură penală, iar acțiunile aceluiași inculpat descrise la pct. I, subpunctul 4 lit. c de a cumpăra și deține pentru consum propriu fără drept în mai multe rânduri în temeiul unei unice rezoluții infracționale drogul de risc cannabis în perioada 10-20 octombrie 2011, pe când se afla în localitatea Roquetas del Mar din Spania, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prev. de art. 4 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 al. (2) din C.pen. și a art. 320 indice 1 Cod procedură penală, ambele infracțiuni fiind comise în forma concursului real prev. de art. 33 lit. “a” din C.pen.

II. În primăvara anului 2011, în perioada martie-sfârșitul lunii aprilie, în mai multe rânduri, acționând în temeiul unei rezoluții infracționale unice, inculpatul B.C.D. a procurat de la inculpatul H.D.A. drogul de risc cannabis pe care fie l-a consumat, fie l-a vândut sau oferit spre consum altor persoane, fie a intenționat să-l scoată fără drept din țară în vederea valorificării acestuia în străinătate, după cum urmează:

1) La data de 16 martie 2011, în jurul orei 23⁰⁰, organele de poliție din cadrul Poliției orașului Beclean, au oprit pentru un control de rutină pe linia circulației rutiere un autoturism marca BMW în care se aflau patru persoane – printre care și inculpatul B.C.D.. După ce s-a efectuat controlul bagajelor din autoturism și cele ale pasagerilor autoturismului, în buzunarul hainei inculpatului B.C.D., s-a găsit o țiplă cu o substanță vegetală de culoare verde-oliv, specifică plantei cannabis în greutate brută de 3,3 grame, într-un bagaj mai mare s-a găsit un pachet ambalat într-o pungă din plastic inscripționată „... *FORȚĂ ȘI FIDELITATE*”, în greutate brută de 114,1 grame conținând o substanță vegetală de culoare verde, iar într-o poșetă de damă a fost găsit un alt pachet ambalat într-o pungă din plastic de culoare portocalie inscripționată „*AI VAZUT NOI SUNTEM SOLUȚIA! VĂ MULȚUMIM*” în greutate brută de 153,6 grame conținând o substanță vegetală de culoare verde oliv asemănătoare plantei de cannabis. S-a găsit și un cântar electronic de mare precizie de culoare argintie, în stare de funcționare, cu seria ITEM NOTW250, care se folosește la măsurarea unor cantități mici de substanță. Cu ocazia audierii efectuate la sediul Poliției Oraș Beclean, B.C.D. a declarat că substanța vegetală găsită în buzunarul hainei sale, la fel ca și celelalte două cantități de substanță vegetală îi aparțin, că ele constituie drogul “iarbă” - adică drogul de risc cannabis - și provin din aceeași sursă, respectiv de la o persoană cu numele “A.” din localitatea Șieu-Măgheruș,

județul Bistrița-Năsăud, identificat ulterior ca fiind inculpatul H.D.A., de la care le-a cumpărat cu prețul total de 1.000 lei. Cu aceeași ocazie, *inculpatul B.C.D. a precizat că împreună cu ceilalți ocupanți ai mașinii intenționa să se deplaseze la Viena, unde urma să transporte și cantitatea de „iarbă” găsită de organele de poliție, în scopul consumării drogului de risc chiar de către el însuși deoarece de multă vreme consumă acest drog de risc, iar în Austria cantitatea de drog pe care intenționa să o scoată din țară ar fi fost mult mai scumpă decât prețul pe care l-a plătit în România, astfel că și-a procurat drogul de la noi din țară.*

Prin raportul de constatare tehnico-științifică nr. 383.159/2011, emis de Laboratorul de Analiză și Profil al Drogurilor din cadrul Brigăzii de Combatere a Criminalității Organizate Cluj-Napoca, s-a stabilit că probele sus menționate în greutate netă de **1,9 grame cannabis**, **62,6 grame cannabis** și **99,0 grame cannabis** conțin, la fel ca și cântarul electronic pe care s-au pus în evidență urme de cannabis, substanța tetrahidrocannabinol, biosintetizată de planta cannabis.

În momentul depistării inculpatului, cu ocazia audierii sale de către poliție, acesta a recunoscut că intenționa să scoată cantitatea de drog de risc respectivă din țară și să o ducă în Austria, la Viena, pentru că, așa cum spunea în convorbirea telefonică la care ne-am referit anterior, *„în Viena e mult mai scumpă”*. El a mai declarat că ulterior intenționa să ajungă în Tenerife, Spania și că prietena sa, făptuitoarea G.L.B., în ale cărei bagaje a fost găsită cantitatea de drog respectivă, nu cunoștea că el pusese drogul acolo. De asemenea, inculpatul a declarat că nici ceilalți doi ocupanți ai autoturismului, respectiv conducătorul auto D.C.V. și posesorul autoturismului, numitul D.R.D. nu cunoșteau acest aspect, al prezenței drogului în autoturism.

Deși inculpatul a recunoscut cu ocazia depistării sale de către poliție că intenționa să scoată drogul din țară pentru a-l duce la Viena, - destinație confirmată și de numita G.L.B., - ulterior nu a mai recunoscut acest aspect. Totuși, cu ocazia reaudierii sale din data de 7 febr. 2012, el a recunoscut că dorea să scoată drogul din țară, pentru ca în ziua următoare să revină asupra acestui aspect. De menționat că martorul D.R.D. a confirmat faptul că inculpatul i-a cerut să-l transporte la Cluj-Napoca *„la aeroport sau la gară”* și că inculpatul dorea *„să plece din țară”*.

De altfel, la data de 15.03.2011 la ora 18¹⁷, inculpatul B.C.D. trimite un SMS la nr. xxxxxxxxxxxx, nr. utilizat de o persoană neidentificată din Ungaria, cu următorul conținut: *„dacă pornesc în noaptea asta spre tine”*, iar acesta îi răspunde *„de joi voi fi”*. La ora 18²¹ trimite un nou SMS la nr. xxxxxxxxxxxx și îl întreabă *„cât e suta?”* acesta îi răspunde *„șase 00 e”*, iar B. îi transmite alt SMS cu următorul conținut: *„îmi dai vreo 300 și îți dau pe juma. Merg până la Viena și poate mă și întorc”*.

2) Inculpatul P.F. l-a cunoscut de mai mulți ani pe inculpatul B.C.D., deoarece se întâlnea cu acesta prin zona „Lamă” a municipiului Bistrița și aflând faptul că inculpatul vinde drogul de risc “hașiș” (rezină de cannabis), a cumpărat din toamna anului 2010, până la sfârșitul primăverii anului 2011, de minim opt ori drogul de risc “hașiș”, plătindu-i mereu pe gramul de drog de risc câte 50 de lei. Inculpatul P.F. a recunoscut totodată faptul că în alte 4-5 rânduri a consumat drogul de risc mai sus-menționat împreună cu inculpatul B.C.D., care i-a oferit spre consum drogul de risc fără a-i cere bani.

Referitor la acest aspect, inculpatul B. a declarat că este real faptul că în perioada ianuarie-aprilie 2011, în mai multe rânduri, fie a achiziționat împreună cu inculpatul P.F.

drogul de risc cannabis pe care l-au consumat împreună, fie deținând acest drog, îl oferea și lui P.F., care la rândul său proceda la fel când inculpatul nu avea drog asupra sa.

3) În mai multe rânduri, în perioada lunilor noiembrie - 17 decembrie 2011, inculpatul B.C.D. a oferit inculpatului M.F.M., pe care îl cunoștea de mai mult timp, țigări confecționate din tutun în amestec cu drogul de cannabis, precum și drogul rezină de cannabis, fără a-i cere bani pentru drogurile oferite, de regulă cei doi consumând împreună drogurile, fie numai ei, fie și împreună cu alte persoane.

4) În aceeași perioadă a anului 2011 la care ne-am referit anterior, inculpatul B.C.D. a oferit inculpatului B.I.I. în câteva rânduri țigări confecționate din tutun în amestec cu drogul de risc cannabis. Cei doi se întâlneau în zona blocului unde locuiește învinuitul, amplasat pe strada Colibiței din mun. Bistrița, în care confecționau țigări pe care le dețineau și pe care le consumau prin fumare. Inculpatul B. a recunoscut acest aspect și a precizat că o dată când el și cu inculpatul deți-neau și consumau o asemenea țigară, a participat și învinuitul G.F.M., care a consumat și el din „joint”.

La data de 5 ianuarie 2012 s-a dispus de către procuror întocmirea unui raport de constatare prin care să se stabilească dacă în corpul lui B.I.I. se pun în evidență substanțe psihotrope din cele prev. în tabelele anexe la legea nr. 143/2000, prin raportul de constatare nr. 89/II/d/3/12.01.2012 emis de către Serviciul județean de medicină legală Bistrița-Năsăud, concluzionându-se faptul că în probele biologice recoltate de la acesta s-a pus în evidență tetrahidrocannabinolul, confirmându-se cele declarate de ambii inculpați.

5) Din cuprinsul declarațiilor inculpatului B.C.D., a rezultat că tot în perioada lunilor noiembrie - 17 decembrie 2011, i-a oferit și învinuitului G.F.M. pe care îl cunoștea, drogurile de risc cannabis și rezină de cannabis. Învinuitul a declarat că de ziua de naștere a inculpatului, mai exact la data de 13 decembrie 2011, s-a întâlnit cu inculpatul și cu B.I.I. în zona barului „C.” din Bistrița, ocazie cu care inculpatul a confecționat un „joint” din care a consumat și a oferit să consume țigara inculpatului B.I.I., precum și învinuitului G.F.M., acesta din urmă știind faptul că țigara conținea hașiș în amestec cu tutun. Învinuitul a mai recunoscut și că în primăvara lui 2011 a mai deținut și consumat și alte „joint”-uri oferite de „Recidiva”, țigări despre care acesta susținea că sunt „legale”, precum și faptul că a mai deținut și fumat țigări făcute din tutun cu drogul de risc „hașiș” (rezină de cannabis) în vara anului 2011 cu doi băieți cu care el venise din Spania în luna iulie 2011.

La data de 5 ianuarie 2012 s-a dispus de către procuror întocmirea unui raport de constatare prin care să se stabilească dacă în corpul învinuitului G.F.M. se pun în evidență substanțe psihotrope din cele prev. în tabelele anexe la legea nr. 143/2000, prin raportul de constatare nr. 88/II/d/2/12.01.2012 emis de către Serviciul județean de medicină legală Bistrița-Năsăud, concluzionându-se faptul că în probele biologice recoltate de la învinuit s-a pus în evidență tetrahidrocannabinolul.

6) De asemenea, inculpatul B.C.D. a mai declarat că tot în cursul perioadei mai sus-menționate, de câteva ori i-a oferit inculpatului C.I., cu care se cunoștea, țigări confecționate din tutun în amestec cu „iarbă”, adică cu drogul de risc cannabis pentru a le consuma și că au consumat și împreună astfel de „joint”-uri până la terminarea lor. La rândul său, inculpatul C.I. a recunoscut faptul că în cursul lunii decembrie 2011 a primit de la inculpatul B. o țigară confecționată din tutun în amestec cu „iarbă” (cannabis) pe care a consumat-o, astfel că la data de 12 ianuarie 2012 s-a dispus de către procuror întocmirea unui raport de constatare prin care să se stabilească dacă în corpul inculpatului

C.I. se pun în evidență substanțe psihotrope din cele prev. în tabelele anexe la legea nr. 143/2000, prin raportul de constatare nr. 153/II/d/10/25.01.2012 emis de către Serviciul județean de medicină legală Bistrița-Năsăud, concluzionându-se faptul că în probele biologice recoltate de la acesta s-a pus în evidență tetrahidrocannabinolul (vol. III, fila 122), confirmându-se astfel, cele declarate de inculpatul B. în sensul că nu o dată, ci în mai multe rânduri a consumat droguri de risc.

7) Învinuitul S.P.D. s-a întâlnit cu inculpatul B.C.D., cu o lună înainte de Crăciunul anului 2011, aproximativ pe la sfârșitul lunii noiembrie 2011, în zona „Lamă” a municipiului Bistrița, la un local, cu precizarea că învinuitul știind că inculpatul vinde droguri, fiind la rândul său consumator de droguri, i-a telefonat anterior inculpatului și i-a cerut să se întâlnească. În momentul întâlnirii, învinuitul i-a dat inculpatului suma de 50 (cincizeci) de lei, reprezentând contravaloarea unei cantități de un gram de drog de cannabis, dar inculpatul i-a spus că nu are drogul la el și că o să-i telefoneze mai târziu, pentru a-i da cantitatea de drog pentru care învinuitul îi dăduse cei 50 de lei. Cei doi s-au despărțit, dar cum a trecut mai mult timp fără ca inculpatul să se țină de promisiune, învinuitul a încercat să discute cu acesta telefonic, fără a reuși. În ziua următoare însă, cei doi s-au întâlnit în aceeași zonă denumită „Lamă”, cu acea ocazie întâlnirii, inculpatul dându-i un muguraș mare de „iarbă” (cannabis), drog pe care învinuitul l-a consumat ulterior singur, acasă la el, preparând un „joint”.

Anterior acestei întâlniri, în primăvara anului 2011, în perioada Sf. Paști, învinuitul s-a întâlnit întâmplător cu inculpatul în zona magazinului „A.” situat în apropiere de zona „Lamă”, ocazie cu care inculpatul i-a oferit să “tragă” de câteva ori dintr-un „joint” -o țigară din tutun în amestec cu cannabis – pe care învinuitul a deținut-o și el și din care a fumat.

Dat fiind aceste aspecte, la data de 12 ianuarie 2012 s-a dispus de către procuror întocmirea unui raport de constatare prin care să se stabilească dacă în corpul învinuitului se pun în evidență substanțe psihotrope din cele prev. în tabelele anexe la legea nr. 143/2000, prin raportul de constatare nr. 152/II/d/9/25.01.2012 emis de către Serviciul județean de medicină legală Bistrița-Năsăud, concluzionându-se faptul că în probele biologice recoltate de la învinuit s-a pus în evidență.

8) Ca urmare a declarațiilor inculpatului B.C.D. a rezultat că în cursul anului 2011, în afară de cazurile descrise anterior, acesta a mai cumpărat diverse cantități din drogurile de risc cannabis și rezina de cannabis, cu precizarea că toate cantitățile de drog de risc cumpărate de inculpat au fost folosite de acesta pentru consumul său, după cum urmează:

a) în perioada octombrie-noiembrie 2011, în mai multe rânduri, “aproape zilnic”, după cum chiar inculpatul s-a exprimat, a achiziționat de la numitul “Daniel” drogul de risc mai sus-menționat, drog de risc plătit de inculpat cu suma de 30 de lei, în cazul când cumpăra 10 grame sau 50 de lei gramul, în cazul când cumpăra mai puțin; inculpatul a declarat și că în unele cazuri, când “Daniel” nu era acasă, cumpăra drogul de risc de la un prieten al acestuia;

b) în perioada ianuarie-februarie 2011, precum și în cursul lunii noiembrie 2011, inculpatul a cumpărat de la numitul “Sorin”, mai întâi drogul de risc rezină de cannabis (“hașiș”), în 2-3 rânduri, de fiecare dată câte unul sau două grame, iar ulterior drogul de risc cannabis, de asemenea cantitățile achiziționate fiind de una sau două grame, pentru un gram de drog inculpatul plătiind suma de de 40-50 de lei;

c) în cursul lunii noiembrie 2011, inculpatul a achiziționat în două rânduri drogul de risc rezină de cannabis, de la un tânăr pe nume "B.", prima dată cantitatea fiind de un gram, a doua oară fiind de două grame, prețul unui gram de drog de risc fiind de 50 de lei;

d) în aceeași lună inculpatul a mai cumpărat de la o persoană, încă neidentificată, un număr de 3 bile, fiecare în greutate de 0,6 grame de rezină de cannabis, iar ulterior alte cinci asemenea bile de "hașiș", plătind pentru fiecare bilă câte 35 de lei;

e) tot anterior arestării sale, de la un alt băiat pe nume Ionuț, inculpatul a mai cumpărat drogul de risc rezină de cannabis în câteva rânduri, plătind pentru cele câteva grame de drog cumpărate sume cuprinse între 30 și 50 de lei pe gram;

f) în cursul lunii octombrie 2011, de la un tânăr al cărui tată are numele de Cornel, în cinci dăți diferite, ce nu au putut fi stabilite, inculpatul a cumpărat câte unul sau două grame din drogul de risc cannabis, plătind 40 de lei pt. gramul de drog.

Cu ocazia percheziției efectuate la domiciliul inculpatului B.C.D. a fost ridicată o pipă care a fost trimisă spre a fi analizată Laboratorului de analiză și profil a drogurilor din cadrul B.C.C.O. – Cluj, pentru a se stabili prezența eventualelor substanțe stupefiante, deoarece în interiorul pipei respective au fost identificate urme de substanță arsă. Prin raportul de constatare tehnico-științifică nr. 2345007 din data de 16 ianuarie 2012 s-a stabilit că pe proba în litigiu s-a pus în evidență tetrahidrocannabinolul.

Dat fiind probele de la dosar din care rezulta că inculpatul B. este și consumator de droguri, din dispoziția procurorului, el a fost condus la sediul Serviciului județean de medicină legală Bistrița-Năsăud, unde i s-au recoltat probe biologice în vederea stabilirii prezenței a eventualelor substanțe psihotrope, prin raportul de constatare medico-legală nr. 3180/II/d/41 din data de 6 ian. 2012, concluzionându-se că în respectivele probe s-a pus în evidență tetrahidrocannabinolul.

9) Din declarațiile inculpatului B.C.D. a rezultat că la sfârșitul anului 2011, anterior arestării sale, acesta a mai consumat în câteva rânduri drogurile de risc cannabis și rezină de cannabis împreună cu învinuții L.V.S., poreclit "B." și L.O.S., poreclit "B.", droguri deținute de fiecare dintre ei. Cei doi învinuiți care nu au contestat că îl cunosc pe inculpat, au negat faptul că ar fi consumat droguri împreună cu inculpatul, iar după ce față de aceștia a fost începută urmărirea penală, au plecat în străinătate, nemaiputând fi audiați de către procuror, motiv pentru care nici nu s-a putut proceda la recoltarea de probe biologice, în vederea stabilirii prezenței drogurilor.

Totuși, în ceea ce îl privește pe învinuitul L.O.S., faptul că acesta s-a întâlnit cu inculpatul B.C.D. în vederea procurării și consumului de droguri de risc, este dovedit prin conținutul convorbirilor și comunicărilor telefonice purtate între cei doi, convorbiri din care rezultă că în perioada 30 noiembrie – 1 decembrie 2011 aceștia s-au întâlnit în mai multe rânduri, discuția purtată în ziua de 1 dec. 2011, la ora 17⁴⁹ fiind elocventă, din cuprinsul ei rezultând faptul că inculpatul îi solicită învinuitului "**20 de lei să bag ștou**".

10) Învinuitul I.O. îl cunoaște pe inculpatul B.C.D. din vremea copilăriei, fiind rude mai îndepărtate, iar în ultimul timp învinuitul a fost conducător auto pe un taxi din municipiul Bistrița, în mai multe rânduri în decursul acestui an transportându-l pe inculpat la diverse destinații din municipiul Bistrița și din afara localității.

Existând indicii referitoare la faptul că învinuitul îl ajută pe inculpat în desfășurarea activității infracționale legate de traficul de droguri de risc, față de I.O. a fost începută urmărirea penală pentru complicitate la infracțiunea de trafic de droguri de

risc și s-a propus instanței autorizarea efectuării unei percheziții domiciliare, propunerea fiind admisă.

Cu ocazia efectuării percheziției, au fost găsite un cântar de dimensiuni mici, un dispozitiv pentru trecerea și citirea cardului, prevăzut cu un cablu de date USB, un dispozitiv din plastic culoare neagră având aplicat un autocolant cu inscripția “*Adapter Tech S/N 0819 made in China*”, prevăzut cu cablu cu mufă, un cablu de alimentare de culoare neagră cu ștecher de priză, sistem american, de care era legat un cablu de alimentare de culoare albă cu ștecher de priză, sistem european, un nr. de zece carduri “blank” de culoare albă cu bandă magnetică de culoare neagră, pe fiecare dintre ele, pe partea opusă benzii magnetice fiind inscripționată câte o cifră, respective 1,2,3,4,5,7,9,10,11 și 12, un colet ambalat în care se aflau un nr. de 19 carduri “blank” de culoare albă cu bandă magnetică de culoare neagră, fără vreo inscripție, precum și un ambalaj confecționat dintr-o foaie dimensiune A4, caiet de matematică, în care se aflau un nr. de 32 carduri “blank” de culoare albă cu bandă magnetică de culoare neagră. Având în vedere faptul că existau indicii temeinice privind comiterea infracțiunilor de falsificare a instrumentelor de plată electronică, prev. de art. 24 al. (1) din legea nr. 365/2002 și de deținere de echipamente în vederea falsificării instrumentelor de plată electronică, prev. de art. 25 din legea nr. 365/2002, ținând seama și de faptul că pe rolul acestui Birou Teritorial al D.I.I.C.O.T. se află în lucru dosarul nr. 69 D/P/2008, privind comiterea aceluiași genuri de infracțiuni de către I.O. și alții, în conformitate cu disp. art. 38 corob. cu art. 45 al. (1) din C.pr.pen., s-a dispus disjungerea cauzei, urmând ca față de învinuitul I.O. să se efectueze cercetări penale în dosarul nr. 69 D/P/2008, sub aspectul comiterii infracțiunilor mai sus-menționate prevăzute de legea nr. 365/2002, ca și sub aspectul comiterii complicității la infracțiunea de trafic de droguri, prevăzută de art. 26 C.pen. rap. la art. 2 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 al. (2) din C.pen. și deținerii de droguri de risc, pt. consum propriu, fără drept, prev. de art. 4 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 al. (2) din Codul penal.

Este de menționat faptul că învinuitul I.O. a recunoscut că a deținut și consumat împreună cu inculpatul B.C.D. în cursul anului 2011, mai exact cu circa două luni anterior arestării inculpatului, mai multe țigări constituite din tutun în amestec cu diverse tipuri de drog, inclusiv marihuana. La rândul său, inculpatul a recunoscut că i-a oferit învinuitului I.O. de vreo 2-3 ori în perioada noiembrie-decembrie 2011 să fumeze asemenea țigări.

Acest aspect al consumului de droguri de către învinuitul I.O. a fost probat și prin aceea că s-a stabilit prin raportul de constatare medico-legală depus la dosar că acesta consumase drogul de risc cannabis/rezină de cannabis, în probele biologice prelevate de la învinuit regăsindu-se tetrahidrocannabinolul.

11) Cu ocazia reaudierii din data de 4 ianuarie 2012, inculpatul B.C.D. a declarat faptul că în cursul lunii decembrie 2011, în timp ce se afla în municipiul Bistrița, a consumat și a oferit și altei persoane, din anturajul său, să consume în trei rânduri țigări conținând tutun și drogul de risc cannabis, fiecare deținând țigările pe rând până când le-au terminat de consumat prin fumare.

Cu ocazia audierii acelei persoane, aceasta a negat susținerile inculpatului.

12) Inculpatul B. a mai cumpărat diverse cantități din drogurile de risc cannabis și rezină de cannabis și în perioada anilor 2007-2009 după cum urmează:

1) în iarna anului 2007 inculpatul a cumpărat de la un tânăr pe nume Ioan o cantitate de 50 de grame din drogul de risc cannabis, dar nu a mai plătit suma de bani, deoarece a plecat în străinătate; în cursul anului 2008, probabil în vara aceluiași an, inculpatul a mai cumpărat de la acest individ în vreo 10 rânduri diverse cantități din drogul de risc mai sus-menționat, plătind suma de 30-40 lei pe gram;

2) în cursul anului 2008, la date diferite ce nu au putut fi stabilite, inculpatul a cumpărat în două rânduri câte 10 grame din drogul de risc cannabis, de la un individ cunoscut cu numele de N., plătind câte 30 de lei pe gramul de drog;

3) în a doua parte a anului 2008, precum și în prima parte a anului 2009, de la un individ cu numele de M., în mai multe rânduri drogul de risc cannabis, inculpatul a cumpărat de fiecare dată câte unul sau două grame din drogul respectiv, la un moment dat inculpatul cumpărând și în două rânduri câte un "ou" de hașiș, fiecare "ou" în greutate de 5 grame, inculpatul plătind pt. un gram de drog câte 40-50 de lei;

4) în luna ianuarie 2009, precum și în luna octombrie 2009, inculpatul a cumpărat de la un alt tânăr de câte 5-6 ori în cursul fiecărei luni, câte unul-două grame din drogul de risc cannabis, prețul unui gram de drog fiind de 40 de lei.

De menționat că respectivele cantități de drog de risc procurate de către inculpat prin cumpărare, au fost utilizate pentru consumul său propriu.

În drept, fapta inculpatului B.C.D., descrisă la pct. II, subpunctul 1 din prezentul act de sesizare, de a încerca să scoată fără drept din țară o cantitate de **163,5 grame de drog de risc** (cannabis), acțiune întreruptă prin interceptarea de către poliție a inculpatului pe traseul către municipiul Cluj-Napoca, de unde dorea mai departe să plece în străinătate, respectiv în capitala Austriei, loc unde intenționa să vândă cantitatea de drog de risc respectivă, întrunește elementele constitutive ale tentativei la infracțiunea de scoatere fără drept din țară de droguri de risc, prev. de art. 13 rap. la art. 3 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 20 C.pen., art. 16 din Legea nr. 143/2000 și art. 320 indice 1 Cod procedură penală.

Faptele inculpatului B.C.D. care în mai multe rânduri, în temeiul unei unice rezoluții infracționale, în perioadele cuprinse între sfârșitul anului 2010 - primăvara anului 2011, precum și în perioada noiembrie-decembrie 2011, a vândut sau a oferit, mai multor persoane, drogurile de risc cannabis și rezină de cannabis, fapte descrise la pct. II, subpunctele 2-7, 9, 10 și 11, întrunesc elementele constitutive a două infracțiuni continuate de trafic de droguri de risc, prev. de art. 2 al. (1) din legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 al. (2) din C.pen., cu aplic. art. 16 din Legea nr. 143/2000 și art. 320 indice 1 Cod procedură penală.

Faptele aceluiași inculpat care, în trei perioade de timp, respectiv sfârșitul anului 2007-sfârșitul anului 2009, sfârșitul anului 2010-primăvara anului 2011 și în perioada noiembrie-decembrie 2011 a procurat și deținut diverse cantități din drogurile de risc cannabis și rezină de cannabis ("hașiș") pentru consumul propriu, fără drept, întrunesc elementele constitutive a trei infracțiuni continuate prev. de art. 4 al. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 al. (2) din C.pen., art. 16 din Legea nr. 143/2000 și art. 320¹ Cod procedură penală.

Inculpatul B.C.D. a fost reținut la data de 16 dec. 2011, iar inculpatul H.D.A. a fost reținut la data de 17 dec. 2011, în această ultimă zi formulându-se propunere de arestare preventivă pe o perioadă de 29 de zile față de ambii inculpați. Propunerea a fost admisă, prin Î.P. nr. 110/CI/2011 din data de 17 dec. 2011 a Tribunalului Bistrița-Năsăud

dispunându-se arestarea preventivă a inculpaților, hotărârea judecătorească rămânând definitivă prin Î.P. nr. 2089 /R/2011 din data de 22 dec. 2011 a Curții de Apel Cluj. Deoarece urmărirea penală nu a putut fi finalizată din motive obiective, la datele de 10 ianuarie și 10 februarie 2012 s-au formulat propuneri de prelungire a arestului preventiv a inculpaților, ambele propuneri fiind admise prin Î.P. nr. 4/CI/11 ian. 2012 a Tribunalului Bistrița-Năsăud (definitivă prin Î.P. nr. 57/R/13 ian. 2012 a Curții de Apel Cluj) și respectiv prin Î.P. nr. 13/CI/13 febr. 2012 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, dar prin Î.P. nr. 250/R/2012 din data de 14 febr. 2012 a Curții de Apel Cluj, a fost admis recursul declarat de inculpatul B.C.D., dispunându-se înlocuirea măsurii arestării preventive cu cea a obligării de a nu părăsi localitatea de domiciliu. Această măsură a fost prelungită de procuror. Pe cale de consecință, la 14 februarie 2012 inculpatul B. a fost pus în libertate. Inculpatul H.D.A. a formulat în două rânduri solicitare de a se înlocui măsura preventivă cu o alta, prima solicitare fiind respinsă prin Î.P. nr. 16/CC/20 febr. 2012 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, a doua fiind admisă prin Î.P. nr. 20/CC/7 mart. 2012 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, această hotărâre fiind atacată de procuror la data de 8 martie 2012, recursul fiind respins prin încheierea penală nr. 435/R/2012 pronunțată de Curtea de Apel Cluj la 14 martie 2012. Inculpatul H. a fost pus efectiv în libertate la 15 martie 2012.

Pe parcursul cercetării judecătorești, s-a dispus luarea față de inculpații H. și B. a măsurii obligării de a nu părăsi localitatea de domiciliu, prin încheierea din 10 mai 2012, încheiere menținută în recurs de Curtea de Apel Cluj, prin decizia penală nr. 782/R/2012.

În favoarea inculpaților H. și B., care prin declarațiile date au contribuit la aflarea adevărului, la identificarea autorilor unor infracțiuni prevăzute de legea nr. 143/2000, precum și la tragerea la răspundere penală a autorilor unor asemenea infracțiuni, s-au reținut disp. art. 16 din legea mai sus-menționată.

La data de 10 febr. 2012 s-a dispus de către procuror aplicarea sechestrului asigurător asupra sumei de 1.573 lei ridicată de la inculpatul B.C.D. cu ocazia percheziției domiciliare, măsură asiguratorie ce a fost menținută de procuror pe parcursul urmăririi penale.

În urma analizării materialului probator al cauzei a rezultat că inculpatul B.C.D. a traficant o cantitate aproximativă de 200 gr. cannabis și 120 gr. rezină de cannabis, iar inculpatul H.D.A. a traficant o cantitate aproximativă de 750 gr. de cannabis.

La individualizarea pedepselor aplicate inculpaților H.D.A. și B.C.D. s-au avut în vedere criteriile generale prev. de art. 72 Cod penal, respectiv : gradul de pericol social al faptelor, reflectat și în limitele speciale de pedeapsă pentru fiecare infracțiune (redușe în conformitate cu dispozițiile legale incidente, art. 16 din Legea nr. 143/2000 și art. 320 indice 1 Cod procedură penală), împrejurările comiterii faptelor și durata de timp pe parcursul căreia s-a desfășurat activitatea infracțională, numărul de acte materiale comise, în cazul infracțiunilor în formă continuată, cantitatea de drog traficantă, atitudinea inculpaților cu privire la faptele lor pe parcursul urmăririi penale și la fond (reieșită și din transcrierile convorbirilor telefonice purtate în perioada săvârșirii activității infracționale), lipsa antecedentelor penale (dar și trecutul infracțional, în cazul inculpatului B.), persoana inculpaților, concluziile referatelor de evaluare întocmite de Serviciul de Probațiune de pa lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud, caracterizările favorabile cu privire la inculpatul H., de către unele persoane din anturajul său, instanța orientându-se în baza criteriilor arătate anterior spre minimul special prevăzut de lege al pedepselor (redușe, în conformitate cu dispozițiile legale incidente).

Astfel, s-a dispus condamnarea inculpatului **H.D.A.** pentru comiterea infracțiunilor de :

- introducere în țară fără drept de droguri de risc, prev. de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 4 ani închisoare și pedeapsa complementară de 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 alin. (1) lit. a)-b) Cod penal;

- trafic de droguri de risc prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 1 an închisoare;

- deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept, prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 2 luni închisoare;

- deținere fără autorizație a unei arme neletale prev. de art. 134 din Legea nr. 295/2004, cu aplicarea art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 2 luni închisoare.

S-a constatat că faptele pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului au fost comise în condițiile concursului real de infracțiuni, prev. de art. 33 lit. a Cod penal și în conformitate cu disp. art. 34 alin. 1 lit. b Cod penal și a art. 35 alin. 1 Cod penal s-a dispus contopirea pedepselor aplicate inculpatului în pedeapsa cea mai grea, de **4 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a, b Cod penal pentru o perioadă de 2 ani.**

S-a făcut aplicarea disp. art. 71 rap. la art. 64 alin. 1 lit. a, b Cod penal referitoare la pedepsele accesorii.

În conformitate cu disp. art. 88 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului perioada reținerii și arestării preventive începând cu 17 decembrie 2011 și până la 15 martie 2012.

De asemenea, s-a dispus condamnarea inculpatului **B.C.D.** pentru comiterea infracțiunilor de :

- tentativă de scoatere din țară fără drept de droguri de risc, prev. de art. 13 rap. la art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 20 Cod penal; art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală, la pedepse de 2 ani și 6 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin. (1) lit. a), b) Cod penal pentru o perioadă de 1 an;

- trafic de droguri de risc, prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 1 an închisoare;

- trafic de droguri de risc, prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 1 an închisoare;

- deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000 și art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 2 luni închisoare;

- deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000 și art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 2 luni închisoare;

- deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept, prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000 și art. 320¹ Cod procedură penală, la pedeapsa de 2 luni închisoare.

Constatându-se că faptele pentru care s-a dispus contopirea au fost comise în condițiile concursului real de infracțiuni, prev. de art. 33 lit. a Cod penal, în conformitate cu disp. art. 34 alin. 1 lit. b Cod penal și art. 35 alin. 1 Cod penal, s-a dispus contopirea pedepselor aplicate în pedeapsa cea mai grea, de **2 ani și 6 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a,b Cod penal pentru o perioadă de 1 an.**

S-a făcut aplicarea disp. art. 71 rap. la art. 64 alin. 1 lit. a,b Cod penal referitoare la pedepsele accesorii.

Potrivit disp. art. 88 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa rezultantă aplicată reținerea și arestarea preventivă, începând cu 16 decembrie 2011 și până la 14 februarie 2012.

În aplicarea pedepselor sus-menționate, pe lângă criteriile arătate anterior, s-a apreciat că, raportat la gravitatea și natura infracțiunilor săvârșite, ampla activitate infracțională și implicarea unui număr mare de persoane în sfera infracționalității, relativa ușurință cu care inculpații au intrat în sfera infracționalității, persistența lor în comiterea de fapte penale, activitatea de trafic de droguri devenind o modalitate de viață și de câștig pentru ei(raportat la cantitățile de droguri traficate și modalitatea comiterii faptelor), manifestarea unei relative indiferențe cu privire la consecințele faptelor lor, se impune ca executarea pedepsei rezultante să se facă prin privare de libertate, deoarece aplicarea unor pedepse fără privare de libertate, astfel cum au solicitat apărătorii inculpaților, nu ar permite ca acestea să-și atingă scopul, prevăzut de art. 52 Cod penal, mai mult, ar constitui un semnal și pentru alte persoane de a săvârși astfel de fapte, în detrimentul societății și al ordinii de drept, în condițiile în care semnalul organelor chemate să apere ordinea de drept nu ar fi unul pe măsura faptelor comise.

S-a apreciat că privarea de libertate pentru 3 luni de zile a inculpatului H. și de 2 luni de zile pentru inculpatul B., pe parcursul urmăririi penale, nu sunt perioade de detenție suficiente pentru reeducarea și resocializarea inculpaților, pentru prevenirea săvârșirii de către aceștia a unor noi infracțiuni, dată fiind abilitatea lor deficitară în soluționarea licită a problemelor financiare întâmpinate, în aprecierea consecințelor propriilor acțiuni, în alegea anturajului, ușurința(și motivația) cu care aceștia au intrat în sfera infracțională și ampla activitate infracțională desfășurată, aspecte care se desprind cu prisosință atât din referatele de evaluare efectuate în cauză, dar și din declarațiile date de inculpați pe parcursul urmăririi penale, precum și din conținutul transcrierii convorbirilor telefonice purtate de ei.

Pentru considerentele deja arătate, s-a apreciat că nu se impune reținerea în favoarea inculpaților H. și B. a circumstanțelor atenuante.

În ce privește natura și quantumul pedepselor complementare aplicate în cazul ambilor inculpați, respectiv drepturile ce au fost interzise acestora, instanța a avut în vedere natura și gravitatea infracțiunilor cu privire la care acestea s-au aplicat.

În privința inculpatului P.F., la individualizarea pedepselor ce i s-au aplicat s-a ținut seama, în conformitate cu disp. art. 72 Cod penal, de gradul de pericol social al faptelor săvârșite, de limitele speciale de pedeapsă prevăzute de lege, reduse în

conformitate cu disp. art. 320 indice 1 Cod procedură penală, de activitatea infracțională concretă desfășurată de inculpat și împrejurările în care faptele au fost comise, de lipsa antecedentelor penale a inculpatului, comportamentul acestuia pe parcursul urmăririi penale și în instanță (cele din urmă fiind reținute ca și circumstanțe atenunate).

S-au avut în vedere și concluziile referatului de evaluare întocmit de Serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud, potrivit cărora inculpatul prezintă bune perspective de reinsertie socială, în condițiile unei stabilități localitive și materiale, a unui loc de muncă și suportului afectiv al familiei și anturajului frecventat și în condițiile în care a renunțat la consumul de droguri și urmează un program de intervenție antidrog în cadrul unei instituții specializate, sens în care la dosar s-a depus și adeverința eliberată la 5.04.2012 de Centrul de prevenire, evaluare și consiliere antidrog Bistrița-Năsăud (f. 55) și un buletin de analize medicale, cu nr. 44146/04.04.2012 al Centrului Medico-Chirurgical Interservisan.

Pentru aceste considerente, s-a dispus condamnarea inculpatului **P.F.** pentru comiterea:

- infracțiunii de deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept, prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 320¹ Cod procedură penală, art. 74 alin. (1) lit. a), c) Cod penal raportat la art. 76 alin. (1) lit. e) Cod penal la pedeapsa de 2 luni închisoare;

- infracțiunii de deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept, prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 320¹ Cod procedură penală, art. 74 alin. (1) lit. a), c) Cod penal raportat la art. 76 alin. (1) lit. e) Cod penal la pedeapsa de 2 luni închisoare

Deoarece faptele pentru care s-a dispus condamnarea au fost comise în condițiile concursului real de infracțiuni, prev. de art. 33 lit. a Cod penal, în baza art. 34 alin. 1 lit. b Cod penal, s-a dispus contopirea pedepselor în pedeapsa cea mai grea, de **2 luni închisoare**.

Reținând că în cauză sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art. 81 alin. 1 lit. b și c și alin. 2 Cod penal, referitoare la cuantumul pedepsei aplicate, la împrejurarea că inculpatul nu a mai fost condamnat anterior, la persoana inculpatului și comportamentul său după comiterea infracțiunilor ce i se rețin în sarcină, s-a apreciat că pedepsa aplicată constituie un avertisment pentru acesta și că, chiar fără executarea efectivă a pedepsei, scopul ei poate fi atins și inculpatul nu va mai săvârși infracțiuni și s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei rezultante aplicate, stabilind un termen de încercare de 2 ani și 2 luni, în conformitate cu art. 82 alin. 1 Cod penal.

S-a atras atenția inculpatului cu privire la disp. art. 83 Cod penal referitoare la condițiile revocării suspendării condiționate a executării pedepsei.

În conformitate cu dispozițiile art. 118 alin. 1 lit. f Cod penal, rap. la art. 17 alin, 1 din Legea nr. 143/2000 s-a dispus confiscarea specială a cantităților de droguri ce au făcut obiectul traficului, rămase în urma analizelor de laborator : 1 gr. cannabis; 54 gr. cannabis, 5 gr. cannabis, 91 gr. cannabis, 5 gr. cannabis (găsite la 16 martie 2011 asupra inculpatului B.C.D.).

Potrivit art. 118 alin. 1 lit. e Cod penal, rap. la art. 17 alin. 2 din Legea nr. 143/2000, instanța a dispus confiscarea sumelor de bani dobândite din valorificarea drogurilor de către inculpați.

De la inculpatul H.D.A. s-a dispus confiscarea sumelor de: --300 euro sau contravaloarea în lei la data plății efective (plățiți în februarie 2011 la Z.R.I.) 300 lei plățiți în februarie – martie 2011 de numitul A.; 750 lei plățiți în martie 2011 de inculpatul B.C.D.; 5100 lei plățiți în 15 martie 2011 de inculpatul B.C.D.; 300 lei plățiți în primăvara anului 2011 de inculpatul P.F.; 300 lei plățiți de P.F. în primăvara anului 2011.

De la inculpatul B.C.D. s-a dispus confiscarea sumelor de: 400 lei plățiți de P.F. (8 x 1 gr./50 lei); 50 lei plățiți de S.P.D..

Deoarece suma ridicată de la inculpatul B.C.D. în baza sechestrului asigurător aplicat prin ordonanța procurorului din 10 februarie 2012, de 1.573 lei, pentru garantarea executării confiscării speciale, este mai mare decât suma obținută de inculpat prin valorificarea drogurilor, de 450 lei, instanța a menținut, în parte, sechestrul asigurător aplicat, pentru suma de 450 lei, dispunând restituirea sumei de 1.123 lei inculpatului B..

În temeiul dispozițiilor art. 118 alin. (1) lit. b) Cod penal s-a dispus confiscarea de la inculpatul B.C.D. a pipei ridicate cu ocazia percheziției domiciliare ce s-a efectuat și a cântarului electronic seria ITEM NOTW250 ridicat la 16.03.2011 cu ocazia percheziției efectuate asupra autoturismului cu care inculpatul B. se deplasa, BMW.

În temeiul dispozițiilor art. 118 alin. (1) lit. f) Cod penal s-a dispus confiscarea armei neletale ridicate cu ocazia percheziției domiciliare efectuate la domiciliul inculpatului H.D.A. – pistol marca Walther, cal. 4,5 mm, seria 8C 02677.

La rămânerea definitivă a sentinței de condamnare, în conformitate cu disp. art. 7 și art. 4 lit. b din Legea nr. 76/2008, s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpații H.D.A. și B.C.D..

În conformitate cu disp. art. 189 Cod procedură penală, s-a acordat apărătorului din oficiu pentru inculpatul B.C.D., onorariul în cuantum de 400 lei, suportat din fondurile Ministerului Justiției.

Raportat la soluția de condamnare pronunțată în cauză, în conformitate cu disp. art. 191 Cod procedură penală s-a dispus obligarea inculpaților la plata cheltuielilor judiciare în favoarea statului, în conformitate cu dispozitivul hotărârii.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel inculpații H.D.A. și B.C.D..

Prin apelul promovat, inculpatul H.D.A. a cerut în primul rând recunoașterea în favoarea sa a circumstanțelor atenuante vizate de art.74 lit.a și c C.pen. cu consecința reducerii pedepselor sub minimul special prevăzut de lege, schimbarea modalității de executare a pedepsei rezultante în suspendarea sub supraveghere a acesteia conform art.86¹ C.pen.; înlocuirea măsurii preventive a obligării de a nu părăsi localitatea cu măsura obligării de a nu părăsi țara conform art.145 și 145¹ C.proc.pen., întrucât starea de sănătate prezentă impune efectuarea unei intervenții chirurgicale în Cluj-Napoca; înlăturarea măsurii confiscării a sumei de 5100 lei cu privire la care eronat Tribunalul Cluj a reținut că ar fi primit-o de la inculpatul B.C.D..

Inculpatul B.C.D. prin apărătorul ales a solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței tribunalului, reducerea pedepselor prin reținerea în favoarea sa a circumstanțelor atenuante prev.de art.74 lit.a-c C.pen., față de împrejurarea că nu posedă antecedente penale, a fost sincer și a regretat comiterea infracțiunilor; schimbarea modalității de executare a pedepsei din detenție în suspendarea sub supraveghere a acesteia conform art.86¹ C.pen., întrucât în prezent are un loc de muncă, a stopat

consumul propriu de droguri și urmează un program de consiliere psihologică pentru o reinserție socială reală.

Curtea examinând apelurile declarate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la apelul inculpatului H.D.A.:

Curtea examinând modul în care instanța de fond a efectuat individualizarea pedepselor aplicate apelantului, constată că a respectat toate regulile ce caracterizează stabilirea sancțiunilor, atât în ceea ce privește cuantumul, cât și modalitatea de executare, în sensul unei evaluări concrete a criteriilor statuate de legiuitor în dispozițiile art.72 din Codul penal, evidențiind gravitatea faptelor comise, prin prisma circumstanțelor reale efective, dar și a circumstanțelor personale ale inculpatului, nu numai a celor legate de comportamentul procesual, cât și a celor care vizează strict persoana acestuia, aprecierea fiind făcută fără o preeminență a vreunui din criteriile arătate, precum și consecințele pedepsei și a modalității de executare, prin prisma funcțiilor unor asemenea sancțiuni.

Curtea, în baza propriei analize, față de critica formulată în sensul reducerii cuantumului pedepsei de către inculpatul H., consideră că nu se impune a se da curs celor susținute, deoarece nu s-ar putea da eficiență într-un mod prioritar circumstanțelor personale, în raport cu celelalte, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepselor.

Curtea consideră că pedeapsa rezultantă de 4 ani închisoare, cu executare prin privare de libertate, reprezintă o pedeapsă proporțională, atât cu gravitatea efectivă a faptelor comise de apelant, concretizată prin modul în care acesta a acționat, prin săvârșirea unor infracțiuni de introducere în țară, fără drept, de droguri de risc, trafic de droguri de risc și deținerea de asemenea substanțe pentru consum propriu, deținere fără autorizație a unei arme neletale, cât și cu profilul socio-moral și de personalitate a acestuia, a cărui atitudine în societate și procesuală în cauză, este pozitivă.

Față de modul concret de săvârșire a infracțiunilor și caracterul continuat al acesteia, (cea incriminată prin art.3 alin.1 din Legea 143/2000) cuantumul pedepsei rezultante de 4 ani închisoare, asigură realizarea scopurilor pedepsei, iar executarea sa, prin privare de libertate, va da posibilitate inculpatului, ca prin programele educaționale desfășurate și în mediu închis, cu valorificarea aptitudinilor acestuia, să conducă, chiar și prin restrângerea libertății presupusă de o asemenea modalitate de executare la conștientizarea consecințelor faptelor sale, în vederea unei reinserții sociale reale a acestuia.

Cuantumul sancțiunilor cât și modalitatea de executare a acestora pentru inculpatul H., nu se impune a fi redus sau schimbat, față de gravitatea faptelor comise, consecințele acestora, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni.

Față de împrejurarea că inculpatul H.D.A. a fost trimis în judecată și condamnat pentru patru infracțiuni, dintre care trei, la regimul substanțelor stupefiante, obiectul traficului de droguri fiind cantitatea de 750 gr.cannabis, perioada infracțională situându-se în februarie – aprilie 2011, se impune menținerea cuantumului pedepsei aplicat de prima instanță, prin privare de libertate, deoarece se apreciază în mod judicios că acesta este singurul în măsură să asigure realizarea scopurilor educativ și de exemplaritate ale

pedepsei, dându-i posibilitatea îndreptării atitudinii față de comiterea de infracțiuni și resocializarea sa viitoare pozitivă, conform art.52 C.pen.

Împrejurarea că inculpatul H. nu posedă antecedente penale, a fost sincer și a regretat comiterea infracțiunilor, a fost deja evaluată, prin reținerea în favoarea sa a prevederilor art.320/1 C.proc.pen., neexistând astfel niciun temei ca acelorași circumstanțe personale să li se dea un dublu efect, prin aplicarea în speță și a prevederilor art.74 C.pen., cu consecința reducerii pedepselor. Multitudinea infracțiunilor săvârșite, în număr de 4, într-o perioadă infracțională relativ scurtă, din februarie-aprilie 2011, dintre care trei vizează introducerea în țară de droguri de risc, comercializarea și deținerea acestora, obiectul traficului de droguri fiind substanțial, - 750 gr, nu justifică schimbarea modalității de executare a pedepsei, în suspendare sub supraveghere, conform art.86/1 C.pen., neexistând nicio garanție, că reeducarea sa va fi posibilă dispunându-se în acest mod individualizarea judiciară a sancțiunilor.

În privința inculpatului H., menținerea modalității de executare a pedepsei, prin privare de libertate, este bine aleasă și în deplin acord cu dispozițiile art.1 din Codul penal, ce prevăd că „legea penală apără persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea, precum și întreaga ordine de drept”.

Așa fiind, primele două motive de apel vizând reducerea pedepsei și schimbarea modalității de executare, nu vor putea fi primite.

Cât privește înlocuirea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu aceea a obligării de a nu părăsi țara, Curtea constată că prin încheierea penală a Tribunalului Bistrița-Năsăud din 10 mai 2012, definitivă prin decizia penală 782/R/2012 a Curții de Apel Cluj, s-a înlocuit măsura arestării preventive a inculpatului H.D.A., cu aceea a obligării de a nu părăsi localitatea de domiciliu Șieu Măgheruș, jud.BN. Prin sentința instanței de fond nr.103 din 20.07.2012 a Tribunalului BN, inculpatul H. a fost condamnat la pedeapsa rezultantă de 4 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prev.de art.64 lit.a,b C.pen., pentru introducerea în țară fără drept de droguri de risc, prev. de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală; trafic de droguri de risc prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală; deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept, prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală.; deținere fără autorizație a unei arme neletale prev. de art. 134 din Legea nr. 295/2004, cu aplicarea art. 320¹ Cod procedură penală.

La termenul de judecată din 22.11.2012, apărătorul ales al inculpatului H. a depus la dosar o copie de pe biletul de ieșire din Spitalul Dej, din care rezultă că acesta suferă de litiază renală stângă și pielonefrită acută stângă, boli care necesită efectuarea unui consult de specialitate la Centrul de Imagistică Hiperdia Cluj-Napoca în perioada 23-24 noiembrie 2012, sens în care a solicitat modificarea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea, prin acordarea permisiunii apelantului de a realiza deplasarea pentru analize în municipiul Cluj-Napoca, măsură admisă de către Curte prin încheierea penală f.nr.din 22.11.2012.

În fața Curții de Apel, la data de 6.12.2012 cu ocazia judecării pe fond a apelului, s-a cerut de către apărătorul inculpatului H.D., *înlocuirea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea cu măsura obligării de a nu părăsi țara*, cu motivarea că inculpatul are nevoie

de un tratament medical de specialitate în Cluj-Napoca, cu internare și intervenție chirurgicală, iar amânarea efectuării acestuia ar putea afecta grav starea de sănătate a celui în cauză.

Curtea reține că din interpretarea dispozițiilor legale privitoare la luarea măsurilor preventive rezultă că acestea se pot dispune și menține, atâta timp cât sunt întrunite condițiile cerute de lege și dacă sunt absolut necesare, pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal. De asemenea, din cuprinsul prevederilor art.139 alin.1 C.proc.pen., rezultă că înlocuirea unei măsuri preventive este obligatorie atunci când s-au schimbat temeiurile de fapt sau de drept.

Este adevărat, că în aprecierea temeiurilor urmează a se ține cont și de gravitatea faptelor de săvârșirea cărora este acuzat cel în cauză, dar acest criteriu nu este singular.

În speță, inculpatul H. a fost inițial arestat preventiv, iar apoi această măsură preventivă a fost înlocuită cu aceea a obligării de a nu părăsi localitatea. Procesul a continuat să se desfășoare în condiții normale, inculpatul fiind prezent la fiecare termen, atât în fața instanței de fond, cât și în fața Curții la cele două termene de judecată care au avut loc, nefiind create niciun fel de suspiciuni cu privire la atitudinea sa procesuală.

În acest context, este invocată o împrejurare care constituie unul dintre criteriile de care trebuie să se țină cont la alegerea măsurii preventive, respectiv starea de sănătate.

S-au depus acte la dosar, respectiv o scrisoare medicală emisă de Institutul Clinic de Urologie și Transplant Renal Cluj, din care rezultă că pacientul prezintă diagnosticul de „duplicație bazinetală și ureterală rinichi stâng; UHN stg superioară, gradul IV; ureterocel stg”, având indicație operatorie, fără a se stabili însă o programare de către medicul specialist pentru efectuarea intervenției chirurgicale și fără să se aprecieze asupra gravității în concret a afecțiunilor și dacă acestea îi pun în pericol sau nu, viața apelantului.

Câtă vreme medicul specialist urolog, l-a consultat nemijlocit pe apelant, a constatat că prezintă două afecțiuni renale, cu privire la care a recomandat intervenție chirurgicală, dar în același timp nu s-a pronunțat asupra pericolozității și gravității acestora, raportat la starea de sănătate generală a inculpatului, nefixând o perioadă în care trebuie realizată indicația operatorie, Curtea apreciază ca nefondată cererea acestuia de a se înlocui măsura obligării de a nu părăsi localitatea cu aceea de a nu părăsi țara.

Instanța de apel reține că în cazul în care bolile erau grave, iar medicii specialiști indicau, ca de urgență, inculpatul să fie supus unei intervenții chirurgicale, Curtea ar fi admis solicitarea apelantului, pentru ca pe de o parte acesta să aibă asigurate condițiile necesare pentru tratarea afecțiunilor de care suferă, iar pe de altă parte, să se afle în continuare sub puterea unei măsuri preventive care să-i impună o anumită conduită și să asigure buna desfășurare a procesului penal.

Față de cele expuse mai sus, având în vedere că temeiurile de fapt nu s-au schimbat, iar măsura obligării de a nu părăsi localitatea este în concordanță cu exigențele dispozițiilor legale, neexistând motive pentru a fi înlocuită cu măsura obligării de a nu părăsi țara, afecțiunile inculpatului nefiind grave și care să necesite spitalizare și intervenție chirurgicală de urgență, apelul judecându-se pe fond și finalizându-se la 6 decembrie 2012, Curtea apreciază că cererea apelantului este nefondată.

Prin sentința instanței de fond s-a dispus confiscarea de la inculpatul H.D.A. a sumei de 5100 lei achitați în 15.03.2011 de către inculpatul B.C.D..

În urma verificării stării de fapt expusă în rechizitoriu și a probelor administrate în faza de urmărire penală, Curtea reține că tribunalul în mod greșit a stabilit această obligație în sarcina inculpatului H. deoarece la f.8 din rechizitoriu, se învederează că „la data de 15.03.2011, inculpatul H. i-a predat inculpatului B. o cantitate de 170 gr.droguri, iar apoi la f.9 din același act de sesizare, se precizează că „inculpatul B. a acumulat datorii față de coinculpatul H.”. De asemenea, la f.14 în declarația sa, „inculpatul H. Darius arată că nu a primit acești bani de la inculpatul B., împrejurare care nu a fost negată de către acest coinculpat”.

Așa fiind, prin coroborarea acestor aspecte relevante ale stării de fapt, rezultă că din eroare s-a dispus și confiscarea contravalorii acelor droguri, astfel că în această limită, apelul inculpatului H.D.A. este fondat în baza art.379 pct.2 lit.a C.proc.pen.va fi admis de către Curte, va desființa sentința instanței de fond doar în latura civilă si judecând sub acest aspect:

Va înlătura măsura confiscării cu privire la suma de 5100 lei dispusă față de inculpatul H.D.A..

Vor fi menținute restul dispozițiilor sentinței.

Se vor stabili onorarii apărătorii oficiu parțiale în suma de câte 75 lei ce se achită din FMJ, în baza art.189 C.proc.pen .

Cheltuielile judiciare în apelul inculpatului H. vor rămâne în sarcina statului, în baza art.192 pct.3 alin.3 C.proc.pen.

Cu privire la apelul inculpatului B.:

Potrivit art.72 din Codul penal la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacarea explicită a principiului individualizării sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Sub aspectul individualizării pedepselor în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptelor comise agravat de circumstanțele

reale ale săvârșirii lor, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului B.C.D., care a avut o atitudine sinceră cu privire la faptele comise, nu posedă antecedente penale, așa cum rezultă din fișa de cazier, a colaborat cu organele judiciare, soluționarea cauzei având loc în condițiile art.320/1 C.proc.pen.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

La individualizarea tratamentului penal, instanța de apel trebuie să efectueze o corectă analiză și evaluare a tuturor datelor concrete ale cazului, cât și a împrejurărilor săvârșirii faptelor, în raport cu criteriile prevăzute de art.72 C.pen.

Pentru determinarea gradului de pericol social se ține cont de două etape. Mai întâi, se apreciază dacă gradul de pericol e suficient de ridicat pentru a fi în prezența unei infracțiuni. Apoi, se valorifică acest grad ținându-se cont de o scară de valori personală a fiecărui judecător.

Orice sancțiune produce efecte diferite asupra fiecărui inculpat în parte, în funcție de caracteristicile biologice, psihologice sau sociologice ale acestuia.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorilor.

În cauză, Tribunalul Bistrița-Năsăud printr-o aplicare și corelare judicioasă a prevederilor art.320/1 C.proc.pen. l-a condamnat pe inculpat la pedepse care se situează sub minimul special prevăzut de lege, reduse cu 1/3, sancțiuni apreciate de către instanța de apel ca adecvate pericolului social concret al faptelor și făptuitorului.

Aplicarea unor pedepse în privința cărora să se dispună suspendarea sub supraveghere, conform art. 86/1 C.pen., sau recunoașterea de circumstanțe atenuante de către instanța de apel, operațiune ce ar determina sancțiuni mai blânde, relevă caracterul inadecvat al unor asemenea pedepse, ce ar genera serioase rezerve în legătură cu posibilitățile reale a scopului preventiv și educativ prevăzut de lege.

Examinarea probelor administrate în faza de urmărire penală confirmă justetea concluziei instanței de fond relativ la existența infracțiunilor de: tentativă de scoatere din țară fără drept de droguri de risc, prev. de art. 13 rap. la art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 20 Cod penal; art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală; trafic de droguri de risc, prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală; trafic de droguri de risc, prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000, art. 320¹ Cod procedură penală; deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept

prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000 și art. 320¹ Cod procedură penală; deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000 și art. 320¹ Cod procedură penală; deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept, prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) Cod penal, art. 16 din Legea nr. 143/2000 și art. 320¹ Cod procedură penală, a contextului în care faptele au fost comise, urmările produse, sumele de bani obținute în urma valorificării drogurilor.

În egală măsură însă, analiza actelor și lucrărilor dosarului relevă o suită întreagă de alte aspecte a căror justă cuantificare, este în măsură să orienteze instanța de apel în menținerea unei modalități de executare a pedepselor privativă de libertate față de inculpat, nefiind fondată cererea apelantului de a i se reduce pedeapsa prin recunoașterea de circumstanțe atenuante prev. de art. 74 C.pen., apărând inoportună totodată și suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

Împrejurarea că inculpatul B. nu posedă antecedente penale, a fost sincer și a regretat comiterea infracțiunilor, este încadrat în muncă în prezent, a fost deja evaluată, prin reținerea în favoarea sa a prevederilor art. 320/1 C.proc.pen., neexistând astfel niciun temei ca aceleși circumstanțe personale să li se dea un dublu efect, prin aplicarea în speță și a prevederilor art. 74 C.pen., cu consecința reducerii pedepselor.

Multitudinea infracțiunilor săvârșite, în număr de 6, într-o perioadă infracțională relativ scurtă, din noiembrie 2010 - martie 2011, noiembrie-decembrie 2011, toate vizând traficul de droguri de risc, comercializarea și deținerea acestora, obiectul traficului de droguri fiind substanțial, - 200 gr.cannabis și 120 gr.rezinnă de cannabis, obținând în urma acestora suma de 450 lei, nu justifică schimbarea modalității de executare a pedepsei, în suspendare sub supraveghere, conform art. 86/1 C.pen., neexistând nicio garanție, că reeducarea sa va fi posibilă dispunându-se în acest mod individualizarea judiciară a sancțiunilor.

Astfel, în privința inculpatului B. nu se poate ignora că acesta în vârstă de 22 de ani la data comiterii infracțiunilor, este încadrat în muncă și nu posedă antecedente penale.

În favoarea sa, a fost reținută de către instanța de fond aplicarea art. 16 din Legea 143/2000, acesta în faza de urmărire penală contribuind la facilitarea identificării și trimiterii în judecată a altor persoane traficanți și consumatori de droguri.

La dozarea și individualizarea pedepselor cât și a modalității de executare a acestora, instanțele trebuie să țină seama de cantitățile de droguri traficate, urmările produse, sumele de bani obținute în urma valorificării acestora, perioada de timp în care s-a derulat activitatea infracțională, caracterul continuat sau nu, al infracțiunii.

Infracțiunile au avut un caracter continuat, activitatea derulându-se pe parcursul a 7 luni, sumele obținute în urma traficului de droguri fiind de 450 lei.

Probele dosarului evidențiază că inculpații H. și B. s-au ocupat în mod organizat, deși nu vreme îndelungată, de săvârșirea infracțiunilor de trafic de droguri, ele atestând, că faptele din prezenta cauză nu au un caracter accidental, ținând de anturajul negativ al inculpaților, de vârsta tânără a acestora, ce demonstrează lipsa experienței de viață și nereprezentarea consecințelor nocive ce pot surveni pentru viața și libertatea lor, în cazul antrenării acestora în asemenea grupuri infracționale.

Atingerea dublului scop preventiv și educativ al pedepsei, este esențial condiționată de caracterul adecvat al acesteia, revenind, în mod obiectiv, instanței judecătorești datorită asigurării unui real echilibru între gravitatea faptei și pericolozitatea socială a infractorului, pe de o parte, și durata sancțiunii și natura sa (privativă sau nu de libertate), pe de altă parte. Mijloacele ce permit realizarea acestui obiectiv sunt reprezentate de criteriile de individualizare expres indicate în art.72 C.pen., iar orice altă abatere de la judicioasa lor utilizare în procesul de stabilire și aplicare a sancțiunii afectează temeinicia și legalitatea hotărârilor judecătorești de condamnare.

În cauză, analiza obiectivă a probelor administrate, pune în evidență caracterul judicios al sancțiunilor aplicate, dar mai ales al modalității de executare a acestora, Tribunalul acordând cuvenita semnificație unor împrejurări ale dosarului, respectiv că inculpatul B. nu posedă antecedente penale, a manifestat deplină sinceritate, este încadrat în muncă și pozitiv caracterizat de unitatea unde își desfășoară activitatea, dar față de multitudinea actelor infracționale și a duratei în timp în care a derulat activități ilicite, fiind antrenat în traficul și consumul de droguri de risc, justifică atât câtimea pedepsei rezultante de 2 ani și 6 luni închisoare, cât și individualizarea judiciară a acesteia.

Pentru motivele ce preced, se va respinge ca nefondat apelul declarat de către inculpatul B. împotriva aceleiași hotărâri, conform art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen.

Văzând disp.art.192 alin.2 C.proc.pen., va obliga inculpatul să achite statului suma de 500 lei din care 75 lei reprezintă onorariu apărător oficiu. (Judecător Delia Purice)

Trafic de minori. Deosebire față de infracțiunea de proxenetism având drept parte vătămată o persoană minoră. Obiect juridic. Apărarea dreptului la libertatea de voință și acțiune a persoanei, în cazul infracțiunii de trafic de persoane și apărarea bunelor moravuri în relațiile de conviețuire socială și de asigurare licită a mijloacelor de existență, în cazul infracțiunii de proxenetism

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 215/A din 6 decembrie 2012

Tribunalul Cluj prin sentința penală nr.360 din 20.09.2012 a respins cererea de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea de trafic de minori prev. de art. 13 alin. 1, 2 și 3 din Legea nr. 678/2001 în infracțiunea de proxenetism prev. de art. 329 alin. 3 din Codul penal, formulată de apărătorul inculpatului.

În baza art. 13 alin. 1, 2 și 3 rap. la art. 12 alin. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 cu aplic. art. 41 alin. 2 din Codul penal, art. 320¹ din Codul de procedură penală a condamnat pe inculpatul E.F.C., pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de minori la pedeapsa de **8 ani închisoare** cu executare în regim de detenție și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a și b din Codul penal.

În baza art. 71 din Codul penal a privat pe inculpat, începând cu data rămânerii definitive a sentinței și până la executarea pedepsei, de dreptul prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a din Codul penal.

În baza art. 66 din Codul penal executarea pedepsei complementare va începe după executarea pedepsei principale.

În baza art. 88 din Codul penal s-a dedus din pedeapsa aplicată perioada reținerii și arestului preventiv începând cu data de 10.05.2012, la zi.

În baza art. 350 din Codul de procedură penală s-a menținut măsura arestului preventiv luată față de inculpat prin încheierea penală nr. 55/C/11.05.2012 a Tribunalului Cluj.

În baza art. 14 și urm., art. 346 din Codul de procedură penală rap. la art. 998 din Codul civil vechi și art. 253 din Codul civil în vigoare a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea părții civile P.S.S., suma de 30.000 lei cu titlu de daune morale.

În baza art. 19 din Legea nr. 678/2001 rap. la art. 118 lit. b din Codul penal s-a confiscat de la inculpat telefonul marca Nokia model 7360 seria IMEI 356441/01/230088/1 și cartela SIM Orange Prepaid seria 1203090021186P05G12.

În baza art. 189 din Codul de procedură penală s-a stabilit în favoarea Baroului Cluj suma de 400 lei reprezentând onorariu pentru apărător din oficiu ce se va avansa din fondul Ministerului Justiției.

În baza art. 191 alin. 1 din Codul de procedură penală a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea statului suma de 2000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, sumă ce include și onorariul apărătorului din oficiu.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele: .

În cursul anului 2010 inculpatul E.F.C. a racolat-o pe minora P.S.S., în vârstă de 15 ani, la acea dată elevă la o școală specială. Deși era căsătorit, inculpatul i-a propus minorei să devină concubina lui promițându-i că va divorța și ulterior se va căsători cu ea. Cu ocazia audierii inculpatul a arătat că la momentul inițierii relației cu partea vătămată cunoștea că aceasta are vârsta de 16 ani. După o perioadă de prietenie, persoana vătămată P.S.S. s-a atașat emoțional de inculpat, acceptând ca relația să se transforme într-una de concubinaj. Cei doi s-au mutat împreună la mătușa inculpatului în comuna Bonțida. Imediat după ce s-a mutat cu partea vătămată P.S.S., inculpatul E.F.C. zis R. i-a cerut acesteia să abandoneze cursurile școlii spunându-i că nu are nevoie de școală pentru a-și face un viitor și condiționând menținerea relației de acest lucru. De asemenea, inculpatul a rupt-o pe partea vătămată de familia ei, nu i-a permis să-și viziteze rudele decât însoțită de el, și atunci când vroia să discute la telefon cu mama sau frații ei, o obliga pe partea vătămată să comute telefonul pe difuzor pentru a o verifica ce le spune rudelor. Inițial, inculpatul a muncit cu ziua, obținând însă venituri insuficiente. În aceste împrejurări, inculpatul a obligat-o pe minora P.S.S. să se prostitueze în folosul lui. Profitând de atașamentul emoțional al părții vătămate inculpatul i-a cerut acesteia să se prostitueze ca dovadă a iubirii pe care o poartă amenințându-o că în caz contrar o va părăsi. Acesta i-a relatat că și sora lui P.S. se prostituează și câștigă mulți bani din această activitate sume cuprinse între 100 și 300 de lei pe zi. Partea vătămată arată că din iubire pentru inculpat a acceptat să se prostitueze în folosul lui. Aceasta a fost însoțită de inculpat în zona „B.” unde se prostitua și P.S. fiind supravegheată de concubinul ei. Din declarațiile părții vătămate a rezultat că P.S. i-a explicat cum să procedeze pentru a atrage clienți iar inculpatul i-a indicat suma pe care să o solicite de la aceștia pentru un raport sexual, respectiv 60 - 70 de lei putând să coboare până la 30 de lei. Din verificările efectuate de către organele de poliție au fost identificate procesele verbale de aplicare a sancțiunii contravenționale rezultând că partea vătămată a început să se prostitueze în data de 24.04.2011.

Timp de câteva zile, partea civilă și martora B.V. au fost scoase la prostituție în același loc de către inculpatul E. și un alt inculpat, însă după aplicarea mai multor sancțiuni contravenționale față de P.S.S., inculpatul E.F.C. a hotărât să o mute în zona S. din cartierul Grigorescu tot pentru a practica prostituția. Inculpatul o însoțea pe partea vătămată până în apropierea locului unde o plasa pentru prostituție, după care o supraveghea din tufișurile din apropiere luându-i banii după fiecare client pe care îl avea. În aceeași perioadă, împreună cu cei doi, s-a deplasat și numita P.S., sora inculpatului, pentru a practica prostituția în zona S. În scurt timp, alte tinere care practicau prostituția în zonă au intrat în conflict cu P.S. cerându-i să se mute în altă parte, motiv pentru care nici inculpatul E.F.C. nu a mai dus-o pe partea vătămată în zona respectivă ci i-a cerut să meargă la Dej împreună cu o altă tânără pe care a cunoscut-o în timp ce erau găzduiți de mătușa inculpatului în comuna Bonțida. Pe perioada verii anului 2011, partea vătămată P.S.S., la cererea inculpatului E.F.C., s-a prostituat la intrarea în municipiul Dej, aducându-i acestuia toți banii obținuți din această activitate.

Din toamna anului 2011, inculpatul E.F.C. a revenit la Cluj-Napoca împreună cu partea vătămată, locuind în chirie într-o garsonieră de pe str. B., iar ulterior pe str. N. în același imobil unde și mama inculpatului locuia în chirie cu concubinul ei. Inculpatul E.F.C. a scos-o pe partea vătămată P.S.S. în zona „B.” pentru a se prostitua, astfel că din nou cele două tinere au efectuat această activitate împreună sub directa supraveghere a celor doi inculpați. Aceștia au început să coopereze mai precis inculpatul E.F.C. i-a solicitat celuilalt inculpat să o supravegheze și pe partea vătămată atunci când el pleca pentru diferite intervale de timp, cerere acceptată și dusă la îndeplinire de către acesta.

Din declarațiile părții vătămate a rezultat că în mod repetat celălalt inculpat a supravegheat-o în zona unde ea se prostitua. Aceste declarații au fost confirmate de interceptările convorbirilor telefonice purtate de către inculpați. La data de 18.04.2012, într-o convorbire cu celălalt inculpat, inculpatul E.F.C. și-a exprimat temerea că partea vătămată va fugi de la el. Celălalt inculpat i-a propus inculpatului E.F.C. să meargă să o ia pe partea vătămată din zona „B.”, să o ducă acasă la inculpatul E.F.C., iar dimineața să o scoată împreună pe Calea Turzii. Inculpatul E.F.C. i-a cerut coinculpatului să meargă repede după partea vătămată întrucât îi este frică să nu fugă. Într-o altă convorbire tot din data de 18.04.2012, cei doi inculpați au discutat să le scoată pe partea vătămată P.S.S. și martora B.V. pe Calea Turzii pentru practicarea prostituției însă celălalt inculpat i-a precizat inculpatului E. că a bătut-o pe martora B.V. care din această cauză „nu poate ieși așa între oameni”, precizând că a lovit-o cu biciul și cu picioarele în ochi. În data de 18.04.2012, la ora 21:47 inculpatul E.F.C. i-a spus din nou coinculpatului că partea vătămată vrea să fugă de la el, acesta liniștindu-l că va merge imediat după ea astfel că nu va apuca să fugă. În aceeași seară la orele 22:01 celălalt inculpat s-a deplasat în zona „B.” împreună cu martora B.V. de unde a avut mai multe convorbiri cu inculpatul E.F.C. aflat la domiciliu. Din convorbiri a rezultat că celălalt inculpat s-a ascuns în apropierea locului unde se afla partea vătămată supraveghind comportamentul acesteia și comunicându-i inculpatului E.F.C. cele observate, fără ca partea vătămată să îl vadă. Ulterior, coinculpatul îi comunică inculpatului E. că și-a găsit un loc de unde poate să o vadă pe partea vătămată și chiar să ajungă în spatele ei pentru a o auzi ce vorbește aceasta. În aceeași seară cei doi, pentru a verifica dacă într-adevăr partea vătămată vrea să fugă de la inculpat, i-au cerut martorei B.V. să lase telefonul deschis să se apropie de partea vătămată și să-i propună acesteia să fugă împreună la Baia Mare, propunere refuzată de

partea vătămată. Aceste convorbiri sunt relevante cu privire la modul în care cei doi inculpați au cooperat pentru supravegherea părții vătămate în scopul exploatarei de către inculpatul E.F.C.. La data de 19.04.2012, inculpatul E.F.C. a sunat-o pe partea vătămată spunându-i că inculpatul D.C.M. a văzut-o stând de vorbă cu cineva și i-a cerut explicații cu privire la acest lucru.

În plus, inculpatul E.F.C. i-a impus părții vătămate P.S.S. să îl sune și să își lase telefonul deschis încă din momentul când mașinile conduse de clienți opreau în parcare unde tânăra se prostitua, pentru a auzi suma de bani negociată de aceasta și intervalul de timp pe care urma să-1 petreacă cu clientul. Inculpatul cronometra fiecare minut pe care partea vătămată îl petrecea cu bărbații pe care îi racola. Partea vătămată a arătat că inculpatul i-a solicitat să pretindă suma de 10 lei pentru un minut petrecut în compania clientului respectiv. Când numărul de minute depășea multiplul sumei de 10 lei pe care îl încasase partea vătămată în prealabil, inculpatul intervenea, devenind violent verbal cu partea vătămată chiar și cu clienții discutând în mod direct și cu ei, o amenința pe partea vătămată cu bătaia, iar seara la domiciliu îi aplica corecții fizice. Când clientul oferea un preț mai mic decât cel solicitat de minoră, aceasta îl întreba pe inculpatul E.F.C. dacă să accepte această ofertă. De cele mai multe ori inculpatul era de acord cu ofertele clienților, și o trimitea pe minoră să întrețină relații sexuale cu aceștia chiar și când suma de bani era derizorie, 10-20 de lei. De asemenea, inculpatul o trimitea pe minoră să întrețină relații sexuale cu clienții chiar și fără prezervativ punându-i astfel în pericol sănătatea. Din interceptările convorbirilor telefonice rezultă că și atunci când persoana vătămată se simțea rău inculpatul o obliga prin amenințări să mai rămână la stradă pentru a face bani.

Pe parcursul zilei partea vătămată trebuia să-i ceară voie inculpatului să ia pauzele necesare pentru nevoile fiziologice, să îi permită să-și cumpere un suc sau un sandwich. În permanență inculpatul calcula câți bani a câștigat partea vătămată de dimineață până la momentul discuției, iar în zilele când sumele încasate erau mai mici întrucât partea vătămată nu găsea clienți, devenea amenințător. Au fost zile în care partea vătămată a stat la stradă de dimineață până seara chiar și pe timpul iernii la temperaturi sub minus 20 de grade cu ninsori puternice, arătând ca un om de zăpadă, având o ținută necorespunzătoare temperaturii, potrivit descrierii martorilor. În acest timp inculpatul stătea la căldură la bar sau acasă, însă îi reproșa părții vătămate că nu depune suficiente eforturi pentru a încasa bani.

De regulă, minora își începea activitatea în jurul orelor 08,00 dimineața și rămânea în stradă până se întuneca. Uneori inculpatul îi permitea minorei să facă o pauză la prânz în timpul căreia îi cerea să cumpere alimente, să gătească, să facă curat în casă, după care o trimitea din nou la stradă. În timpul în care minora se afla în locul practicării prostituției inculpatul îi pretindea să aibă o atitudine activă, să se plimbe, să se adreseze ea clienților și să nu aștepte ca aceștia să-i solicite serviciile sexuale. În repetate rânduri, acesta o admonesta și chiar o amenința atunci când minora se așeza pentru câteva minute pentru a se odihni.

În cursul lunii decembrie 2011, inculpatul E.F.C. a intrat în conflict cu angajații unor baruri din zonă, care i-au interzis să mai frecventeze localurile respective astfel că nu a mai însoțit-o personal pe partea vătămată P.S.S. în zona „B.” însă și-a exercitat controlul asupra ei prin intermediul telefoanelor. Chiar și atunci când nu avea clienți inculpatul îi cerea să îl apeleze la anumite ore iar dacă partea vătămată întârzia chiar și cu un minut - două să-1 sune, îi telefona și o amenința. De asemenea, în repetate rânduri

inculpatul i-a cerut fratelui său, coinalpatul, să o supravegheze și să îi spună ce face tânăra. Datorită faptului că persoana vătămată a asistat la scene în care coinalpatul i-a aplicat corecții fizice concubinei sale B.V. zisă V. părții vătămate îi era teamă de acesta. Inculpatul E.F.C. o teroriza pe partea vătămată că dacă nu face ceea ce el îi cere, îl va trimite pe fratele lui să o bată. Din convorbirile telefonice interceptate în cauză a rezultat că inculpatul E.F.C. a amenințat-o pe persoana vătămată P.S.S. că îl va trimite pe fratele lui să o bată, din cauză că era nemulțumit de sumele de bani obținute sau de faptul că P.S.S. se așeza pentru a se odihni și nu se plimba pentru a atrage atenția clienților. În cursul lunii februarie 2012, inculpatul E.F.C. a luat legătura cu C.M.M. cercetată în altă cauză sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de minori și a discutat cu aceasta să o ducă pe partea vătămată P.S.S. în străinătate pentru practicarea prostituției. Numita C.M.M. era în căutarea unor tinere pe care împreună cu concubinul ei R.S. cercetat alături de ea, să le transporte în străinătate pentru prostituție. Numiții C.M.M. și R.S. i-au promis inculpatului E.F.C. că o vor duce pe partea vătămată cu ei, urmând să fie însoțiți de inculpat care să se ocupe de exploatarea acesteia. Având în vedere că partea vătămată era minoră inculpatul E.F.C. i-a cerut acesteia să o abordeze pe mama ei martora P.C. pentru a-i solicita împuternicirea notarială necesară la frontieră, prin care l-ar fi autorizat pe inculpat să o însoțească pe minoră în străinătate, întrucât martora P.C. a refuzat categoric să semneze o astfel de împuternicire, planul privind transportarea acesteia în străinătate a fost amânat până în luna mai când partea vătămată urma să împlinească vârsta de 18 ani. Înainte ca partea vătămată să împlinească 18 ani, inculpatul a discutat din nou cu C.M.M. cerându-i să o însoțească pe partea vătămată pe Calea Turzii în speranța că acolo aceasta va încasa mai mulți bani din practicarea prostituției.

În timp ce inculpatul o exploata sexual pe persoana vătămată P.S.S., pentru a o controla, a încercat să o determine să rupă legăturile cu familia ei, permițându-i să-și viziteze mama doar atunci când o însoțea și el. Inculpatul a încercat să ascundă de familia minorei faptul că el este cel care o obligă să se prostitueze spunând tuturor rudelor în prezența acesteia că minora este cea care vrea să iasă la stradă și el nu are cum să o împiedice chiar că a bătut-o ca să o facă să renunțe la prostituție, dar cu toate acestea minora ar fi continuat să iasă la stradă. Din convorbirile telefonice înregistrate, precum și din declarațiile părții vătămate P.S.S. rezultă însă că violențele și amenințările erau exercitate de către inculpat pentru a o obliga pe minoră să încaseze cât mai mulți bani. De asemenea, potrivit declarațiilor martorilor P.C., P.A., atunci când P.S.S. îi suna, inculpatul era prezent, iar telefonul era pus pe difuzor. În cursul lunii martie 2012, inculpatul a relatat mamei minorei că ar fi bătut-o ca aceasta să nu mai iasă la stradă și că de la momentul bătăii aceasta ar fi renunțat a se mai prostitua, însoțindu-l peste zi la diverse lucrări de construcții unde el ar fi angajat. În fapt inculpatul nu a lucrat nicăieri, potrivit observațiilor directe făcute de organele de poliție și a interceptărilor telefonice, a rezultat că acesta fie stătea acasă, fie o supraveghea pe minoră la stradă, iar minora s-a prostituat în continuare, în fiecare zi sub supravegherea acestuia.

De mai multe ori pe parcursul perioadei cât au fost interceptate convorbirile celor doi, persoana vătămată i-a spus inculpatului că s-a săturat să mai iasă la stradă și că vrea să renunțe, de asemenea, că la un moment dat partea vătămată a fugit de la inculpat însă acesta a găsit-o și a adus-o înapoi. În convorbirea din 19.04.2012, ora 17,00,26, persoana vătămată în timp ce se afla la prostituție, i-a spus inculpatului că de abia așteaptă să se lase odată, că s-a săturat să se prostitueze, inculpatul răspunzându-i „de abia acum începi,

mă auzi?". În cursul lunii aprilie 2012, într-o discuție cu fratele său și cu B.V., inculpatul E.F.C. și-a exprimat temerea că partea vătămată P.S.S. va încerca din nou să fugă și le-a spus celor doi că „îi va înmuia oasele”.

În data de 23 aprilie 2012, ora 14,57,19, persoana vătămată și-a contactat mama, martora P.C., căreia i-a spus că nu mai vrea să rămână la inculpat, vrea să se întoarcă acasă, că inculpatul este cel care a trimis-o să se prostitueze și a amenințat-o ca să nu plece de la el.

În data de 23 aprilie 2012, partea vătămată P.S.S. a fost depistată de către jandarmi în timp ce practica prostituția în zona „B.” și a fost internată în Adăpostul de zi și de noapte pentru copiii străzii A. din Cluj-Napoca, sub autoritatea D.G.A.S.P.C. Cluj. Inculpatul E.F.C. a făcut demersuri încercând să o scoată pe partea vătămată din centru pentru a-și relua autoritatea asupra ei. Inițial, acesta a apelat la martora P.C. rugând-o să o externeze pe fiica ei, sau măcar să o scoată la o plimbare însă martora a refuzat considerând că este spre binele minorei să nu ajungă din nou la inculpat. În această situație, inculpatul s-a deplasat la centru și s-a dat drept fratele părții vătămate însă identitatea acestuia a fost verificată de personalul de la centru. La data de 26 aprilie 2012, inculpatul a apelat la C.M.M. împreună cu care a plănuit să organizeze „evadarea” părții vătămate din centru urmând ca numita C.M.M. să își ofere serviciile sexuale paznicului care va fi de serviciu, timp în care inculpatul să o ajute pe partea vătămată să sară gardul. Și acest plan a fost zădărnicit de personalul din centru.

În cauză s-a dispus efectuarea unui raport psihologic, privind pe partea vătămată P.S.S., de către specialiști din cadrul D.G.A.S.P.C. Cluj. Potrivit raportului, partea vătămată P.S.S. este o persoană vulnerabilă având o necesitate excesivă de a fi tutelată ceea ce a condus la un comportament submisiv și aderent și la frică de separare. Acest tip de comportament a fost observat și de specialiștii din sistemul școlar care au evaluat-o pe partea vătămată anterior relației pe care aceasta a avut-o cu inculpatul. Pe acest fond, relația părții vătămate cu inculpatul a fost una exclusiv de dependență apreciindu-se că acțiunile exercitate de acesta nu ar fi avut același rezultat în lipsa unui fond de vulnerabilitate personală pe care P.S.S. îl avea. În cadrul relației, aceasta nu lua nici decizii simple fără vreo confirmare din partea inculpatului. Nu participa la deciziile care priveau cuplul, astfel că inculpatul a reușit să îi construiască un stil de viață guvernat de el, i-a impus cu cine să discute, să renunțe la educația formală, să se prostitueze, exploatând teama părții vătămate de a nu pierde suportul lui prin amenințarea acesteia că o va părăsi. Pentru a păstra relația, partea vătămată a acceptat practicarea prostituției, a tolerat maltratarea fizică, verbală și sexuală. Inculpatul a folosit mai multe strategii de dominanță pentru a o determina pe partea vătămată să rămână în relația de cuplu și să se prostitueze. La început, inculpatul a investit în relația romantică, creându-i părții vătămate expectanțe pozitive față de viața de cuplu, exploatând nevoia acesteia de siguranță și confort emoțional. Prostituția a fost privită de partea vătămată ca o situație tranzitorie, o necesitate de moment, inculpatul fiind cel care a condiționat-o „dacă mă iubești, faci asta”. De asemenea inculpatul a utilizat forța fizică obișnuind să o lovească cu un cablu, cu pumni și picioare, să o amenințe cu utilizarea forței fizice asupra ei și a familiei sale, cele mai mici acte de răzvrătire fiind astfel sancționate. Gelozia extremă și cu consecințe negative asupra părții vătămate, era motivată ca un gest de afecțiune. Mediul în care cei doi își consumau relația era promiscuu, prostituția și agresivitatea erau comportamente uzuale acceptate. O altă tehnică folosită de inculpat a fost îndepărtarea

părții vătămate de familia ei, asigurându-se astfel că nici un factor perturbator extern nu va interveni. De asemenea, inculpatul a utilizat manipularea emoțională amenințând-o pe partea vătămată că o va părăsi, și-a înscenat plecarea de acasă, spunându-i că pleacă la fosta iubită pentru că va avea mai mulți bani. Pe timpul șederii în adăpost a părții vătămate, inculpatul a folosit o altă strategie spunând că ar avea grave probleme de sănătate cu inima, și că poate supraviețui doar asistat de un aparat, problemă confirmată de mama acestuia. Cu ocazia unei vizite la adăpost, inculpatul i-a arătat părții vătămate „un aparat” care din descriere pare a fi o ventuză lipită în zona pieptului pe care a dezlipit-o și i-a dat-o în mână pasându-i responsabilitatea pentru viața lui. Potrivit raportului, controlul asupra părții vătămate era exercitat cu ajutorul coinculpatului care o supraveghea în lipsa acestuia și îi comunica observațiile sale asupra comportamentului părții vătămate. De asemenea inculpatul E.F.C. o umilea pe partea vătămată prin faptul că o obliga să îi descrie în detaliu modul în care întreținea relații sexuale cu clienții, să decidă asupra virilității clienților în raport cu el, adresându-i și apelative jignitoare („curvă”). Partea vătămată a simțit ca pe o umilință și faptul că inculpatul i-a tăiat părul pentru că a plecat la mama ei încercând să scape de el.

Într-adevăr din probele administrate a rezultat că în iarna anului 2012 partea vătămată s-a deplasat la domiciliul mamei ei nemaivorind să practice prostituția însă inculpatul E.F.C. a plecat imediat după ea și în aceeași zi a adus-o înapoi.

Raportul arată că pe parcursul întregii relații cu inculpatul atitudinea părții vătămate a fost una extrem de obedientă și complicată la regulile impuse de acesta, dar că acesteia îi era teamă de ceea ce putea să i se întâmple în situații de nesupunere.

Pe fondul experienței victimă-abuzator au apărut consecințe la nivel emoțional, comportamental și fiziologic, care se traduc prin neîncredere în persoanele străine, hipersensibilitate în context de proximitate fizică cu o altă persoană, mai accentuată în prezența persoanelor de gen masculin, manifestată prin retragere fizică și senzații intense de disconfort față de comportamente afectogene care presupun atingerea (de ex. îmbrățișări din partea rudelor). Specialiștii au arătat că partea vătămată evită în mod conștient și intenționat să se gândească la situațiile negative din relațiile cu inculpatul fiind accentuate aspectele pozitive ale relației, culpabilizându-se pentru situația lui actuală.

S-a recomandat continuarea ședințelor de consiliere psihologică.

Inculpatul a exercitat acțiuni de influențare a persoanei vătămate atât direct cât și prin intermediul mamei sale, numita E.I..

Inculpatul E.F.C. a contactat-o pe partea vătămată P.S.S. în timp ce aceasta se afla în centru și i-a cerut să nu vorbească cu poliția despre el, să își șteargă toate apelurile și mesajele de pe telefon, să nu vorbească cu mama ei, folosind expresia „atâta timp cât ești cu mine nu îți permit să mai vorbești cu ea”.(convorbirile din 24.04.2012 ora 12:51:20, și 26.04.2012 ora 16,50,30).

După luarea măsurii arestării preventive față de inculpat, numita E.I., l-a vizitat la arestul I.P.J. Cluj. Ulterior, aceasta a contactat-o pe martora P.C. cerându-i să discute cu fiica ei pentru ca aceasta să-și retragă declarațiile pe care le-au dat în fața organului de urmărire penală. Aceste împrejurări au fost confirmate de declarațiile inculpaților de la terminarea urmăririi penale respectiv prezentarea materialului de urmărire penală. Numitele E.I. și P.S. au refuzat să dea declarații invocând legătura de rudenie pe care o au cu inculpatul.

Faptele descrise mai sus au fost probate prin : proces-verbal de sesizare din oficiu; declarațiile părții vătămate P.S.S.; raport de evaluare psihologică a părții vătămate; declarația martorei B.V.; procese verbale de investigații; declarațiile martorilor; recunoașteri după planșe fotografice; copia proceselor verbale de contravenție privind pe partea vătămată; proces-verbal de constatare; copia dosarului de orientare școlară și profesională a părții vătămate; proces-verbal de conducere la fața locului; proces-verbal de citire a telefonului; copia proceselor verbale de contravenție privind pe martora B.V.; adresa I.T.M. Cluj din care rezultă că inculpatul nu a fost angajat în perioada comiterii faptelor; proces-verbal de citire a agendelor și memoriei aparatelor telefonice; analiza listingului convorbirilor purtate de la posturile telefonice utilizate de către inculpatul E.F.C. și partea vătămată P.S.S. în perioada ianuarie - aprilie 2012; declarațiile inculpaților; procese-verbale de redare a convorbirilor telefonice. - în cauză nu au fost aplicate măsuri asigurătorii întrucât nu au fost identificate bunuri aparținând inculpaților

In drept, fapta inculpatului E.F.C. care în baza unei rezoluții infraționale unice în cursul anului 2010 a racolat-o pe partea vătămată P.S.S. și în perioada aprilie 2011 - aprilie 2012 a găzduind-o în scopul exploatării obligând-o prin abuz de autoritate, violență și amenințare la practicarea prostituției în beneficiul lui, supraveghind-o împreună cu fratele său, întrunește elementele constitutive ale infrațiunii de trafic de minori, prev. și ped. de art.13 alin 1 și 2 și al. 3 rap. la art. 12 alin. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 cu aplic. art. 41 al.2 C.pen.

Apărătoarea inculpatului a solicitat schimbarea încadrării juridice din infrațiunea de trafic de minori în infrațiunea de proxenetism prev. de art. 329 alin. 3 C.pen raportat la faptul că prin Decizia ÎCCJ nr. 16/2007 s-a stabilit că diferențierea dintre infrațiunea de trafic de persoane și cea de proxenetism se face pe baza obiectului juridic al infrațiunii, precum și pe baza vicierii consimțământului persoanei vătămate în cazul infrațiunii de trafic de persoane. Ori, în cazul în speță inculpatul nu a indus în eroare partea vătămată. Aceasta a fost îndemnată de către o altă persoană, R., să reia practicarea prostituției, nu de către inculpat. Acesta o supraveghea pe partea vătămată doar din cauză că ei îi era frică de clienți, iar inculpatul o proteja din tufișuri. Acesta avea și alte surse de venit, respectiv făcea curățenie la diverse persoane și primea suma de 100 lei, din banii obținuți el plătind chiria. Partea vătămată nu a sesizat organele de poliție, îl iubea pe inculpat, dacă voia să plece, putea să o facă.

S-a considerat, așa cum s-a arătat mai sus, că inculpatul a săvârșit infrațiunea de trafic de minori pentru următoarele motive:

Distincția dintre infrațiunea de trafic de persoane sau minori și infrațiunea de proxenetism având parte vătămată minoră, este dată de obiectul juridic generic al infrațiunilor, respectiv valoarea socială protejată de legiuitor în cazul celor două infrațiuni, adică apărarea dreptului la libertatea de voință și acțiune a persoanei în cazul infrațiunii de trafic de persoane și apărarea bunelor moravuri în relațiile de conviețuire socială și de asigurare licită a mijloacelor de existență, din motivarea Deciziei nr. 16/2007 a ÎCCJ, pronunțată în recurs în interesul legii reieșind că esența o reprezintă constrângerea. Adică dacă persoana este constrânsă prin modalitățile prevăzute de art. 13 din Legea nr. 678/2001 în scopul exploatării, prin exploatare înțelegându-se și practicarea prostituției, atunci suntem în prezența infrațiunii de trafic de persoane, în caz contrar fiind vorba de proxenetism.

În cazul în speță, inculpatul a început o relație romantică cu partea vătămată, aceasta îndrăgostindu-se de el, inculpatul fiind mai în vârstă, căsătorit anterior și cu 3 copii, a avut o cu totul altă experiență de viață și și-a dat seama în foarte scurt timp că ea este labilă emoțional, vulnerabilă și din păcate cu un intelect la limită. Astfel, el i-a cerut acesteia să se prostitueze ca dovadă a iubirii pe care o poartă amenințând-o că în caz contrar o va părăsi. Modul în care a pus problema este tipic șantajului sentimental, ori șantajul nu este altceva decât o constrângere. Din raportul psihologic reiese că partea vătămată a fost manipulată în diverse moduri de către inculpat, inclusiv prin abuz de autoritate, ori abuzul de autoritate este una dintre modalitățile alternative de comitere a infracțiunii de trafic de minori prev. de art. 13 alin. 2 din Legea nr. 678/2001, deci ea a avut consimțământul viciat.

Trecând peste constrângerea morală și abuzul de autoritate și admitând pentru un moment că partea vătămată nu a fost recrutată de inculpat ca să practice prostituția, din tot dosarul de urmărire penală rezultă că, după ce a luat hotărârea ca partea vătămată să se prostitueze, inculpatul a obligat-o pe partea vătămată să se prostitueze în folosul său, că i-a luat toți banii câștigați, că nu a lăsat-o să se odihnească nici un moment, că a amenințat-o, terorizat-o, umilit-o, bătut-o și șantajat-o emoțional în toate formele în care s-a priceput el, invocând iubirea pe care i-o poartă pentru a o face dependentă în condițiile în care știa că ea este vulnerabilă, având doar 16 ani la momentul când a cunoscut-o. Ori aceste modalități de manipulare, precum și celelalte arătate în rechizitoriu (interzicerea frecventării cursurilor, interzicerea de luare a legăturii cu părinții sub orice formă sau doar supravegheată, amenințarea cu bătaia de către fratele său pe care partea vătămată l-a văzut „în acțiune”) nu au legătură cu infracțiunea de proxenetism. Partea vătămată nu a avut posibilitatea de a alege între a practica sau nu prostituția, iar atunci când a plecat la mama ei, cu prima ocazie a fost adusă înapoi cu forța, iar a doua oară inculpatul a încercat în toate formele (s-a dat drept fratele ei, a încercat să mituiască paznicul prin favoruri sexuale oferite de martora C., a încercat să o determine pe mama părții vătămate să o scoată din centrul unde a fost internată) să obțină din noul controlul asupra unicei lui surse de bani. Din dosarul cauzei nu a rezultat că inculpatul avea alte surse pentru procurarea mijloacelor de trai, simplele lui afirmații (făcute în declarații sau părții vătămate), nedovedite prin probe, neputând fi luate în considerare.

În concluzie, fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de persoane și nu de proxenetism.

Așa fiind, inculpatul a fost condamnat la pedeapsa închisorii pentru comiterea infracțiunii de trafic de minori prev. de art. 13 alin. 1, 2 și 3 din Legea nr. 678/2001 cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen. În temeiul art. 72 C.pen la individualizarea pedepsei instanța va ține cont de dispozițiile părții generale a Codului penal, de limitele speciale de pedeapsă prevăzute de textul de încriminare – de la 10 la 20 de ani închisoare și interzicerea unor drepturi, reduse conform art. 320¹ C.pr.pen. – de la 6 ani și 8 luni închisoare la 13 ani și 4 luni închisoare, de modul în care s-a comis infracțiunea, respectiv asupra unei minore labile, vulnerabile și limitate intelectual, de agresivitatea inculpatului, de șantajul emoțional și sentimental la care a supus-o, de faptul că adus-o pe minoră la stadiul de a i se părea normal să fie agresată și obligată la prostituție într-o așa zisă relație de cuplu, de concluziile raportului psihologic, dar și de lipsa de antecedente penale. Aceasta din urmă nu este însă suficientă de una singură pentru a fi reținută ca și circumstanță atenuantă în condițiile în care sinceritatea inculpatului a fost valorificată cu

ocazia aplicării procedurii simplificate, aceeași împrejurare neputând fi reținută drept cauză a reducerii pedepsei de două ori. Faptul că inculpatul nu are antecedente penale nu înseamnă automat că a avut o conduită bună înainte de săvârșirea infracțiunii. Conduita bună se probează în general prin existența unui loc de muncă unde persoana este apreciată, prin existența unei familii la întreținerea căreia contribuie în orice mod, prin faptul că este cunoscut de către vecini, prieteni, colegi de muncă, etc. ca o persoană cu un comportament civilizată în societate. Ori, inculpatul nu are un loc de muncă, și-a părăsit familia și pe cei 3 copii minori, la întreținerea cărora nu a participat decât prin sumele obținute de partea vătămată din prostituție, deci nu prin eforturi proprii, iar caracterizări pozitive nu au fost depuse la dosarul cauzei în circumstanțiere.

Față de modul inuman în care s-a purtat cu partea vătămată, însăși apărătoarea părții vătămate subliniind faptul că partea vătămată i-a povestit la ce fel de violențe a fost supusă, trăgând concluzia că partea vătămată nu își dă seama ce i se întâmplă, precum și față de declarațiile de martori din care reiese că partea vătămată era mereu foarte agitată, plânsă și speriată în timp ce se prostitua în zona B., trecând în mod frecvent strada (asta pentru a-l asculta pe inculpat care o certa că nu se plimbă suficient pentru a atrage atenția asupra sa) și ținând telefonul deschis în permanență, chiar și în timp ce întreținea relații sexuale, pentru a putea fi controlată, control care reiese și din numărul de apeluri telefonice pierdute de partea vătămată cu o ocazie și de amenințarea inculpatului când în sfârșit partea vătămată i-a răspuns, instanța constată că nu poate aplica circumstanțe atenuante judiciare reale sau personale inculpatului. Este adevărat că declarația părții vătămate nu este suficient de relevantă în ce privește tratamentul degradant și teroarea psihică la care a fost supusă, dar aceste aspecte reies din declarațiile martorilor, precum și din declarația numitului D.C.M., frate cu E.F.C. și inculpat față de care s-a disjuns cauza care a declarat că nici măcar el nu suporta faptul că inculpatul o trimitea pe P.S.S. la prostituție flămândă, că o ținea dezbrăcată de dimineața până seara în ploaie și pe zăpadă să-i facă bani pe care el îi consuma pe jocuri de noroc.

Împrejurarea că partea vătămată a început să se prostitueze de la vârsta de 13 ani nu are nicio relevanță. De altfel, a reieșit din declarația ei la ce fel de tratamente a fost supusă și atunci, precum și faptul că i-a povestit inculpatului ce a pățit. Dacă inculpatul ar fi iubit-o nu ar fi adus-o în aceeași situație degradantă, din contră, ar fi protejat-o și i-ar fi oferit sprijinul său pentru a o salva de la o viață de sclavie, ceea ce nu a făcut.

În concluzie, inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 8 ani închisoare cu executare în regim de detenție și 3 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a și b din Codul penal. Precizează că dacă inculpatul ar fi fost primul care să o oblige pe partea vătămată la prostituție, pedeapsa aplicată ar fi fost și mai mare.

În baza art. 71 din Codul penal a fost privat inculpatul, începând cu data rămânerii definitive a sentinței și până la executarea pedepsei, de dreptul prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a din Codul penal.

În baza art. 66 din Codul penal executarea pedepsei complementare va începe după executarea pedepsei principale.

În baza art. 88 din Codul penal s-a dedus din pedeapsa aplicată perioada reținerii și arestului preventiv începând cu data de 10.05.2012, la zi.

În baza art. 350 din Codul de procedură penală s-a menținut măsura arestului preventiv luată față de inculpat prin încheierea penală nr. 55/C/11.05.2012 a Tribunalului Cluj.

În baza art. 14 și urm., art. 346 din Codul de procedură penală rap. la art. 998 din Codul civil vechi și art. 253 din Codul civil, art. 5 și art. 103 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Noului Cod civil în vigoare a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea părții civile P.S.S. suma de 30.000 lei cu titlu de daune morale. Considerăm că suma solicitată este rezonabilă având în vedere tratamentul la care a fost supusă, faptul că are extrem de puține șanse de a practica altă activitate pentru a-și obține banii necesari traiului, precum și traumele suferite.

În baza art. 19 din Legea nr. 678/2001 rap. la art. 118 lit. b din Codul penal s-a confiscat de la inculpat telefonul marca Nokia model 7360 seria IMEI 356441/01/230088/1 și cartela SIM Orange Prepaid seria 1203090021186P05G12 bunuri pe care inculpatul le-a folosit la săvârșirea infracțiunii. Din dosarul de urmărire penală nu reiese suma pe care partea vătămată ar fi realizat-o prin prostituție, nici aceasta nu a pretins daune materiale, iar inculpatul nu are bunuri care să poată fi confiscate potrivit art. 118² C.pen.

Împotriva sentinței instanței de fond a declarat apel inculpatul E.F.C. solicitând admiterea acestuia, desființarea soluției și judecând dosarul, în principal a se dispune schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea de trafic de minori prev. de art. 13 alin. 1,2,3 din Legea nr. 678/2001 cu art. 41,42 Cod penal, în aceea de proxenetism prev. de art. 329 alin.3 Cod penal. Apărătorul inculpatului învederează că nu a existat o viciere a consimțământului părții vătămate, nu au fost exercitate violențe asupra acesteia, victima practicând prostituția benevol, fără vreo constrângere din partea apelantului.

În subsidiar, apreciază că se impune reținerea în favoarea apelantului a circumstanțelor atenuante prev. de art. 74 Cod penal cu consecința reducerii pedepsei sub minimul special prevăzut de lege.

Curtea examinând recursul declarat prin prisma motivului invocat, ajunge la următoarele constatări:

Potrivit probelor administrate în faza de urmărire penală, respectiv din declarațiile părții vătămate P.S.S., declarațiile martorei B.V., ale martorilor B.C.E., S.C., din conținutul proceselor-verbale de contravenție ale victimei P.S., din conținutul raportului de evaluare psihologică a aceleiași părți vătămate, declarațiile coinculpatului D.C.M., din conținutul proceselor-verbale de investigații, a adresei ITM din care reiese că apelantul nu a fost angajat în muncă în perioada activității infracționale, din analiza leastringului convorbirilor purtate de la posturile telefonice utilizate de către inculpatul E. și partea vătămată P.S. în perioada ianuarie-aprilie 2012, și din conținutul proceselor-verbale de redare a convorbirilor telefonice, rezultă fără echivoc că inculpatul apelant în baza unei rezoluții infracționale unice, în cursul anului 2010 a racolat-o pe partea vătămată minoră P.S.S. și în perioada aprilie 2011-aprilie 2012 a găzduit-o, în scopul exploatarei, obligând-o prin abuz de autoritate, violență și amenințare la practicarea prostituției în beneficiul lui, supraveghind-o împreună cu fratele său, ceea ce constituie infracțiunea de trafic de minori prev. de art.13 alin.1, alin.2, alin.3 din Legea nr.678/2001 cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen.

Din probele administrate în fața procurorului rezultă fără dubiu că minora își începe activitatea de prostituție la orele 8.00 dimineața, rămânând pe stradă până se întuneca. Apelantul i-a impus victimei minore să îl sune și să își lase telefonul deschis, încă din momentul în care clienții opreau autovehiculele în parcare unde aceasta se prostitua, pentru a auzi suma de bani negociată și intervalul de timp pe care urma să îl

petreacă cu acei bărbați. În declarațiile sale, victima a arătat că inculpatul i-a solicitat să ceară 10 lei pentru un minut petrecut în compania fiecărui client. Când numărul de minute depășea multiplul sumei de 10 lei pe care îl încasase victima în prealabil, apelantul E. intervenea, devenea violent verbal cu victima chiar și cu clienții, amenințând-o cu bătaia, iar seara îi aplica corecții fizice. Potrivit aceleiași declarații ale victimei minore, rezultă fără dubiu că inculpatul o trimitea cu forța să întrețină relații intime cu clienții chiar și fără prezervativ, punându-i în pericol sănătatea. Victima trebuia să îi ceară voie inculpatului să ia pauzele necesare pentru nevoile fiziologice sau chiar să mănânce. Inculpatul calcula sumele de bani pe care trebuia să le încaseze partea vătămată, de dimineața și până seara, iar când acestea erau mai mici decât cele estimate de către apelant, avea un comportament amenințător și violent față de victimă.

Probele testimoniale relevă împrejurarea că în repetate rânduri inculpatul E. i-a cerut fratelui său să o supravegheze pe victimă și să îi comunice îndeletnicirile acesteia. Așa cum declară partea vătămată P.S. „datorită faptului că a asistat la, scene în care inculpatul D.C. i-a aplicat corecții fizice concubinei sale B.V., victimei îi era teamă de acesta”. În aceste condiții, inculpatul E. o teroriza și o amenința pe victimă „în sensul că dacă nu va face ceea ce el îi cere, îl va trimite pe fratele lui să o bată”. Din convorbirile telefonice interceptate, în speță, rezultă că apelantul o amenința pe partea vătămată P.S., fiind nemulțumit de cuantumul sumelor de bani obținute de aceasta din practicarea prostituției, precum și de împrejurarea că uneori aceasta se odihnea, datorită vârstei pe care o avea. Mai mult, în luna februarie 2012 inculpatul E. a luat legătura cu numita C.M. în sensul transportării părții vătămate P.S., în străinătate, pentru practicarea prostituției. Având în vedere că partea vătămată era minoră, era necesar consimțământul mamei acesteia pentru deplasarea înafara României, aspect cu care P.C. nu a fost de acord.

Nu în ultimul rând, probele dosarului învederează că în timp ce inculpatul o exploata sexual pe partea vătămată, pentru a o controla, a determinat-o să întrerupă legăturile cu familia ei, permițându-i să-și viziteze mama, doar atunci când o însoțea și el. Așa cum arată partea vătămată, în repetate rânduri a suportat violențe fizice din partea inculpatului, pentru a încasa mai mulți bani.

În speță a fost efectuat un raport psihologic, privind pe partea vătămată P.S.S., de către specialiști din cadrul D.G.A.S.P.C. Cluj. Conform acestuia, „partea vătămată P.S.S. este o persoană vulnerabilă având o necesitate excesivă de a fi tutelată ceea ce a condus la un comportament submisiv și aderent și la frică de separare. Acest tip de comportament a fost observat și de specialiștii din sistemul școlar care au evaluat-o pe partea vătămată anterior relației pe care a avut-o cu inculpatul. Pe acest fond, relația părții vătămate cu inculpatul a fost una exclusiv de dependență apreciindu-se că acțiunile exercitate de acesta nu ar fi avut același rezultat în lipsa unui fond de vulnerabilitate personală pe care P.S.S. îl avea. În cadrul relației, ea nu lua nici decizii simple fără vreo confirmare din partea inculpatului. Nu participa la deciziile care priveau cuplul, astfel că inculpatul a reușit să îi construiască un stil de viață guvernat de el, i-a impus cu cine să discute, să renunțe la educația formală, să se prostitueze, exploatând teama părții vătămate de a nu pierde suportul lui prin amenințarea acesteia că o va părăsi. Pentru a păstra relația, partea vătămată a acceptat practicarea prostituției, a tolerat maltratarea fizică, verbală și sexuală. Inculpatul a folosit mai multe strategii de dominanță pentru a o determina pe victimă să rămână în relația de cuplu și să se prostitueze. La început, inculpatul a investit în relația romantică, creându-i părții vătămate expectanțe pozitive față de viața de cuplu,

exploatând nevoia acesteia de siguranță și confort emoțional. Prostituția a fost privită de partea vătămată ca o situație tranzitorie, o necesitate de moment, inculpatul fiind cel care a condiționat-o „dacă mă iubești, faci asta”. De asemenea inculpatul a utilizat forța fizică obișnuind să o lovească cu un cablu, cu pumni și picioare, să o amenințe cu utilizarea forței fizice asupra ei și a familiei sale, cele mai mici acte de răzvrătire fiind astfel sancționate. Gelozia extremă și cu consecințe negative asupra părții vătămate, era motivată ca un gest de afecțiune. Mediul în care cei doi își consumau relația era promiscuu, prostituția și agresivitatea erau comportamente uzuale acceptate. O altă tehnică folosită de inculpat a fost îndepărtarea părții vătămate de familia ei, asigurându-se astfel că nici un factor perturbator extern nu va interveni. De asemenea, inculpatul a utilizat manipularea emoțională amenințând-o pe partea vătămată că o va părăsi, și-a înscenat plecarea de acasă, spunându-i că pleacă la fosta iubită pentru că va avea mai mulți bani. Pe timpul șederii în adăpost a părții vătămate, inculpatul a folosit o altă strategie spunând că ar avea grave probleme de sănătate cu inima, și că poate supraviețui doar asistat de un aparat, problemă confirmată de mama acestuia. Cu ocazia unei vizite la adăpost, inculpatul i-a arătat victimei „un aparat” care din descriere pare a fi fost o ventuză lipită în zona pieptului pe care a dezlipit-o și i-a pus-o în mână, pasându-i responsabilitatea pentru viața lui. Potrivit raportului, controlul asupra părții vătămate era exercitat cu ajutorul coinculpatului care o supraveghea, în lipsa acestuia și îi comunica observațiile sale asupra comportamentului părții vătămate. De asemenea inculpatul E.F.C. o umilea pe partea vătămată prin faptul că o obliga să îi descrie în detaliu modul în care întreținea relații sexuale cu clienții, să decidă asupra virilității clienților în raport cu el, adresându-i și apelative jignitoare. Partea vătămată a simțit ca pe o umilință și faptul că inculpatul i-a tăiat părul pentru că a plecat la mama ei încercând să scape de el”. Victima, nemai dorind să practice prostituția, în iarna anului 2012 s-a deplasat la locuința mamei sale, însă inculpatul a urmărit-o la acea locație și a adus-o cu forța înapoi.

Curtea reține că distincția dintre infracțiunea de trafic de minori și infracțiunea de proxenetism, având drept parte vătămată o persoană minoră, este dată de obiectul juridic generic al infracțiunilor, respectiv valoarea socială protejată de legiuitor în cazul celor două infracțiuni, adică apărarea dreptului la libertatea de voință și acțiune a persoanei, în cazul infracțiunii de trafic de persoane și apărarea bunelor moravuri în relațiile de conviețuire socială și de asigurare licită a mijloacelor de existență, în cazul proxenetismului, din motivarea deciziei nr. 16/2007 a ÎCCJ, pronunțată în recurs în interesul legii, reieșind că esența o reprezintă tocmai constrângerea victimei. Astfel dacă persoana este constrânsă prin modalitățile prevăzute de art. 13 din Legea nr. 678/2001 în scopul exploatării, prin exploatare înțelegându-se și practicarea prostituției, atunci suntem în prezența infracțiunii de trafic de persoane, în caz contrar, fiind vorba de proxenetism.

În cazul în speță, inculpatul a început o relație de iubire cu partea vătămată, aceasta îndrăgostindu-se de el, apelantul fiind mai în vârstă, căsătorit și având 3 copii în întreținere, și dându-și seama, că victima datorită minoratului, este labilă emoțional i-a cerut să se prostitueze, drept dovadă a afecțiunii pe care i-o poartă, amenințând-o că în caz contrar o va părăsi.

Din raportul psihologic reiese că partea vătămată a fost manipulată de către inculpat, inclusiv prin abuz de autoritate, ori acesta reprezintă una dintre modalitățile alternative de comitere a infracțiunii de trafic de minori prev. de art. 13 alin. 2 din Legea nr. 678/2001.

Curtea reține că dispozițiile art. 13 din Legea nr. 678/2001 referitoare la traficul cu minori au caracter special față de prevederile art. 329 alin. 3 Cod penal, astfel încât aplicarea lor se impune cu prioritate, specialul primând în fața generalului.

Așa fiind, primul motiv de apel nu va putea fi primit de către curte.

Examinând modul în care instanța de fond a analizat critica privind individualizarea pedepsei principale aplicată apelantului E.F.C., constată că a respectat toate regulile ce caracterizează stabilirea pedepsei, atât în ceea ce privește cuantumul, cât și modalitatea de executare, în sensul unei evaluări concrete a criteriilor statuate de legiuitor în dispozițiile art.72 din Codul penal, evidențiind gravitatea faptei comise, prin prisma circumstanțelor reale efective, dar și a circumstanțelor personale ale inculpatului, nu numai a celor legate de comportamentul procesual, cât și a celor care vizează strict persoana acestuia, aprecierea, fiind făcută fără o preeminență a vreunui din criteriile arătate, precum și consecințele pedepsei și a modalității de executare privative de libertate, prin prisma funcțiilor unei asemenea sancțiuni.

Curtea, în baza propriei analize, față de critica formulată în sensul reducerii cuantumului pedepsei consideră că nu se impune a se da curs celor susținute, deoarece nu s-ar putea da eficiență într-un mod prioritar circumstanțelor personale, în raport cu celelalte, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepselor.

Curtea consideră că pedeapsa principală de 8 ani închisoare, cu executare prin privare de libertate, reprezintă o sancțiune proporțională, atât cu gravitatea efectivă a faptei comise de apelant, concretizată prin modul în care acesta a acționat, prin aceea că în baza unei rezoluții infracționale unice, în cursul anului 2010, a racolat-o pe partea vătămată P.S.S. și în perioada aprilie 2011 - aprilie 2012 a găzduit-o în scopul exploatarei, obligând-o prin abuz de autoritate, violență și amenințare la practicarea prostituției în beneficiul lui, supraveghind-o împreună cu fratele său și ea reliefează pericolozitatea excesivă a modului de operare al inculpatului, cât și profilul socio-moral și de personalitate a acestuia, a cărui atitudine în societate și procesuală în cauză, este negativă. Corespunde realității că inculpatul s-a prevalat de dispozițiile art. 320 ind. 1 C.p.p., dar față de pericolul social sporit al infracțiunii, de perioada îndelungată de timp în care s-a derulat activitatea infracțională, de împrejurarea că victima era minoră, de consecințele grave de ordin psihic resimțite de partea vătămată, curtea apreciază că nu se justifică reținerea în favoarea acestuia a circumstanțelor atenuante prev. de art. 74 Cod penal.

Față de modul concret de săvârșire a faptei, cuantumul pedepsei principale de 8 ani închisoare, asigură realizarea concretă a scopurilor pedepsei, iar executarea sa, prin privare de libertate, va da posibilitate inculpatului, ca prin programele educaționale desfășurate și în mediu închis, cu valorificarea aptitudinilor acestuia, să conducă, chiar și prin restrângerea libertății presupusă de o asemenea modalitate de executare, la conștientizarea consecințelor faptei sale, în vederea unei reinsertii sociale reale a acestuia.

Cuantumul sancțiunii nu se impune a fi redus față de gravitatea faptei comise, consecințele acesteia, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni, așa încât se va respinge ca nefondat apelul declarat de inculpat, în temeiul art. 379 pct. 1 lit. b C.p.p.

În baza art.350 C.proc.pen.se va menține starea de arest a inculpatului.

În conformitate cu disp.art.160^b Cod proc.pen. dacă instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă impun în continuare privarea de libertate a inculpatului sau că există temeiuri noi care justifică această măsură, dispune menținerea acesteia. Cum, în cauză, temeiul arestării îl constituie dispozițiile art. 148 alin.1 lit.f cod proc.pen. și acesta nu a dispărut, iar în cursul judecății în primă instanță s-a stabilit vinovăția inculpatului urmează a se constata că se impune necesitatea menținerii în continuare a măsurii arestării preventive.

Întrucât infracțiunea presupus a fi săvârșită denotă un deosebit grad de pericol social, inculpatul fiind, de altfel, condamnat la 8 ani închisoare de către instanța de fond, se impune menținerea stării de arest, persistând motivele ce au stat la baza luării acestei măsuri.

Constatând că sunt întrunite atât cerințele legislației interne, cât și prevederile art. 5 pct.1 lit. a și c din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea va menține starea de arest a inculpatului deținut în Penitenciarul Gherla, întrucât hotărârea provizorie de condamnare justifică privarea de libertate în scopul garantării executării pedepsei aplicate potrivit art. 5 paragraf 1 din CEDO (cauza Tommasi vs.Franța).

Chiar dacă hotărârea de condamnare a inculpatului pronunțată pe fond de Tribunalul Cluj nu are caracter definitiv, fiind apelată de către inculpat, ea este totuși de natură să justifice continuarea privării de libertate a acestuia, în condițiile art. 5 paragraf 1 lit. a din CEDO, astfel cum a fost interpretat de aceeași instanță în cauza Wemhoff contra Germaniei.

Cu privire la menținerea măsurii arestării preventive, în cauză s-a constatat că subzistă temeiurile prevăzute de art. 148 lit. f Cod procedură penală, respectiv sunt indicii temeinice de a se crede că inculpatul ar fi comis fapte pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și, de asemenea, sunt probe că lăsarea în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

În același timp nu se poate ignora împrejurarea că în speță, s-a pronunțat deja o condamnare de către tribunal pentru faptele deduse judecății.

Pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social, dar acestea prezintă puncte de interferență, astfel că, în practica judiciară s-a conturat un punct de vedere majoritar, în sensul că pericolul concret pentru ordinea publică se apreciază atât în raport cu datele referitoare la faptă, adică natura și gravitatea infracțiunii comise, cât și cu rezonanța socială negativă produsă în comunitate ca urmare a săvârșirii acesteia, datele referitoare la persoana inculpatului, antecedentele penale ale sale. Numai criteriul referitor la pericolul social concret sau generic al infracțiunii săvârșite de inculpat nu poate constitui temei pentru luarea sau menținerea măsurii arestării preventive. O parte a doctrinei naționale a susținut că pentru infracțiuni deosebit de grave, cum sunt și infracțiunile de trafic de minori, probele referitoare la existența acestor infracțiuni și identificarea făptuitorului constituie tot atâtea probe cu privire la pericolul concret pentru ordinea publică, întrucât prin natura lor au o rezonanță și implicații negative asupra siguranței colective.

Prin urmare, există anumite tipuri de infracțiuni care, prin natura lor, conduc la ideea unui pericol concret pentru ordinea publică, fie prin amploarea socială a

fenomenului infracțional pe care îl presupun și îl dezvoltă, fie prin impactul asupra întregii colectivități, și care justifică luarea măsurii arestării preventive.

Art.5 paragraf 1 lit. c din Convenție și implicit practica CEDO au dezvoltat noțiunea autonomă de „motive plauzibile” (cauza Fox, Campbell și Hartley contra Regatului Unit, hotărârea din 30 august 1990). Această noțiune depinde de circumstanțele particulare ale fiecărui caz. Faptele pe care se bazează aceste motive plauzibile trebuie să fie nu doar autentice, ci și să convingă un observator independent că acea persoană este posibil să fi comis acea infracțiune, motive puse în evidență de circumstanțele particulare ale speței de față.

Din piesele dosarului rezultă fără putință de tăgadă că menținerea măsurii arestării preventive s-a făcut atât cu respectarea procedurii prevăzute de legea procesual penală, prin raportare și la dispozițiile constituționale cât și la cele din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În baza art. 88 Cod penal, se va deduce din pedeapsa aplicată inculpatului timpul arestului preventiv, începând cu data de 10 mai 2012 și până în prezent.

Se va stabili în favoarea Baroului Cluj suma de 200 lei onorariu pentru apărător din oficiu ce se va plăti din fondul Ministerului Justiției, conform art. 189 C.p.p.

Va obliga pe inculpat să plătească în favoarea statului suma de 600 lei cheltuieli judiciare, din care 200 lei reprezentând onorariu avocațial. (Judecător Delia Purice)

Arestare preventivă. Cauză aflată în apel, după casare cu trimitere spre rejudecare. Analiza motivelor care pot justifica menținerea arestării preventive. Depășirea termenului rezonabil. Înlocuirea arestării preventive cu măsura obligării la a nu părăsi țara

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, Încheiere penală din 13 decembrie 2012

Prin sentința penală nr.17 din 20.01.2012 a Tribunalului Cluj au fost condamnați inculpații:

O.T., la pedepsele de:

- 5 (cinci) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă pentru săvârșirea infracțiunii de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 al. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 cu art. 37 lit. a C.pen., de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei,

- 5 (cinci) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane prev. de art. 12 al. 1, al. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 37 lit. a C.pen. și

- 3 (trei) ani și 6 (șase) luni închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, prev. de art. 329 al. 1, al. 2 teza I C.pen. cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 37 lit. a C.pen.

S-a constatat că inculpatul a comis prezentele infracțiuni în condițiile recidivei postcondamnatorii prev. de art. 37 lit. a C.pen. față de pedeapsa de 3 ani închisoare cu

suspendare condiționată, ce i-a fost aplicată prin sentința penală nr. 360/23.04.2009 a Judecătorei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la data de 22.06.2009.

În baza art. 33 lit. a, 34 lit. b și 35 C.pen. s-a constatat că infracțiunile reținute în sarcina inculpatului sunt concurente și s-a dispus contopirea pedepselor aplicate pentru acestea, inculpatul executând pedeapsa cea mai grea, aceea de:

- 5 (cinci) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei.

În baza art. 83 C.pen. s-a revocat suspendarea condiționată a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată inculpatului prin sentința penală nr. 360/23.04.2009 a Judecătorei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la data de 22.06.2009 și s-a dispus executarea în întregime a acestei pedepse alături de cea aplicată prin prezenta hotărâre, inculpatul executând în final pedeapsa de:

- 8 (opt) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei.

M.V.G. la pedepsele de:

- 5 (cinci) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 al. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 cu art. 37 lit. b C.pen.,

- 5 (cinci) ani și 6 (șase) luni închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane prev. de art. 12 al. 1, al. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 37 lit. b C.pen., și

- 3 (trei) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, prev. de art. 329 al. 1, al. 2 teza I C.pen. cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 37 lit. b C.pen.

S-a constatat că inculpatul a comis prezentele infracțiuni în condițiile recidivei postexecutorii prev. de art. 37 lit. b C.pen. față de pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare cu executare în regim de detenție, ce i-a fost aplicată prin sentința penală nr. 546/28.09.2000 a Tribunalului Cluj, definitivă prin decizia penală nr. 490/31.03.2003 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În baza art. 33 lit. a, 34 lit. b și 35 C.pen. s-a constatat că infracțiunile reținute în sarcina inculpatului sunt concurente și s-a dispus contopirea pedepselor aplicate pentru acestea, inculpatul executând pedeapsa cea mai grea, aceea de:

5 (cinci) ani și 6 (șase) luni închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 4 ani începând cu data terminării executării pedepsei.

P.N. la pedepsele de:

- 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 al. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 cu art. 74 lit. a și 76 lit. b C.pen.,

- 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru

săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane prev. de art. 12 al. 1, al. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 74 lit. a și 76 lit. b C.pen.

- 2 (doi) închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, prev. de art. 329 al. 1, al. 2 teza I C.pen. cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 74 lit. a și 76 lit. c C.pen.

În baza art. 33 lit. a, 34 lit. b și 35 C.pen. s-a constatat că infracțiunile reținute în sarcina inculpatului sunt concurente și s-a dispus contopirea pedepselor aplicate pentru acestea, inculpatul executând pedeapsa cea mai grea, aceea de:

- 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei.

A.C.F.. la pedepsele de:

- 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 al. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 cu art. 74 lit. a și 76 lit. b C.pen.,

- 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane prev. de art. 12 al. 1, al. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 74 lit. a și 76 lit. b C.pen. și

- 3 (trei) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen., pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, prev. de art. 329 al. 1, al. 2 teza I cu art. 41 al. 2 C.pen. cu art. 74 lit. a și 76 lit. c C.pen.,

S-a constatat că prin sentința penală nr.99/04.02.2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca definitivă prin decizia penală nr.948/R/08.06.2011 a Curții de Apel Cluj inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 3 ani închisoare cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe durata unui termen de încercare de 5 ani pentru săvârșirea complicității la infracțiunea de împiedicare în orice mod a funcționării normale a unui sistem informatic în scopul de a obține un beneficiu material pentru sine sau pentru altul prev. de art. 26 C.pen. rap. la art. 49 din Legea nr.161/2003 cu art. 41 al.2 C.pen., comisă în perioada aprilie-mai 2009.

În baza art. 85 C.pen. s-a dispus anularea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată inculpatului prin sentința penală nr.99/04.02.2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin decizia penală nr.948/R/08.06.2011 a Curții de Apel Cluj.

În baza art. 33 lit. a, 34 lit. b, 35 și 36 al. 1 C.pen. s-a constatat că infracțiunile reținute în sarcina inculpatului în prezentul dosar sunt concurente între ele și cu infracțiunea pentru care acesta a fost condamnat prin sentința penală nr.99/04.02.2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca definitivă prin decizia penală nr.948/R/08.06.2011 a Curții de Apel Cluj și s-a dispus contopirea pedepselor aplicate pentru acestea, inculpatul executând pedeapsa cea mai grea, aceea de:

- 4 (patru) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe o perioadă de 3 ani începând cu data terminării executării pedepsei .

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

În esență, prin hotărârea de condamnare instanța de fond a reținut că inculpatul **O.T.**, din luna iunie 2010, a constituit împreună cu inculpații **M.V.G.**, **P.N.**, **A.C.F.**, **S.P.D.** și alte persoane, un grup infracțional condus de inculpatul **B.R.D.**, cu scopul exploatării activității de prostituție a numitelor **H.C.I.**, **H.C.**, **A.A.C.**, **K.R.P.**, **M.C.A.**, **V.L.A.**.

Același inculpat, în perioada iunie 2010 – mai 2011, a racolat-o, transportat-o și găzduit-o pe martora **H.C.I.** în Olanda, în scopul exploatării prin prostituție, supunând-o unor amenințări și violențe pentru a determina creșterea sumelor obținute de la aceasta din activitatea de prostituție. De asemenea a supravegheat-o pe partea vătămată **A.A.C.**, a amenințat-o pentru a o determina să se întoarcă la inculpatul **B.R.D.** în scopul exploatării prin obligarea la practicarea prostituției. Tribunalul a mai reținut că același inculpat, în perioada martie 2010 – mai 2011, le-a recrutat pe **H.C.I.** și **H.C.** în vederea practicării prostituției, a înlesnit practicarea de către acestea a prostituției și a beneficiat de foloase materiale de pe urma activității lor;

M.V.G. din luna iunie 2010, a constituit împreună cu inculpații **O.T.**, **P.N.**, **A.C.F.**, **S.P.D.** și alte persoane, un grup infracțional condus de inculpatul **B.R.D.**, cu scopul exploatării activității de prostituție a numitelor **H.C.I.**, **H.C.**, **A.A.C.**, **K.R.P.**, **M.C.A.**, **V.L.A.**. De asemenea, împreună cu inculpații **P.N.** și **B.R.D.**, în perioada iunie – august 2010, a transportat-o pe partea vătămată **A.A.C.** în Olanda, în scopul exploatării prin prostituție, împreună cu ceilalți membri ai grupului infracțional, a supravegheat-o pe aceasta pe durata practicării acestei activități, împreună cu aceștia a căutat-o atunci când victima a fugit și a amenințat-o pentru a o determina să se întoarcă la inculpatul **B.R.D.** în scopul exploatării prin obligarea la practicarea prostituției.

În perioada iunie 2010 – mai 2011, le-a recrutat pe numitele **N.E.K.**, **F.A.**, **F.C.**, în scopul practicării prostituției în beneficiul lui, le-a transportat pe numitele **H.C.I.**, **H.C.**, **V.L.A.**, **M.C.A.** în Olanda, le-a supravegheat pe acestea din urmă, precum și pe **K.R.P.** și **A.A.C.**, pe durata practicării prostituției și a beneficiat de foloase materiale de pe urma activității lor;

P.N., în luna iunie 2010, a constituit împreună cu inculpații **M.V.G.**, **O.T.**, **A.C.F.**, **S.P.D.** și alte persoane, un grup infracțional condus de inculpatul **B.R.D.**, cu scopul exploatării activității de prostituție a numitelor **H.C.I.**, **H.C.**, **A.A.C.**, **K.R.P.**, **M.C.A.**, **V.L.A.**.

Împreună cu inculpații **M.V.G.** și **B.R.D.**, în perioada iunie – august 2010, a transportat-o pe partea vătămată **A.A.C.** în Olanda, în scopul exploatării prin prostituție, împreună cu ceilalți membri ai grupului infracțional, a supravegheat-o pe aceasta pe durata practicării acestei activități, împreună cu aceștia a căutat-o atunci când partea vătămată a fugit și a amenințat-o pentru a o determina să se întoarcă la inculpatul **B.R.D.** în scopul exploatării prin obligarea la practicarea prostituției.

În cursul lunii iunie 2010 a preluat-o pe **H.C.** de la inculpatul **O.T.**, în scopul obținerii de beneficii din activitatea acesteia de prostituție; împreună cu inculpatul **M.V.G.** le-a transportat pe numitele **H.C.I.** și **H.C.** în Olanda, împreună cu ceilalți inculpați în perioada iunie – octombrie 2010, le-a supravegheat pe **H.C.I.**, **H.C.**, **V.L.A.**, **M.C.A.**, **K.R.P.** și **A.A.C.** pe durata cât acestea practicau prostituția, în perioada iunie 2010 – mai 2011, a beneficiat de sume de bani și foloase materiale din activitatea de prostituție desfășurată de **H.C.** și în cursul lunii aprilie 2011 împreună cu inculpatul

M.V.G. le-a recrutat pe F.A., F.C. și N.E.K., în vederea transportării lor în Olanda pentru practicarea prostituției;

A.C.F. în luna iunie 2010 a constituit împreună cu inculpații O.T., M.V.G., P.N., S.P.D. și alte persoane, un grup infracțional condus de inculpatul B.R.D., cu scopul exploatării activității de prostituție a numitelor H.C.I., H.C., A.A.C., K.R.P., M.C.A., V.L.A..

În cursul lunii iunie 2010, prin inducerea în eroare, prin oferirea unui loc de muncă ca dansatoare, a racolat-o și transportat-o pe V.L.A. în scopul exploatării prin practicarea prostituției; împreună cu ceilalți inculpați, în perioada iunie – august 2010 le-a supravegheat pe partea vătămată A.A.C. și pe V.L.A. pe durata practicării prostituției.

În luna iunie 2010 a recrutat-o pe M.C.A., a transportat-o în Olanda și a beneficiat de foloase materiale de pe urma activității de prostituție a acesteia, desfășurată în perioada iunie 2010 - martie 2011; în perioada iunie – octombrie 2010, împreună cu ceilalți inculpați a sprijinit activitatea de prostituție desfășurată de H.C.I., H.C., K.R.P., V.L.A., A.A.C. și în perioada decembrie 2010 – ianuarie 2011 a beneficiat de foloase materiale din activitatea de prostituție desfășurată de C.N..

Potrivit dispozițiilor art. 160^b cod proc.pen., în cursul judecății, instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive.

În ședința publică din 13 decembrie 2012 inculpații O.T. și P.N. au solicitat liberarea provizorie sub control judiciar în baza art. 160 ind. 2 C.pr.pen.

Curtea examinând din oficiu legalitatea și temeinicia arestării preventive, cât și solicitarea DIICOT-Serviciul Teritorial Cluj de a se menține această măsură, precum și cererea inculpaților de înlocuire cu cea a obligării de a nu părăsi țara vizată de art.145/1 C.proc.pen., ajunge la următoarele constatări:

Verificând actele și lucrările dosarului se constată că inculpații O.T., M.V.G., P.N., A.C.F., au fost trimiși în judecată în stare de arest preventiv, prin rechizitoriul DIICOT –Serviciul Teritorial Cluj din 1.08.2011, după cum urmează:

- **O.T.** pentru săvârșirea infracțiunii de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 al. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 cu art. 37 lit. a C.pen.; pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane prev. de art. 12 al. 1, al. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 37 lit. a C.pen.; pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, prev. de art. 329 al. 1, al. 2 teza I C.pen. cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 37 lit. a C.pen.
- **M.V.G.** pentru săvârșirea infracțiunii de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 al. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 cu art. 37 lit. b C.pen.; pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane prev. de art. 12 al. 1, al. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 37 lit. b C.pen.; pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, prev. de art. 329 al. 1, al. 2 teza I C.pen. cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 37 lit. b C.pen.
- **P.N.** pentru săvârșirea infracțiunii de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 al. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 cu art. 74 lit. a și 76 lit. b C.pen.; pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane prev. de art. 12 al. 1, al. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 74 lit. a și 76 lit. b C.pen.; pentru săvârșirea

infracțiunii de proxenetism, prev. de art. 329 al. 1, al. 2 teza I C.pen. cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 74 lit. a și 76 lit. c C.pen.

- **A.C.F.** pentru săvârșirea infracțiunii de

inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 al. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003 cu art. 74 lit. a și 76 lit. b C.pen.; pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane prev. de art. 12 al. 1, al. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 cu art. 41 al. 2 C.pen. și art. 74 lit. a și 76 lit. b C.pen.; pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism, prev. de art. 329 al. 1, al. 2 teza I cu art. 41 al. 2 C.pen. cu art. 74 lit. a și 76 lit. c C.pen.

Din scriptele depuse rezultă că față de inculpatul O.T. prin încheierea penală nr. 53 din 18 mai 2011 a Tribunalului Cluj, s-a luat măsura arestării preventive pe 29 de zile, măsura fiind ulterior prelungită; față de inculpații M.V.G. și P.N. prin încheierea penală nr. 56 din 18 mai 2011 a Tribunalului Cluj, s-a luat măsura arestării preventive pe 29 de zile, măsura fiind ulterior prelungită; față de inculpatul A.C.F. prin încheierea penală nr. 60 din 31 mai 2011 a Tribunalului Cluj, s-a luat măsura arestării preventive pe 29 de zile, măsura fiind ulterior prelungită.

Curtea reține că rechizitoriul DIICOT-Serviciul Teritorial Cluj a fost finalizat la 1 august 2011, a urmat sesizarea Tribunalului Cluj, judecata în primă instanță a fost finalizată prin sentința penală nr. 17 din 20.01.2012, a urmat sesizarea Curții de Apel cu soluționarea căilor de atac promovate de către DIICOT-Serviciul Teritorial Cluj și inculpații O.T., M.V., P.N., A.C., S.P., C.I., H.C..

Prin decizia penală nr. 64 din 24 martie 2012, Curtea de Apel Cluj a admis apelurile declarate de DIICOT-SERVICIUL TERITORIAL CLUJ și inculpații M.V.G., P.N., A.C., O.T., S.P.D. și H.C. împotriva sentinței penale nr. 17 din 20 ianuarie 2012 pronunțată de Tribunalului Cluj, pe care a desființat-o în totalitate și a trimis cauza spre rejudecare instanței de fond, respectiv Tribunalului Cluj, pentru a fi soluționat dosarul în ședință publică, și a se respecta dreptul la un proces echitabil, conform art.6 din CEDO.

Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia penală nr.2313 din 28 iunie 2012, a admis recursul DIICOT și a dispus ca instanța de apel să continue soluționarea căilor de atac promovate de inculpați și parchet împotriva hotărârii Tribunalului Cluj.

Curtea de Apel Cluj, ținând cont de efectul devolutiv al apelurilor și având în vedere necesitatea administrării de probatorii, solicitate de către apelanți în ședința publică din 20 septembrie 2012, a încuviințat o parte din probele scrise și testimoniale cerute.

Curtea reține că prin încheierile din 8 martie și 1 noiembrie 2012 curtea a respins ca nefondate cererile de liberare provizorie sub control judiciar formulate de inculpatul P.N..

Potrivit încheierilor penale atașate dosarului, rezultă că instanța de apel, de la data sesizării acesteia cu judecarea căilor de atac, a menținut conform art. 160^b rap. la art. 300 ind.2 C.p.p. starea de arest a inculpaților O., P., M. și A.

După cum rezultă din examinarea normelor interne – procesual penale și constituționale, interpretate prin coroborare și prin prisma dispozițiilor art.5 din Convenția Europeană privind Protecția Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, **dreptul la libertate este un drept inalienabil, la care nu se poate renunța, iar garanțiile ce îl însoțesc privesc toate persoanele, având în vedere rolul primordial al acestuia într-o societate democratică.**

Față de principiul expus, rezultă cu necesitate că normele legale ce prevăd cazurile în care se poate realiza o abatere de la principiul că nicio persoană nu poate fi privată de libertatea sa, au caracter derogatoriu, iar cazurile pe care le reglementează nu pot fi interpretate decât restrictiv. **Aceasta, deoarece regula în materie o constituie starea de libertate, iar orice restrângere sau atingere, în orice mod și de orice intensitate a substanței dreptului imprimă acestuia un caracter relativ.**

Așa fiind, cazurile în care legea națională și normele europene acceptă ca fiind licită privarea de libertate sunt reglementate prin norme imperative și exprese, enumerările folosite de legiuitor fiind limitative și exhaustive.

Astfel, în jurisprudența sa, CEDO a dezvoltat patru motive fundamentale pentru a justifica arestarea preventivă a unui acuzat suspectat că ar fi comis o infracțiune: pericolul ca acuzatul să fugă (Stogmuller împotriva Austriei – Hot.din 10 nov.1969; riscul ca acuzatul, odată repus în libertate, să împiedice administrarea justiției (Wemhoff împotriva Germaniei, Hot.din 27 iunie 1968); să comită noi infracțiuni (Matzenetter împotriva Austriei Hot.din 10 nov.1969); sau să tulbure ordinea publică (Letellier împotriva Franței, Hot.din 26 iunie 1991 și Hendriks împotriva Olandei, Hot.din 5 iulie 2007).

Pericolul de împiedicare a bunei desfășurări a procedurii penale nu poate fi invocat în mod abstract de autorități, ci trebuie să se bazeze pe probe faptice (Becciev împotriva Moldovei din 4 oct.2005). La fel este și cazul tulburării ordinii publice: dacă un astfel de motiv poate intra în discuție din perspectiva art.5 în aceste circumstanțe excepționale și în măsura în care dreptul intern recunoaște această noțiune, **el nu poate fi considerat ca relevant și suficient decât dacă se întemeiază pe fapte de natură să demonstreze că punerea în libertate a deținutului ar tulbura într-adevăr ordinea publică (Letellier citată anterior paragr.51).**

Pe de altă parte, CEDO a statuat că, potrivit art.5 paragraf 3, autoritățile trebuie să ia în considerare măsuri alternative arestării preventive, în măsura în care acuzatul le oferă garanții în ceea ce privește prezentarea sa la proces.

Plecând de la jurisprudența CEDO, instanțele interne au definit de-a lungul timpului criterii și elemente care trebuie avute în vedere în analiza existenței „pericolului pentru ordinea publică”, printre care reacția publică declanșată din cauza faptelor comise, starea de nesiguranță ce ar putea fi generată prin lăsarea sau punerea în libertate a acuzatului, precum și profilul personal al acestuia.

Totodată, instanțele naționale au mai stabilit că pericolul pentru ordinea publică la care se face referire nu este prezumat, ci trebuie dovedit, în special dacă este vorba de riscul ca inculpatul să comită o nouă infracțiune sau de reacția publică declanșată de faptele comise. Rezonanța în opinia publică, o anumită stare de nesiguranță generată de faptele comise sau aspectele referitoare la persoana acuzatului au fost evidențiate ca elemente constitutive ale pericolului pentru ordinea publică, noțiune care nu trebuie confundată cu cea de „pericol social al faptelor” comise.

Doar înțelegând în maniera descrisă semnificația libertății și a privării de libertate se poate realiza în concret și în mod efectiv scopul esențial al reglementării dreptului la libertate, cel al protejării individului împotriva arbitrarului autorității.

Din analiza normelor procesuale interne în vigoare rezultă, potrivit art.136 C.pr.pen., că în cauzele privitoare la infracțiuni pedepsite cu detenție pe viață sau cu închisoare, pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal ori pentru a se

împiedica sustragerea învinuitului sau inculpatului de la urmărire penală, de la judecată ori de la executarea pedepsei, se poate lua față de acesta una din următoarele măsuri preventive: reținerea, obligarea de a nu părăsi localitatea, obligarea de a nu părăsi țara sau arestarea preventivă.

Cu privire la această din urmă măsură preventivă, se reține că luarea măsurii arestării inculpatului presupune îndeplinirea condițiilor prevăzute de art.143 C.pr.pen. - respectiv să existe probe sau indicii temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și impune, totodată, existența vreunui dintre cazurile prevăzute la art.148 alin.1 lit.a-f C.proc.pen. rap.la art.148 alin.2 C.proc.pen.

Se va reține, în esență, că probele administrate conduc la presupunerea rezonabilă că inculpații ar putea fi autorii infracțiunilor imputate prin rechizitoriul parchetului, și pentru care au fost condamnați în primă instanță, hotărâre apelată însă, fiind în curs de judecată, la instanța de control judiciar.

Așa fiind, rezultă existența de indicii și probe apte a determina presupunerea verosimilă de comitere de către inculpați a faptelor pentru care s-a solicitat arestarea, fiind, totodată îndeplinită și condiția prevăzută de art.148 lit.f teza I C.proc.pen.relativă la cuantumul pedepsei prevăzută de lege.

Analizând îndeplinirea celei de a doua condiții prevăzută de art.148 lit.f C.proc.pen. – care trebuie realizată cumulativ cu cea privind cuantumul sancțiunii privative de libertate, se constată că în cauza dedusă judecătii, nu există probe că lăsarea în libertate – a inculpaților ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică.

Comiterea de infracțiuni, chiar de o gravitate deosebită – reflectată de exemplu prin natura și cuantumul sancțiunii, nu constituie, prin ea însăși temei pentru privarea de libertate a inculpaților în forma detenției preventive.

De asemenea, tendința de nerespectare a ordinii de drept caracterizează orice persoană care comite o faptă din sfera ilicitului penal în calitate de autor, instigator sau complice.

Existența pericolului concret pentru ordinea publică se impune a se stabili în funcție de art.148 lit.f C.proc.pen., dar și de elemente ce țin de persoana inculpaților, astfel după cum acestea sunt prevăzute de art.136 alin.8 C.proc.pen.

În cauză, nu există probe certe în sensul că inculpații O.T., M.V.G., P.N. și A.C.F.. reprezintă, în stare de libertate, un pericol concret pentru ordinea publică. Corespunde realității că la termenul de judecată din 20.09.2012, reprezentantul DIICOT a depus la dosar două scripte emanând de la inculpatul R.R.R., arestat și el în Penitenciarul Gherla, având dosar în curs de judecată pe rolul Tribunalului Cluj, fiind liderul grupului din care făceau parte și apelanții din speța de față, (conform susținerilor parchetului), în care arată că a fost amenințat de cei 4 inculpați, însă afirmațiile - în situația în care ar fi veridice, fiind auzite de mai multe persoane, atât dintre deținuți cât și dintre cadrele penitenciarului - nu sunt probate cu nimic, iar mai mult, acesta refuză să formuleze plângeri penale împotriva vinovaților. În acest context, susținerea inculpatului R.R.R. nefiind probată cu nimic, trebuie privită cu circumspecție.

Buna desfășurare a procesului penal nu presupune privarea inculpaților de libertate, cu atât mai mult cu cât nu există probe în sensul că s-au sustras de la urmărirea penală sau au încercat să zădărnicească aflarea adevărului.

Actele dosarului nu relevă dovezi din care să reiasă că inculpații ar împiedica, liberi fiind, cercetarea judecătorească și au învederat că nu există riscul ca ei să nu se

prezintă în instanță, Curtea analizând posibilitatea de a adopta una dintre măsurile alternative prevăzute în art. 136 C.proc.pen., în raport cu garanțiile reale oferite de inculpați în legătură cu prezența lor la cauză.

În opinia Curții, în condițiile înlocuirii măsurii arestării preventive cu cea a obligării de a nu părăsi țara pentru inculpații O., P., A. și M., riscul ca aceștia să nu se prezinte la proces este infim, deoarece este obligatoriu să li se impună restricții, a căror nerespectare atrage revocarea măsurii neprivative de libertate și arestarea din nou a acestora.

Pe de altă parte, și circumstanțele personale ale inculpaților (vârsta, statutul social, lipsa sau existența antecedentelor penale), coroborate cu susținerea morală și materială din partea familiei, pledează pentru existența unui risc minim de a se sustrage procesului penal. Astfel, inculpatul O.T. este în vârstă de 26 de ani, nu a recunoscut nici o infracțiune din cele imputate prin rechizitoriul Parchetului, trăiește în concubinaj, relații din care a rezultat un copil minor, de care se preocupă, inclusiv din penitenciar luând legătura telefonic frecvent așa cum se arată în referatul de evaluare, anterior arestării a lucrat în domeniul construcțiilor atât în țară cât și în străinătate, este recidivist, dar infracțiunea pentru care a fost condamnat în anul 2009 este una de furt și așa cum rezultă din cele susținute de Serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj, aceasta a fost săvârșită sub influența coinculpaților din acel dosar. Mai mult, în ședința publică din 13.12.2012 curtea a audiat nemijlocit pe părțile vătămate K.R.C. și V.L.A., care nu confirmă învinuirile aduse prin rechizitoriul parchetului, inculpatului O.

Toate aceste circumstanțe personale precum și cele reale referitoare la infracțiunile presupus a fi comise nu justifică menținerea arestării preventive.

În privința inculpatului M.V.G. se reține că este în vârstă de 32 de ani, nu a recunoscut infracțiunile imputate nici în faza de urmărire penală și nici în fața instanței, este domiciliat în Cluj, a lucrat în Italia și Portugalia în domeniul forestier, iar în România s-a ocupat de agricultură. Ultimul loc de muncă înaintea arestării a fost un bar din care realiza un venit de 1.200 lei lunar. Este căsătorit din luna aprilie 2012, fără a avea copii minori în întreținere. Inculpatul este recidivist, având în antecedente infracțiuni comise prin violență, iar așa cum se arată în referatul de evaluare, „vecinătatea în care domiciliază este una problematică, incluzând persoane aflate în conflict cu legea penală”.

Referitor la inculpatul P.N., curtea reține că este un element tânăr, domiciliat în Cluj, în vârstă 31 de ani, fără ocupație, este căsătorit și are un copil minor în întreținere, fără antecedente penale. Așa cum rezultă din concluziile referatului de evaluare, inculpatul are resurse interne, abilități lucrative, dorința de schimbare, iar sprijinul familiei va fi un element îndestulător pentru adoptarea și menținerea unui comportament pozitiv, din partea inculpatului.

În privința inculpatului A.C.F. se reține că este în vârstă de 32 ani, nu posedă antecedente penale, este fără ocupație, a avut o atitudine parțial sinceră în fața procurorului și a instanței, este divorțat și nu are în întreținere copii minori.

Instanța de control judiciar a încuviințat la cererea inculpaților, ca în speță să fie administrate pe latură penală, probe scrise și testimoniale necesare pentru relevarea adevărului obiectiv în cauză.

Curtea de Apel, va analiza garanțiile oferite de CEDO împotriva privării arbitrare de libertate a inculpaților, de către autorități, prin prisma menținerii temeiurilor de arestare vizate de art.148 lit.f C.proc.pen., în prezenta speță.

Referitor la **tulburarea ordinii publice**, prin prisma cauzelor Dinler contra Turciei din 31 mai 2005, Dumont-Maliverg contra Franței din 31 mai 2005, CEDO recunoaște că prin gravitatea lor particulară și prin reacția publicului la săvârșirea lor, anumite infracțiuni pot să provoace o tulburare socială de natură a justifica o detenție provizorie, cel puțin pentru anume timp. **Acest factor nu este pertinent și suficient decât dacă se bazează pe fapte de natură să demonstreze** că eliberarea deținutului ar tulbura liniștea publică. În plus, detenția nu rămâne legitimă decât dacă ordinea publică continuă să fie efectiv amenințată; menținerea în detenție preventivă nu poate fi dispusă numai în anticiparea unei pedepse privative de libertate. Așadar, conform jurisprudenței Curții, riscul de tulburare a ordinii publice nu trebuie să fie apreciat în mod abstract, motivarea instanței cu privire la prelungire trebuind să se refere la toate temeiurile ce impun detenția provizorie.

Curtea apreciază că trecerea unui interval de timp de 1 an și 7 luni de la arestarea preventivă a inculpaților, pronunțarea unei hotărâri de condamnare în primă instanță, care a fost însă apelată, în prezent administrându-se probe pentru relevarea adevărului obiectiv în cauză, a diminuat forța de convingere a justificării detenției preventive numai pe baza unor asemenea considerații, câtă vreme probațiunea testimonială în acuzare și apărare și audierea tuturor părților vătămate nu este finalizată.

Pe de altă parte, **gravitatea infracțiunii** – existența unei bănuieli puternice de participare la săvârșirea unor infracțiuni grave, deși constituie un factor pertinent, nu legitimează singură o lungă detenție provizorie (cauza Naus c.Poloniei din 16 sept.2008).

Pericolul ca acuzații să se sustragă de la procesul penal.

Un asemenea pericol nu se poate aprecia numai pe baza gravității pedepsei pe care o riscă persoana respectivă (cauza Kalay c.Turciei-22 sept.2005; Kankowski c.Poloniei – 4 oct.2005; Karagoz c.Turciei – 20 oct.2005; Muller c.Franței – 17 martie 1997). Alte circumstanțe, cum ar fi caracterul celui interesat, moralitatea, domiciliul, profesia, resursele, legăturile familiale, legăturile de orice natură cu țara în care sunt urmăriți, pot să confirme existența pericolului de sustragere de la proces, sau să-l facă să pară atât de redus încât să nu justifice detenția provizorie. De asemenea, ar putea fi avut în vedere faptul că, înaintea arestării cel în cauză se sustrăsese urmăririi penale și arestării (cauza Kozik c.Poloniei – 18 iulie 2006). Probele dosarului, așa cum s-a arătat deja învederează că inculpații P.N. și A.C.F.. nu posedă cazier, inculpații Oltean și Mocan sunt însă recidiviști, dar nu există date certe, sigure, aceștia liberi fiind, s-ar sustrage judecății și executării pedepselor, în caz de menținere a condamnării.

Pericolul de influențare a procesului .

CEDO acceptă în unele cauze faptul că autoritățile apreciază că trebuie să păstreze un suspect în detenție, cel puțin la începutul anchetei, pentru a-l împiedica să o perturbe, în special dacă este vorba despre o cauză complexă care necesită cercetări delicate și multiple. După o perioadă, imperativele anchetei nu mai sunt suficiente, chiar într-o asemenea cauză, pentru a justifica detenția: în mod normal, pericolele respective diminuează cu timpul, pe măsură ce sunt efectuate investigațiile necesare, sunt luate depozițiile persoanelor implicate și realizate toate verificările cerute de circumstanțele dosarului. (cauza W.c.Elveției – 25 ianuarie 1993).

Riscul presiunilor asupra martorilor sau al obstrucționării anchetei în alte moduri nelegale nu justifică întreaga perioadă de detenție. (cauza Krawczak c.Poloniei – 4 oct.2005). Așa cum s-a mai învederat, în prezent cercetarea judecătorească în primul ciclu procesual a fost finalizată, martorii acuzării au fost ascultați doar în parte, la fel și părțile vătămate, motiv pentru care curtea a și încuviințat datorită caracterului devolutiv al apelurilor, completarea probațiunii, însă inculpaților li s-a impus interdicția luării legăturii cu martorii și părțile vătămate din prezentul dosar.

Negarea culpabilității de către reclamanți

Orice acuzat are dreptul la tăcere și de a contesta faptele care îi sunt reproșate și nu se poate fundamenta menținerea în detenție numai pe faptul că inculpatul neagă orice vinovăție sau refuză să răspundă întrebărilor care îi sunt puse, acesta fiind prezumat nevinovat de-a lungul procesului (cauza Gerard Bernard c.Franței – 26 sept.2006). Autoritățile judecătorești nu ar putea să susțină că, negând faptele, inculpații ar fi impus practic menținerea lor în detenție (Dumont-Maliverg c.Franței – 31 mai 2005). După cum se cunoaște, inculpații din prezenta cauză, în mod constant și-au afirmat nevinovăția, astfel că prima instanță respectându-le dreptul la apărare, a încuviințat o parte din probele solicitate de aceștia pentru aflarea adevărului obiectiv. Curtea, în apel, a aprobat suplimentarea probațiunii testimoniale solicitate de inculpați, tocmai raportat la poziția acestora de negare a faptelor imputate.

Pericolul de repetare al faptelor

Gravitatea unei inculpări poate să conducă autoritățile judiciare să plaseze și să lase suspectul în detenție provizorie pentru a împiedica tentativele de a comite noi infracțiuni. Mai este nevoie, în plus, față de alte condiții, ca circumstanțele cauzei și mai ales antecedentele și personalitatea celui acuzat să facă plauzibil pericolul și adecvată măsura (cauza Clooth c.Belgiei – 12 nov.1991). Actele dosarului nu reliefează un asemenea pericol, inculpații Pop și Arieșan nefiind cunoscuți cu antecedente penale, spre deosebire de inculpații Oltean și Mocan. CEDO învederează că în ceea ce privește teama de recidivă, referirea la antecedente nu poate fi suficientă pentru a justifica refuzul de punere în libertate. (cauza Richet c.Franței – 13.02.2001).

Referitor la susținerea Parchetului în sensul că faptele despre care se presupune că inculpații le-au săvârșit, coroborate cu lăsarea acestora în libertate ar potența starea de neîncredere a opiniei publice cu privire la modul în care organele statului aplică legea și protejează ordinea socială, Curtea reține că sentimentele de securitate și încredere a societății în justiție presupun aplicarea de către organele judecătorești cu promptitudine și fermitate a dispozițiilor legale. Aceasta implică inclusiv individualizarea măsurilor preventive ce se impun a fi dispuse cu privire la persoanele despre care există presupunerea rezonabilă că au comis infracțiuni, astfel încât ele să asigure atât un climat de calm, de securitate și echilibru în societate cât și încrederea acestora în reacția autorităților, dar fără a se încălca dreptul la libertatea individului. Totodată, DIICOT a învederat că faptele inculpaților sunt de natură să tulbure ordinea și liniștea publică, fiind comise de către un grup infracțional organizat, care a avut ca scop traficul unor persoane de sex feminin în vederea practicării prostituției, pentru ca aceștia să-și asigure veniturile materiale zilnice.

Pe de altă parte, practica instanței europene a reținut în acest sens că privarea de libertate a unei persoane este o măsură atât de gravă încât ea nu se justifică decât atunci

când alte măsuri, mai puțin severe, sunt considerate insuficiente pentru salvagardarea unui interes personal sau public ce ar impune detenția (cauza Witold Litwa c. Poloniei).

În raport de dispozițiile art.136 C.proc.pen., se constată că în cauză scopul măsurilor preventive poate fi atins și fără privarea de libertate a inculpaților, respectiv prin înlocuirea măsurii arestării cu aceea a obligării de a nu părăsi țara, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art.145 raportat la art.145 alin.1 indice 1 și 2 C.proc.pen. și rap.la art.145 alin.2² C.proc.pen.și art.143 alin.1 C.proc.pen., existând probe și indicii temeinice privind comiterea de către inculpați a infracțiunilor pentru care sunt cercetați.

Se apreciază că restricțiile pe care inculpații vor fi obligați să le respecte sunt apte a asigura normala desfășurare a procesului penal, încălcarea acestora cu rea credință dând posibilitatea luării măsurii arestării preventive.

Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale prevede, în art.5 par.3 că „orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prev.de art.1 lit.c din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere”.

Termenul rezonabil prevăzut de norma mai sus menționată se calculează de la data la care persoana acuzată este reținută sau arestată și se sfârșește la momentul pronunțării unei hotărâri de condamnare în primă instanță, chiar nedefinitivă.

Durata rezonabilă a detenției conform art.5 par.3 se apreciază în concret, instanțele naționale având obligația să prezinte argumentele prelungirii măsurii prin raportare la probe și, întrucât persistența motivelor plauzibile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni după trecerea unei anumite perioade de timp nu mai este suficientă în motivarea măsurii, acestea trebuie să evidențieze existența, fie a pericolului de fugă, fie a riscului săvârșirii unor noi infracțiuni, fie protejarea ordinii publice sau să prezinte modul în care a fost instrumentată cauza de către autorități, prin sublinierea complexității.(restituiri, perioade de stagnare ale anchetei)

La art.6 par.1 din Convenția Europeană se stipulează că „orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa”.

Termenul rezonabil în cazul acestei din urmă prevederi are ca moment de început „formularea unei acuzații în materie penală”, a cărei semnificație a fost stabilită pe calea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în cauza Eckle contra R.F.G., hotărârea din 15 iulie 1982, în paragraful 73 și anume „notificarea oficială provenită de la o autoritate competentă a învinuirii de a fi săvârșit o faptă penală, ceea ce corespunde ideii de consecințe importante cu privire la situația persoanei suspectate”, iar ca moment final, tot pe cale jurisprudențială s-a stabilit că termenul se raportează la pronunțarea unei hotărâri definitive de condamnare sau de achitare, respectiv încetare a procesului penal.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Allenet de Ribemont contra Franței din 10 februarie 1995 în paragraful 47 a stabilit că durata rezonabilă a procedurii se apreciază în fiecare cauză în parte, în funcție de circumstanțele sale, după următoarele criterii: complexitatea cauzei în fapt și în drept, comportamentul părților, comportamentul

autorităților și importanța pentru cel interesat a obiectului procedurii. De asemenea, în jurisprudența instanței de contencios european s-a stabilit că perioada detenției în timpul procedurilor în apel sau în casație, nu poate fi examinată prin prisma art.5 par.3, **ci potrivit art.6 par.1**, care are în vedere durata unui proces, în ansamblul său.

Dispozițiile art.21 alin.3 din Constituția României, precum și art.10 din Legea 304/2004 prevăd că toate persoanele au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

În codul de procedură penală nu există nicio dispoziție cu privire la dreptul persoanei la un proces penal desfășurat într-un termen rezonabil, spre deosebire de materia arestării preventive, unde este reglementată instituția termenului rezonabil al arestării.

Astfel, în ceea ce privește măsura arestării preventive a învinutului sau a inculpatului, atât în cursul urmăririi penale, cât și în cursul judecății, în primă instanță, în apel sau în recurs, codul de procedură penală, cu modificările succesive începând cu anul 2003, reglementează prin dispoziții concrete, previzibile și accesibile luarea, revocarea, înlocuirea, încetarea măsurii arestării preventive, conținând numeroase garanții procesuale, printre care și cele referitoare la durata măsurii cu distincțiile specifice fazelor procesuale.

În lipsa unei reglementări exprese a legiuitorului referitoare la sancțiunea privind încălcarea duratei rezonabile a arestării preventive, fiind însă îndeplinită cerința prevăzută în art.143 C.pr.pen., respectiv existența probelor sau indiciilor temeinice că învinutul sau inculpatul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, nu s-ar putea reține inexistența vreunei temeii care să justifice menținerea măsurii preventive, în scopul dispunerii revocării măsurii, **ci numai că temeiurile care au determinat luarea măsurii arestării s-au schimbat, ceea ce ar atrage aplicabilitatea disp.art.139 alin.1 C.pr.pen. privind înlocuirea măsurii arestării cu măsura obligării de a nu părăsi țara.**

În contextul concret al prezentei cauze, Curtea va dispune în temeiul art.139 alin.1 C.pr.pen. înlocuirea măsurii arestării preventive luată față de inculpații O.T., M.V., P.N. și A.C.F. cu măsura obligării de a nu părăsi țara, prev.de art.145¹ C.pr.pen., făcând o aplicare și a disp.art.145 alin.1¹ și alin 1² C.proc.pen., privind obligațiile impuse în mod efectiv acestora, precum și art.145 alin.1² C.pr.pen., examinând și condițiile prevăzute în art.148 alin.1 lit.f C.pr.pen.

Astfel, Curtea a efectuat, din oficiu, un examen riguros asupra măsurii arestării preventive dispusă în cauză față de inculpați sub aspectul legalității și temeiniciei acesteia, ținând cont de stadiul procesual în care se află – judecată în apel – evaluarea întemeindu-se pe dispozițiile codului de procedură penală, referitoare la luarea măsurii arestării preventive și anume a condițiilor art.148 alin.1 lit.f, care au fost analizate de la momentul inițial al măsurii, respectiv 17 mai 2011 și până la 13 decembrie 2012, când s-a pronunțat în sensul înlocuirii sale, **respingând cererea de menținere solicitată de DIICOT - Serviciul Teritorial Cluj.**

Așa fiind, Curtea a considerat ca fiind justificată inițial măsura arestării preventive a inculpaților pentru buna desfășurare a procesului penal, în raport cu infracțiunile deduse judecății, perioada în care a fost evidențiată presupusa activitate infracțională respectiv iunie 2010-mai 2011, modalitățile de comitere a acesteia, pedepsele stabilite de lege pentru aceste infracțiuni, măsură a cărei finalitate s-a estompat, însă, prin trecerea timpului, de la momentul dispunerii sale scurgându-se un interval de 1

an și 7 luni, până la înlocuirea dispusă de judecător – 13 decembrie 2012, ceea ce atenuază pericolul pentru ordinea publică, în cazul lăsării lor în libertate.

Curtea a efectuat o analiză sub aspectul examenului de legalitate și temeinicie asupra măsurii arestării inculpaților, prin prisma dispozițiilor Codului de procedură penală și a considerat că se impune înlocuirea acesteia cu măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara, stabilind că faptele pretins a fi comise în perioada iunie 2010-mai 2011 și deduse judecății, în raport cu probele administrate, se circumstanțiază cerinței prevăzute în art.143 C.pr.pen. și a conferit, în mod legal, încălcării termenului rezonabil al măsurii arestării, accețiunea schimbării temeiului prevăzut în art.148 alin.1 lit.f din același cod și anume a condiției privind pericolul pentru ordinea publică, ceea ce a atras incidența art.139 alin.1 C.pr.pen. și înlocuirea arestării preventive cu obligarea de a nu părăsi țara, prev.în art.145¹ C.pr.pen.

Curtea a procedat la o analiză efectivă, în contextul cauzei, asupra măsurii arestării preventive a inculpaților, prin prisma criteriilor stabilite de jurisprudența instanței de contencios european referitoare la termenul rezonabil prevăzut în art.6 par.1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Curtea învederează că „potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza Slezevicius contra Lituaniei și Tudorache contra României), caracterul rezonabil al procedurilor în materie penală se apreciază în funcție de complexitatea cauzei, atitudinea inculpatului și comportamentul autorităților”.

Raportând criteriile mai sus-menționate la contextul concret al cauzei, se constată că procesul vizează opt inculpați, două părți vătămate și 85 de martori, situație ce nu justifică întinderea procesului penal pe o perioadă de aproximativ 1 an și 7 luni, cu păstrarea inculpaților în stare de arest preventiv, nefiind depășită încă faza administrării probelor, Tribunalul Cluj ascultând doar 12 martori; față de cel de-al doilea criteriu referitor la atitudinea inculpaților, Curtea reține că nu se poate aprecia în nici un caz că aceasta a stat la baza prelungirii excesive a procedurii, deoarece inculpații și-au exercitat dreptul la apărare, pentru a proba lipsa de temeinicie a susținerilor Parchetului; iar față de al treilea criteriu, privind comportamentul Curții, apreciază că de la înregistrarea dosarului, magistrații au depus diligențe pentru soluționarea corectă a cauzei și pentru aflarea adevărului, neparalizând încercările inculpaților de a-și exercita dreptul la apărare.

Având în vedere că de la data săvârșirii infracțiunilor: iunie 2010-mai 2011 și până la data de 13.12.2012, a trecut o perioadă de timp nerezonabilă, referitoare la arestul preventiv de 1 an și 7 luni de zile, în condițiile **nefinalizării apelurilor**, urmată de exercitarea unor posibile căi de atac (recurs), ceea ce ar putea duce la soluționarea definitivă a dosarului, cu mare întârziere și cu depășirea unui termen rezonabil, impune înlocuirea arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi țara.

Legislația CEDO învederează că în cazul infracțiunilor fără violență (cauza Owsik c/a Poloniei din 6 oct.2007; Dzyruk c/a Poloniei din 4 iulie 2006; Malik c/a Poloniei din 4 aprilie 2006; Kozik c/a Poloniei din 18 iulie 2006;) se justifică în primele stadii ale cercetării arestarea preventivă, ulterior aceasta nemaifiind oportună. În acest context, “menținerea în arest preventiv 1 an și 7 luni a celor patru inculpați, poate fi considerată incompatibilă în sine, cu art.5 al Convenției (Toshev c/a Bulgariei din 10 august 2006)”, așa cum se arată în decizia citată și (Leontiu c/a României din 4.12.2012). Instanța reține că inculpatul S.P.D., deși este recidivist, a fost cercetat de către DIICOT, în stare de libertate, în prezentul dosar.

Mai mult, la 3 aprilie 2012 în cauza Riccardi c/a României s-a constatat de către CEDO încălcarea de către Statul Român a art.5 paragr.3 și art.6 paragr.1 referitor la durata nerezonabilă a arestului (petentul fusese arestat din octombrie 2001 până în luna august 2004 pentru deturnare de fonduri, falsificare de documente și fraudă fiscală) și prelungirea arestării fără suficientă motivare a acestei măsuri, în final concluzionându-se cu privire la încălcarea dreptului petiționarului la un proces echitabil și rezonabil. În același sens s-a pronunțat CEDO și în cauza Cenoiu c/a României din 4 octombrie 2010.

Astfel, a fost apreciată în verificarea condițiilor prevăzute în art.160/b rap.la art.300/2 C.pr.pen. cu referire la art.350 C.pr.pen. încălcarea termenului rezonabil al măsurii arestării preventive prin prisma art.6 par.1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care a condus la schimbarea temeiului legal avut în vedere inițial la luarea măsurii arestării, respectiv cea de-a doua condiție a art.148 alin.1 lit.f C.pr.pen., privind pericolul pentru ordinea publică, în cazul lăsării în libertate a inculpaților, ceea ce a atras ca temei aplicabilitatea art.139 alin.1 C.pr.pen., în sensul înlocuirii măsurii arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi țara.

Față de cele expuse mai sus, Curtea va respinge cererea privind menținerea arestării preventive a inculpaților O.T., P.N., M.V.G., A.C.F., solicitată de DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj, conform art.300/2 rap.la art.160 lit.b C.proc.pen. și pusă în discuție din oficiu de către instanță.

Va admite cererea inculpaților O.T., P.N., M.V.G., A.C.F.. și în temeiul art. 139 Cod procedură penală, rap.la art. 145¹ Cod procedură penală, va dispune înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi țara.

În baza art.145¹ rap.la art.145 alin.1¹ și alin.1² C.proc.pen., va dispune ca inculpații să respecte următoarele obligații:

- a) să se prezinte la organele de urmărire penală și la instanța de judecată ori de câte ori sunt chemați;
- b) să se prezinte la Poliția Municipiului Cluj-Napoca conform programului de supraveghere întocmit de aceasta, ori de câte ori sunt chemați;
- c) să nu-și schimbe locuința fără încuviințarea instanței de judecată;
- d) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme;
- e) să nu se apropie de persoanele vătămate, membrii familiei acestora, martori și să nu comunice cu acestea direct sau indirect;
- f) să nu se afle în locuința persoanelor vătămate;
- g) să nu desfășoare activități în exercitarea cărora au săvârșit faptele.

Se va atrage atenția inculpaților în caz de încălcare cu rea credință a măsurii aplicate sau a obligațiilor stabilite, măsura obligării de a nu părăsi țara, va fi înlocuită cu măsura arestării preventive.

Se va dispune punerea de îndată în libertate a inculpaților de sub puterea mandatelor de arestare preventivă, dacă nu sunt arestați în alte cauze.

Se va constata că cererile de liberare provizorie sub control judiciar formulate de inculpații P.N. și O.T., au rămas fără obiect.

În temeiul art. 192 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat vor rămâne în sarcina acestuia. (Judecător Delia Purice)

Favorizarea infractorului. Elemente constitutive / relevante. Latura obiectivă. Ajutorul să fie dat unui infractor, adică unei persoane care a săvârșit o faptă penală – preexistența unei infracțiuni constituind situația premisă, fără de care nu poate fi concepută fapta. Latura subiectivă. Făptuitorul să fi știut că s-a săvârșit o infracțiune, că dă ajutor unui infractor și că prin acest ajutor s-ar putea îngreuna sau zădărnici opera de înfăptuire a justiției

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1797/R din 13 decembrie 2012

Judecătoria Turda prin sentința penală nr.466 din 31 octombrie 2012, în baza art. 211 alin. 1, alin. 2 lit. c, cu aplicarea art. 41 alin.2 C.pen., cu aplicarea art. 320 ind. 1 alin.1-4, 7 C. pr. penală, a condamnat pe inculpatul B.A., la 5 ani închisoare, pentru savarsirea infracțiunii de talharie.

În baza art. 61 C. penal, s-a revocat beneficiul liberării condiționate din executarea pedepsei de 4 ani și 6 luni închisoare stabilită prin SP 146/2010 a Judecătoriei Turda și contopește restul rămas neexecutat, de 533 zile închisoare, cu pedeapsa stabilită prin prezenta (5 ani închisoare), în final aplicând inculpatului pedeapsa de 5 ani închisoare.

În baza art. 71 C.pen., s-a interzis inculpatului dreptul prevăzut la art. 64 lit. a tz. II C.pen., pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 350 C. pr. penală, s-a menținut starea de arest preventiv a inculpatului.

În baza art. 88 C.pen., s-a dedus din durata pedepsei perioada reținerii și arestării preventive de la 14.05.2012 la zi.

În baza art 11 pct 2 lit a C pr pen, art 10 lit d C pr pen a achitat pe inculpata **D.M.T.** pentru comiterea infracțiunii de favorizarea infractorului prev. și ped. de art. 264 alin.1 C. penal.

S-a constatat că părțile vătămate au recuperat prejudiciul și nu a formulat pretenții civile.

În baza art. 191 alin. 1 C.pr.pen.a obligat pe inculpatul B. la plata în favoarea statului a sumei de 800 lei reprezentând cheltuieli judiciare.

S-au încuviințat următoarele sume reprezentând onorarii av. oficiu, sume care se vor avansa din FMJ.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

În data de 09.05.2012, în jurul orelor 15:45 inculpatul B.A. s-a deplasat pe raza mun. Turda, unde a observat-o pe partea vătămată K.M., în vârstă de 82 ani în momentul în care pătrundea în scara blocului în care locuiește. În continuare, inculpatul a urmărit-o pe partea vătămată, iar în momentul în care aceasta a urcat scările spre etajul întâi, inculpatul a venit din partea din față a acesteia și a smuls lănișorul de aur pe care aceasta îl purta la gât, după care a fugit, pe sol căzând medalionul acestuia care a fost recuperat ulterior.

Partea vătămată a strigat după ajutor și, în continuare, în aceeași zi, s-a deplasat la Poliția mun. Turda unde a sesizat cele întâmplate. Cu ocazia audierii, partea vătămată a descris persoana care îi smulse lanțul de la gât, precum și detaliile bunului sustras.

În continuare organele de poliție au efectuat verificări, în ziua următoare la casa de amanet S.C. R. I.F.N. din mun. Turda fiind identificat contractul de amanet nr. 34290

din data de 09.05.2012-data comiterii faptei- încheiat pe numele inculpatei D.M.T. și care privea un lanț de aur rupt.

Lănțișorul de aur a fost ridicat de către organele de poliție și ulterior a fost recunoscut de către partea vătămată K.M. ca fiind cel sustras în data de 09.05.2012.

De asemenea a fost audiată și martora M.V., apropiată a părții vătămate K.M., care a precizat faptul că avea la cunoștință despre lanțul care îi fusese sustras acesteia și despre detaliile acestuia, astfel că fiind invitată la sediul poliției martora a recunoscut lănțișorul identificat la casa de amanet prezentat de către organele de poliție ca fiind cel sustras părții vătămate.

2. În data de 13.05.2012 partea vătămată M.M. , în vârstă de 65 ani în timp ce se deplasa spre locuința sa a fost urmărită de către inculpatul B.A. , iar în momentul în care aceasta a ajuns în dreptul intrării în scara blocului unde locuiește , inculpatul s-a apropiat și i-a smuls lanțul de aur pe care aceasta îl purta la gât, după care a fugit. Partea vătămată s-a deplasat în aceeași zi la Poliția mun. Turda unde a sesizat cele întâmplate . Cu ocazia audierii, partea vătămată a descris persoana care îi smulsese lanțul de la gât, precum și detaliile bunului sustras.

În data de 14.05.2012 inculpatul B.A. a fost identificat și condus la sediul poliției împreună cu inculpata D.M.T..

Asupra inculpatei D.M.T. a fost identificat lănțișorul sustras de la partea vătămată M.M. în ziua anterioară, lanțul fiind observat la gâtul acesteia chiar de către partea vătămată care era de asemenea prezentă la sediul organelor de poliție. Lanțul de aur a fost ridicat de către organele de poliție și predat părții vătămate.

Partea vătămată M.M. a făcut referire în declarația sa la unele detalii particulare ale bijuteriei rezultate în urma purtării acestuia de partea vătămată, detalii în baza cărora partea vătămată a putut să recunoască fără nici un dubiu lănțișorul sustras prin violență de către inculpat.

De asemenea a fost audiată și martora M.G., apropiată a părții vătămate M.M. care a precizat faptul că avea la cunoștință despre lanțul care îi fusese sustras acesteia și despre detaliile acestuia astfel că fiind invitată la sediul poliției martora a recunoscut lănțișorul ridicat de la inculpata D.M.T. și prezentat de către organele de poliție ca fiind cel sustras părții vătămate.

În cauză au fost efectuate prezentări de recunoaștere din grup , ocazie cu care în prezența martorilor asistenți cele două părți vătămate l-au recunoscut pe inculpat ca fiind persoana care le-a smuls lănțișoarele de aur de la gât.

Sustragerea bijuteriilor părților vătămate de către inculpatul B.A. a rezultat din declarațiile părților vătămate, ale martorilor, dovezile de ridicare/predare, palnșele foto, precum și din declarațiile inculpatului care cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală a declarat că recunoaște comiterea faptelor, iar în fața instanței a solicitat aplicarea art. 320 ind.1 C. pr. penală.

Împrejurarea că ulterior inculpatul a declarat că nu este autorul infracțiunii nu schimbă concluzia enunțată mai sus. Apărarea acestuia în sensul că nu se afla în localitate este înlăturată tocmai prin declarațiile sale și ale martorului L.M.. Astfel, inculpatul B. declară că a plecat în sat împreună cu mama și prietena sa în data de 10 mai-deci după comiterea primului act material-iar martorul L. arată că în data de 11 mai-deci înainte de al doilea act material- i-a adus dintr-un sat pe inculpat, mama și prietena acestuia

Prejudiciul total se ridică la suma de 3200 lei , care a fost recuperat.

În ce o privește pe inculpata D., instanța a reținut că pentru existența infracțiunii de favorizare a infractorului este necesar, în primul rând, să se dea un ajutor, iar acest ajutor trebuie acordat unui infractor, adică unei persoane care a săvârșit anterior o infracțiune și cel care favorizează trebuie să aibă cunoștință că a fost comisă o infracțiune.

Ajutorul dat pentru a îngreuna sau zădărnici urmărirea penală (așa cum s-a reținut în actul de sesizare a instanței) înseamnă ajutorul acordat infractorului în intervalul de la săvârșirea infracțiunii până la trimiterea lui în judecată, pentru întârzierea ori eludarea cercetărilor (prin distrugerea ori alterarea urmelor infracțiunii) ori pentru sustragerea infractorului de la cercetările organelor de urmărire penală (cum ar fi ascunderea infractorului).

Or, în prezenta cauză, singurul act incriminator reținut în sarcina inculpatei D. este procesul verbal de la fila 26 dosar u.p. care atestă că la 14.05.2012 a refuzat să dea declarații cu privire la tâlhăria exercitată asupra părților vătămate, atitudine care nu poate conduce la concluzia existenței acestei infracțiuni în condițiile în care din nici o probă a cauzei nu rezultă că inculpata D. avea la acel moment cunoștință de faptul că inculpatul B.A. ar fi comis tâlhăria asupra părții vătămate. Nici o probă a cauzei nu indică la acel moment faptul că inculpata D. ar fi oferit un ajutor inculpatului ori că avea cunoștință de comiterea de către inculpatul B.A. a infracțiunii de tâlhărie.

De altfel, nu reiese din acel proces verbal dacă inculpatei i s-a solicitat să declare date privitoare la tâlhărie în calitate de martor ori făptuitor, în această ultimă situație inculpata având posibilitatea de a exercita dreptul la apărare potrivit propriei opțiuni.

În ce privește împrejurarea că inculpata D. a amanetat unul din lanțșoarele sustrase de inculpatul B.A. și a purtat celălalt lanțșor sustras, în lipsa unor probe care să conducă la concluzia că știa cine este autorul sustragerilor și că în acest fel a acordat un ajutor inculpatului B.A., instanța reține că este posibil, prin ipoteză, ca inculpata D. să fi intrat în posesia bijuteriilor printr-o modalitate care să nu-i fi permis să afle că ele provin din comiterea infracțiunii de către inculpatul B.A., cu atât mai mult cu cât inculpata D. se afla în relații de concubinaj cu B.A.S. care este fratele inculpatului B.A., acest dubiu profitând inculpatei.

În aceeași zi-14.05.2012- a fost începută urmărirea penală față de această inculpată pentru infracțiunea de favorizare a infractorului, moment de la care aceasta a refuzat să dea declarații, ulterior precizând, în fața procurorului, că l-a văzut pe inculpat doar de trei ori în viața sa până la acel moment și că nu a primit de la acesta nici o categorie de bunuri, aratând că bijuteriile îi aparțin.

Oricum, ceea ce s-ar putea imputa inculpatei D. trebuie să fi fost comis anterior începerii urmăririi penale față de această inculpată –care coincide cu momentul începerii urmăririi penale față de inculpatul B.A.-întrucât după începerea urmăririi penale față de inculpata D. acesta avea posibilitatea de a-și exercitat dreptul la apărare inclusiv prin declararea unor împrejurări care nu corespund adevărului, fără ca această din urmă împrejurare să poată fi reținută ca latură obiectivă a infracțiunii pentru care deja fusese începută urmărirea penală.

În aceste condiții, se va reține că nu sunt întrunite condițiile existenței infracțiunii de favorizare a infractorului, sub aspectul laturii obiective și subiective.

Din analiza materialului probator evidențiat anterior însă rezultă că inculpatul e autorul infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată.

În drept, fapta inculpatului B.A. care, în baza unei rezoluții unice , în data de 09.05.2012, în jurul orelor 15,45 și în data de 13.05.2012 în jurul orelor 12,00, în loc public a sustras prin folosirea violenței, respectiv prin smulgerea de la gâtul părților vătămate K.M. în vârstă de 82 de ani și M.M. în vârstă de 62 de ani, a lănișoarelor de aur creând un prejudiciu de 3.200 lei întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tâlhărie, prev. și ped. de art. 211 alin. 1, alin.2 lit. c C.penal, cu aplic. art. 41 al. 2 C. penal.

La individualizarea pedepsei la care va fi condamnat inculpatul , instanta a avut in vedere criteriile generale prevazute de art. 72 C.pen., cu referire împrejurările comiterii faptei, pe timp de zi, urmărind victime de vârste înaintate, perseverența infracțională, împrejurarea că prejudiciul a fost recuperat.

Prin urmare, în baza art. 211 alin. 1, alin. 2 lit. c, cu aplicarea art. 41 alin.2 C.pen., cu aplicarea art. 320 ind. 1 alin.1-4, 7 C. pr. penală, a condamnat pe inculpatul B.A. la 5 ani închisoare, pentru savarsirea infracțiunii de talharie.

În baza art. 61 C. penal, s-a revocat beneficiul liberării condiționate din executarea pedepsei de 4 ani și 6 luni închisoare stabilită prin SP 146/2010 a Judecătoria Turda și contopește restul rămas neexecutat, de 533 zile închisoare, cu pedeapsa stabilită prin prezenta (5 ani închisoare), în final aplicând inculpatului pedeapsa de 5 ani închisoare.

In baza art. 71 C.pen., s-a interzis inculpatului dreptul prevazut la art. 64 lit. a tz. II C.pen., pe durata executării pedepsei principale.

Întrucât temeiurile avute în vedere cu ocazia luării și menținerii arestului preventiv subzistă în continuare, în baza art. 350 C. pr. penală, s-a menținut starea de arest preventiv a inculpatului.

In baza art. 88 C.pen., s-a dedus din durata pedepsei perioada reținerii și arestării preventive de la 14.05.2012 la zi.

In baza art 11 pct 2 lit a C pr pen, art 10 lit d C pr pen a achitat pe inculpata D.M.T. pentru comiterea infracțiunii de favorizarea infractorului prev. și ped. de art. 264 alin.1 C. penal.

S-a constatat că părțile vătămate au recuperat prejudiciul și nu a formulat pretenții civile.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs Parchetul de pe lângă Judecătoria Turda și inculpatul B.A..

Prin motivele scrise și orale, procurorii au cerut condamnarea inculpatei D.M.T. pentru săvârșirea infracțiunii de favorizare a infractorului prev.de art.264 alin.1 C.pen.

Apărătorul inculpatului a solicitat admiterea căii de atac promovate și achitarea acestuia în baza art.10 lit.c și art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., întrucât nu el este autorul infracțiunii deduse judecării.

Curtea examinând recursurile promovate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Probatoriul testimonial și științific atașat dosarului dovedește fără dubiu că cele două lănișoare de aur, care au fost sustrate prin violență de către inculpatul B.A. de la cele două părți vătămate, au fost ulterior identificate, unul purtat de către inculpata D.M.T., la gât, iar cel de-al doilea depus, de asemenea de către inculpată, la o casă de amanet,pe numele acesteia.

În mod cert s-a stabilit faptul că, în cursul cercetărilor penale efectuate până la întocmirea rechizitoriului, inculpata D. a refuzat să dea declarații privitor la împrejurările în care cele două lăncișoare au ajuns în posesia sa.

Mai mult, în cursul urmăririi penale, inculpata în fața procurorului a susținut că cele două obiecte de aur îi aparțin, pentru ca apoi cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală, să afirme că „*ambele lanțuri de aur la care se face referire le am în proprietate, de aproximativ un an*”.

Prin această atitudine procesuală, este evident că inculpata D. a urmărit să zădărnicească aflarea adevărului și desfășurarea în bune condiții a urmăririi penale, prin ajutorul dat în acest fel autorului – B.A., ajutor constând în crearea unei aparențe cu privire la o altă identitate a proprietarului celor două lăncișoare din aur.

Curtea reține că „în cazul în care o persoană luând cunoștință de săvârșirea unei tâlhării, omite de a denunța de îndată, comiterea acestei infracțiuni și totodată, dă ajutor autorului pentru a îngreuna sau zădărnici urmărirea penală, ea comite infracțiunea de favorizarea infractorului”.

Susținerea inculpatei D.T., în sensul că ea nu a urmărit îngreunarea sau zădărnicierea urmăririi penale, în ce privește pe autorul tâlhăriei, ci a procedat astfel pentru a-și ușura propria situație, este nerelevantă, atâta vreme cât, săvârșind fapta, inculpata a fost conștientă că, prin activitatea sa, eludează tragerea la răspundere a adevăratului vinovat.

Astfel, fapta inculpatei D.T. care, fără a fi promis vreun sprijin, anterior sau concomitent cu sustragerea bunurilor, l-a ajutat pe autorul tâlhăriei să-și însușească prin violență și smulgere de la gâtul a două părți vătămate de 82 și 62 de ani, a două lăncișoare de aur, prin susținerea și declararea în fața organelor de urmărire penală a unor afirmații, care contravenează în mod clar cu situația de fapt, făcute cu scopul de a îngreuna și zădărnici urmărirea penală, constituie infracțiunea de favorizarea infractorului prev.de art.264 C.pen.

Practica judiciară este unanimă când arată că „pentru existența infracțiunii de favorizarea infractorului este necesar, sub aspectul laturii obiective, ca ajutorul la care se referă textul să fie dat unui infractor, adică unei persoane care a săvârșit o faptă penală – preexistența unei infracțiuni constituind situația premisă, fără de care nu poate fi concepută această faptă – iar, sub raportul laturii subiective, ca făptuitorul să fi știut că s-a săvârșit o infracțiune, că dă ajutor unui infractor și că prin acest ajutor s-ar putea îngreuna sau zădărnici opera de înfăptuire a justiției (în speță, ajutorul s-a dat inculpatului care a comis infracțiunea de tâlhărie, iar inculpata D. în privința bunurilor sustrase de la victime prin violență, a susținut mincinos și nereal că îi aparțin, ascunzând astfel adevăratul autor al faptei penale).

Nu în ultimul rând, Curtea reține că bunurile sustrase prin violență de către inculpatul B. din proprietatea părților vătămate, au fost depuse la o casă de amanet de către inculpata D., contractele fiind întocmite pe numele acesteia, condiții în care nu poate susține că nu a cunoscut sursa din care proveneau obiectele din aur, precum și autorul tâlhăriei.

Așa fiind, Curtea va admite ca fondat în baza art.385¹⁵ pct.2 lit.d C.proc.pen., recursul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Turda împotriva sentinței penale nr. 466 din 31 octombrie 2012 a Judecătoriei Turda, pe care o va casa în privința inculpatei D.T. și rejudecând în această limită, o va condamna pe aceasta.

In baza art. 264 al.1 Cod penal pentru infracțiunea de favorizare a infractorului, la o pedeapsa de :

- 1 (un)an închisoare.

La dozarea și individualizarea pedepsei, Curtea va avea în vedere disp.art.72 și 52 C.pen., gradul de pericol social al faptei, lipsa antecedentelor penale, urmările produse. Raportat la infracțiunea comisă și persoana inculpatei, există toate garanțiile în a crede că resocializarea viitoare a inculpatei este posibilă și fără executarea sancțiunii, dispunându-se suspendarea acesteia.

In baza art.81 Cod penal va suspenda condiționat executarea pedepsei pe durata termenului de încercare prev.de art. 82 Cod penal, acela de 3 ani.

Conform art. 359 Cod proc.penală, va atrage atenția inculpatei asupra nerespectării art. 83 Cod penal.

Se va face aplicarea art. 71 și 64 lit.a teza a-II-a Cod penal.

Se va face aplicarea art. 71 al.5 Cod penal.

Se va constata prejudiciul recuperat.

Se vor mentine restul dispozițiilor sentinței.

Se va stabili onorariu apărător din oficiu la 300 lei ce se achită Baroului de Avocați Cluj din FMJ, conform art.189 C.proc.pen.

Cheltielile judiciare în recurs vor rămâne în sarcina statului în baza art.192 alin.3 pct.3 C.proc.pen.

Cu privire la recursul inculpatului B.A.:

Conform art.1 din Codul de procedură penală român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, la apărarea persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal.

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinuitul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Inculpatul B.A. a avut o poziție constantă de recunoaștere a infracțiunii pe întreg parcursul procesului penal.

Inculpatului B.A. i s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovată de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecăreia o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*).

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 *Bendenoun versus Franța*). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO *Edwards versus Marea Britanie* din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel că nu se poate reține vreo cauză de nulitate absolută, dintre cele prevăzute de art.197 alin.2 C.proc.pen.

Instanța de judecată pronunță condamnarea inculpatului numai în situația în care probele strânse în cursul urmăririi penale și verificate în cursul cercetării judecătorești, dovedesc în mod cert, printre altele, că fapta a fost săvârșită de inculpat.

Potrivit art. 200 din Codul de procedura penală, „urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea faptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

Art. 289 Cod pr.penală dispune ca „judecata cauzei se face în fața instanței constituite potrivit legii și se desfășoară în ședință, oral, nemijlocit și în contradictoriu”.

Astfel, probele strânse în cursul urmăririi penale servesc numai ca temei pentru trimiterea în judecată.

Pentru a servi drept temei de condamnare, probele strânse în cursul urmăririi penale trebuie verificate în activitatea de judecată de către instanța, în ședință publică în mod nemijlocit, oral și în contradictoriu.

Numai după verificarea efectuată, în aceste condiții, instanța poate reține motivat, ca exprimă adevărul, fie probele de la urmărire penală, fie cele administrate în cursul judecătii.

Pe de altă parte, în raport de dispozițiile art. 62, 63 Cod pr.penală, cu referire la art. 1, art. 200, art. 289 Cod pr.penală, hotărârea prin care se soluționează cauza penală dedusă judecătii trebuie să apară ca o concluzie, susținută de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanț deductiv, fără discontinuitate.

Ori, în cauza, probele strânse în cursul urmăririi penale și care au servit drept temei de trimitere în judecată, precum și probele administrate în fața judecătii, dovedesc, în mod cert, că autorul infracțiunii de tâlhărie este inculpatul B.A. și că fapta a existat în realitate.

Dispozițiile art.63 alin.2 C.proc.pen. exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au

fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanța de recurs a reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecății, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului.

Probele dosarului reliefează că recurentul nu a recunoscut săvârșirea tâlhăriei într-o primă fază, însă ulterior, cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală a revenit asupra poziției inițiale, manifestând sinceritate cu privire la acest aspect, arătând în detaliu modul de derulare al faptelor.

Este surprinzătoare poziția apărătorului inculpatului care solicită achitarea acestuia, pe motivul lipsei identității dintre autorul infracțiunii de tâlhărie și recurent, câtă vreme acesta a invocat prevederile art.320/1 C.proc.pen., recunoscând sincer săvârșirea infracțiunii de tâlhărie.

Astfel, probele administrate în faza de urmărire penală, relevă vinovăția inculpatului, pe deplin, acestea fiind declarațiile părților vătămate K.M. și M.M. care se coroborează cu declarațiile martorilor M.V., M.G., L.M., M.L., M.V., S.N.

Curtea de Apel analizând probele administrate constată că acestea conduc, fără dubii, la concluzia vinovăției inculpatului B.A., în săvârșirea infracțiunii de tâlhărie.

Astfel, în data de 09.05.2012, în jurul orelor 15:45 inculpatul B.A. s-a deplasat pe raza mun. Turda unde a observat-o pe partea vătămată K.M., în vârstă de 82 ani în momentul în care pătrundea în scara blocului în care locuiește. În continuare, inculpatul a urmărit-o pe partea vătămată, iar în momentul în care aceasta a urcat scările spre etajul întâi, inculpatul a venit din partea din față a acesteia și a smuls lănișorul de aur pe care îl purta la gât, după care a fugit, pe sol căzând medalionul care a fost recuperat ulterior.

Partea vătămată a strigat după ajutor și, în continuare, în aceeași zi, s-a deplasat la Poliția mun. Turda unde a sesizat cele întâmplate. *Cu ocazia audierii, partea vătămată a descris persoana care îi smulse lanțul de la gât, precum și detaliile bunului sustras, stabilindu-se că acesta este recurentul B.*

În continuare organele de poliție au efectuat verificări, la casa de amanet S.C. R. I.F.N. din mun. Turda fiind identificat contractul nr. 34290 din data de 09.05.2012-data comiterii faptei- încheiat pe numele inculpatei D.M.T. și care privea un lanț de aur, rupt.

Lănișorul de aur a fost ridicat de către organele de poliție și ulterior a fost recunoscut de către partea vătămată K.M. ca fiind cel sustras în data de 09.05.2012.

De asemenea a fost audiată și martora M.V., apropiată a părții vătămate K.M., care a precizat faptul că avea la cunoștință despre lanțul care îi fusese sustras acesteia și despre detaliile sale, astfel că fiind invitată la sediul poliției, martora a recunoscut lănișorul identificat la casa de amanet, prezentat de către organele de poliție, ca fiind cel sustras părții vătămate.

În data de 13.05.2012 partea vătămată M.M., în vârstă de 65 ani în timp ce se deplasa spre locuința sa a fost urmărită de către inculpatul B.A., iar în momentul în care aceasta a ajuns în dreptul intrării în scara blocului unde locuiește, inculpatul s-a apropiat

și i-a smuls lanțul de aur pe care aceasta îl purta la gât, după care a fugit. Partea vătămată s-a deplasat în aceeași zi la Poliția mun. Turda unde a sesizat cele întâmplate. Cu ocazia audierii, partea vătămată a descris persoana care îi smulsese lanțul de la gât, precum și detaliile bunului sustras, *stabilindu-se că acesta este recurentul B.A.*

În data de 14.05.2012 inculpatul B.A. a fost identificat și condus la sediul poliției împreună cu inculpata D.M.T..

Asupra inculpatei D.M.T. a fost identificat lănișorul sustras de la partea vătămată M.M. în ziua anterioară, lanțul fiind observat la gâtul acesteia chiar de către partea vătămată care era de asemenea prezentă la sediul organelor de poliție. Lanțul de aur a fost ridicat de către organele de poliție și predat părții vătămate.

Partea vătămată M.M. a făcut referire în declarația sa la unele detalii ale bijuteriei, în baza cărora victima a putut să le recunoască fără niciun dubiu, în obiectul de aur, sustras prin violență de către inculpat.

De asemenea a fost audiată și martora M.G., apropiată a părții vătămate M.M., care a precizat faptul că avea cunoștință despre lanțul care îi fusese sustras acesteia și despre detaliile sale, astfel că fiind invitată la sediul poliției, martora a recunoscut lănișorul ridicat de la inculpata D.M.T. și prezentat de către organele de poliție, ca fiind cel sustras victimei.

În cauză au fost efectuate prezentări pentru recunoaștere din grup , ocazie cu care în prezența martorilor asistenți, cele două victime l-au recunoscut pe inculpatul B. ca fiind persoana care le-a smuls lănișoarele de aur de la gât.

Simpla afirmație de către inculpatul B.A. a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

În raport de starea de fapt prezentată mai sus, este exclusă posibilitatea acceptării achitării inculpatului B.A., deoarece evidența identității dintre autor și persoana inculpatului este indubitabilă.

Astfel fiind, apărarea inculpatului vizând achitarea sa în baza art.10 lit.c și d C.pr.pen. nu poate fi primită.

Întrucât condamnarea inculpatului de către Curte s-a făcut pe baza unor dovezi convingătoare de vinovăție, nu se poate vorbi de constatarea încălcării art.6 paragraf 2 din CEDO cu referire la art.66 și art.5/2 C.proc.pen. care reglementează prezumția de nevinovăție, garanție specifică a unui proces echitabil recunoscută persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni.

Așa fiind, se va respinge recursul inculpatului ca nefondat, în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen.

În baza art.88 C.pen. se va deduce din pedeapsă reținerea și arestul preventiv din 14 mai 2012 la zi.

Se va stabili onorariu apărător din oficiu la 300 lei ce se achită Baroului de Avocați Cluj din FMJ, în baza art.189 C.proc.pen.

Va fi obligat inculpatul să achite statului suma de 700 lei cheltuieli judiciare, din care 300 lei reprezintă onorariu apărător oficiu, conform art.192 alin.2 C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

Cerere de îndreptare a erorii materiale. Respingere. Schimbare pe calea îndreptării erorii materiale a tipului unui contract, a întinderii răspunderii angajate, modificându-se dispozitivul hotărârii definitive Greșeli de fond, iar nu greșeli materiale. Încălcarea autorității de lucru judecat a hotărârii

Curtea de apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1848/R din 20 decembrie 2012

Judecătoria Cluj-Napoca prin sentința penală nr.581 din 7 iunie 2010 în baza art. 178 al. 2 și 5 din C. pen. a condamnat pe inculpatul D.F., la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

În baza art. 184 al. 1 și 3 din C.pen. a condamnat pe inculpatul D.F. la pedeapsa de 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă.

În condițiile art. 33 lit b din C.pen. a constatat că cele două infracțiuni pentru care a fost condamnat inculpatul prin prezenta hotărâre au fost săvârșite în condițiile concursului ideal de infracțiuni.

În baza art. 34 lit. b din C.pen. a contopit pedeapsa de 3 ani închisoare cu pedeapsa de 6 luni închisoare, a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de **3 ani închisoare** care va fi executată fără spor în regim de detenție.

În baza art. 71 al. 2 din C.pen. s-a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 al. 1 lit. a (teza a II-a) C. pen. pe perioada prev. de art. 71 al. 2 din C.pen.

S-a constatat că pentru autovehiculul cu marca Mercedes cu nr. de înmatriculare XXXX proprietatea S.C. S.I. S.R.L., condus de către inculpat la data de 28 iulie 2006 a fost încheiată polița de asigurare seria BU nr. 0005889 eliberată la data de 1 octombrie 2005 de către S.C. C.A. S.A. valabilă pentru acest autovehicul începând cu data de 1 mai 2006 și până la data de 2 octombrie 2006, iar asiguratorul va răspunde în condițiile și limitele legii și ale contractului de asigurare.

În condițiile art. 1000 al. 3 din C.civ. s-a constatat că S.C. S.I. S.R.L. are calitatea de parte responsabilă civilmente și va răspunde în solidar cu inculpatul pentru despăgubirile materiale și morale.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 și art. 1000 al. 3 C.civ. s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de către partea civilă V.A. și obligă inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 6.500 lei reprezentând daune materiale, precum și la plata sumei de 10.000 euro, echivalent în lei, reprezentând daune morale.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 și art. 1000 al. 3 C.civ. s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de către părțile civile C.V., C.E., C.A. și C.D., și obligă inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 51.003,08 lei reprezentând daune materiale către părțile civile C.V. și C.E., precum și la plata sumei de 200.000 euro, echivalent în lei, celor patru părți civile, reprezentând daune morale.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 și art. 1000 al. 3 C.civ. s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de către părțile civile B.V., B.M. și B.I., și obligă inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 48.122,9 lei reprezentând daune materiale către părțile civile B.V. și B.M., precum și la plata sumei de 200.000 euro, echivalent în lei, celor trei părți civile, reprezentând daune morale.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 și art. 1000 al. 3 C.civ. s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de către părțile civile U.B., și obligă inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 15115,03 lei reprezentând daune materiale, precum și la plata sumei de 200.000 euro, echivalent în lei, reprezentând daune morale.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 și art. 1000 al. 3 C.civ. s-a admis acțiunea civilă formulată de către partea civilă SPITALUL CLINIC DE URGENȚĂ BUCUREȘTI și obligă inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 775,04 lei.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 și art. 1000 al. 3 C.civ. s-a admis acțiunea civilă formulată de către partea civilă SPITALUL CLINIC DE RECUPERARE CLUJ-NAPOCA și obligă inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 201,67 lei.

În temeiul art. 189 al. 1 din C.p.p. onorariul avocatului din oficiu de 200 lei va fi suportat din fondurile Ministerului Justiției.

În temeiul art. 193 al. 1 din C.p.p.a obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente să plătească părților civile U.B. suma de 17.515,03 lei, B.V. suma de 4320 lei, V.V. suma de 5401,7 lei, V.A. suma de 1900 lei, reprezentând cheltuieli de judecată.

În baza art. 191 al. 1 și 3 din C.p.p. a obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 11.000 lei reprezentând cheltuieli de judecată avansate de stat

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Î.C.C.J. a fost trimis în judecată inculpatul D.F. pentru săvârșirea infracțiunilor de ucidere din culpă prev. de art. 178 al. 2 și 5 C.pen. și vătămare corporală din culpă prev. de art. 184 al. 1 și 3 din C.pen. cu aplicarea art. 33 lit.b din C.pen.

S-a reținut că evenimentul rutier din data de 28 iulie 2006 de pe podul rutier Giurgeni –Vadu Oii, în urma căruia a rezultat moartea victimelor B.V.O., U.B.O. și C.M., precum vătămarea corporală a părții vătămate V.A., s-a datorat conduitei culpabile exclusive a inculpatului D.F., care, înfrângând exigențele prev. de art. 50 din Normele privind autorizarea și efectuarea transporturilor rutiere cu greutate și/sau cu dimensiuni de gabarit care depășesc limitele maxime prev. de OG 43/1997 a pătruns pe podul rutier cu o viteză de 62 de km/h superioară limitei de 10 km/h. același conducător auto a intrat cu capul tractor pe sensul de circulație al microbuzului în care se aflau cele patru persoane, și care se deplasa regulamentar pe o traiectorie rectilinie, nedepășind limita de separare a celor două benzi de circulație.

Instanța a audiat inculpatul, partea vătămată, părțile civile și a administrat proba cu martori și înscrisuri. În cursul urmăririi penale a fost administrată și proba cu expertiza tehnică.

Urmărirea penală a început împotriva inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă prev. de art. 178 al. 2 și 5 din C.pen. prin rezoluția procurorului din data de 29 septembrie 2008. Conform ordonanței procurorului din data de 27 aprilie 2009 de extindere a cercetărilor și de începere a urmăririi penale împotriva inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă prev. de art.184 al. 1 și 3 din C.pen., s-a adus la cunoștința persoanei vătămate, prin avocat ales, concluziile raportului

de expertiză medico-legală la data de 4 martie 2009, iar persoana vătămată, V.A., a formulat plângere prealabilă împotriva inculpatului și a lui S.J.C. (filele 20-21 și filele 80-81 vol. II).

Despre latura penală:

La data de 28 iulie 2006, inculpatul D.F. a condus autotrenul format din autotractorul marca Mercedes Benz înmatriculat sub nr. XXXX și semiremorca Schimitz, ansamblu agabaritic, proprietatea S.C. I.S. S.R.L. pe ruta Galați-Șendreni-Baldovinești-Viziru-Iazu-Giurgeni-Hârșova-Constanța.

La data de 28 iulie 2006, echipa de handbal din care făceau parte cele trei victime și partea vătămată se întorceau din stațiunea Saturn spre Cluj-Napoca. Cele trei victime și partea vătămată călătoreau pe locurile din partea stângă în spatele șoferului în primul dintre cele două microbuze, microbuz cu nr. de înmatriculare ZZZZ, proprietatea S.C. C.C. S.R.L., condus de către S.J.C..

În jurul orei 23.35 microbuzul circula cu o viteză de 70 km/h pe podul rutier Giurgeni –Vadu Oii, drum prevăzut inițial cu câte două benzi de circulație pentru fiecare sens, dar, în acea perioadă, cele două benzi aferente sensul opus de deplasare a microbuzului erau în lucru, iar circulația era dirijată pe cele două benzi de sens în direcția de deplasare a microbuzului. Restricțiile de circulație ca urmare a lucrărilor erau în mod regulamentar semnalizate.

Martorul S.J.C. a declarat că circula aproape de parapetul din dreapta sa, pe un drum care nu prezenta denivelări, iar la un moment dat, circulând pe porțiunea de drum îngustată, a văzut două faruri puternice din direcția opusă. Când a ajuns în dreptul vehiculului ale cărui faruri le văzuse a fost agățat și atunci a realizat că autovehiculul ce venea din direcția opusă circula pe contrasens. Martorul N.M.S., cel de al doilea șofer al microbuzului cu care făcuse schimbul martorul S.J.C. cu puțin înaintea orei 23.30, a declarat că se afla lângă șofer când a văzut din față un autovehicul care a intrat pe porțiunea de drum îngustată printr-un viraj la stânga trecând peste marcajul longitudinal continuu. Cei doi martori nu au observat semnale luminoase pe partea stângă a autovehiculului care venea din direcția opusă. Din momentul impactului care nu a mai putut fi evitat de către martorul S.J.C., microbuzul a circulat razant cu parapetul din dreapta până la oprire. Martorul R.M.A. care se afla în același microbuz pe rândul al treilea din partea dreaptă a declarat că în momentul impactului, martorul N. i-a strigat martorului S. *să tragă spre dreapta* astfel că au ajuns proiectați în parapet.

Ceilalți pasageri ai microbuzului nu au văzut derularea evenimentelor fie pentru că dormeau, fie pentru că erau în stare de semi-veghe, aducându-și aminte doar de cele petrecute după impactul dintre cele două autovehicule.

Analizând procesul verbal de cercetare la fața locului, declarațiile inculpatului și a martorilor arătați mai sus, toate acestea coroborate cu raportul de expertiză tehnică efectuat în cauză după începerea urmăririi penale împotriva inculpatului reținem următoarele:

Segmentul de drum pe care se circula avea o lățime de 6,70 m și era delimitat de marcaj longitudinal continuu, ceea ce face ca fiecare bandă de circulație să aibă o lățime de 3,50 m. pe ambele sensuri de mers existau indicatoare care limitau viteza de 40 km (conform procesului verbal de cercetare la fața locului). La o distanță de 5 m de indicator, pe sensul de mers dinspre București spre Constanța, adică sensul de mers al autotrenului, erau montate succesiv, la o distanță de 10 m între ele, patru balize direcționale, prevăzute

cu lămpi de culoarea galbenă și având la bază indicatorul *Ocolire spre stânga*. Conform planșelor fotografice de la fața locului și declarațiile martorilor, drumul pe care se circula nu prezenta denivelări, aspect reținut și de către expertul judiciar. Lățimea semiremorcii platformă tractată de către inculpat era de 2,45 m, iar foile de tablă transportate ieșeau din gabaritul acesteia cu 28 de cm, ceea ce conduce la concluzia că lățimea concretă a autotrenului era de 3,01 m. Lățimea microbuzului era de 1,933 m. Autotrenul era prevăzut cu un girofar de culoarea galbenă montat pe cabina tractorului. De pe partea stânga față s-a identificat sub platformă locul de unde s-a desprins suportul pentru lampa de gabarit, iar în zona în care s-a desprins suportul nu s-a evidențiat nici un conductor electric care să fi alimentat lampa, ceea ce conduce la concluzia rezonabilă că lampa de gabarit nu era în funcțiune. Concluzia este întărită de declarațiile martorilor S.J.C. și N.M.S.. Pe colțul din stânga față al încărcăturii semiremorcii s-au găsit resturi de geam, de tablă și garnituri de cauciuc care provin de la microbuz. Coroborând aceste date cu concluziile rapoartelor de autopsie medico-legale instanța reține că decesul celor trei persoane, B.V.O., U.B.O. și C.M. care ocupau locurile de geam din partea stângă a microbuzului, în spatele șoferului, s-a produs exclusiv ca urmare a impactului violent cu tabla transportată de autotrenul condus de către inculpat și care a secționat partea stângă a microbuzului. Masa totală a autotrenului condus de către inculpat, respectiv de 48,270 tone depășea greutatea totală prevăzută în autorizația specială de transport, respectiv 39 tone, cât și greutatea pe osii din același document. Vom reține concluzia raportului de expertiză efectuat de A.I.M. conform căreia, depășirea greutăților așa cum au fost menționate anterior a avut ca efect direct reducerea coeficientului global de frânare a autotrenului. Din diagrama de parcurs depusă la dosarul cauzei și adresa de la fila 203 din dos. UP vol I, reținem că la momentul impactului autotrenul circula cu o viteză de 62 de km/h.

Conform raportului de expertiză impactul dintre cele două autovehicule a avut loc la o distanță de 59 m de ultima baliză direcțională situată pe sensul de circulația a autotrenului condus de către inculpat și care era poziționată pe marcajul longitudinal continuu care delimita cele două sensuri de circulație pe pod înainte de efectuarea reparațiilor. Concluziile raportului de expertiză sunt rezonabile, prezentând un grad foarte mare de probabilitate cu privire la manevrele efectuate de inculpat. Astfel, având în vedere lățimea autotrenului de 3,01 m și lățimea benzii pe care a fost direcționat de baliză, respectiv de 3,35 m, inculpatul trebuia să circule la o distanță de 17 cm de marcajul longitudinal ce delimita banda sa de circulație de cea a microbuzului, distanță identică cu cea din partea dreaptă, unde se efectuau lucrările. Pentru a depăși obstacolul reprezentat de ultima baliză, inculpatul a efectuat, în mod ineluctabil un viraj la stânga mai amplu, pentru a permite remorcii, care este mobilă în raport cu capul de tractor, să depășească în siguranță ultima baliză. În urma acestui viraj, în mod necesar autotrenul a depășit marcajul longitudinal intrând pe sensul de deplasare al microbuzului. După depășirea balizei cu întregul corp al remorcii, a urmat manevra de virare la dreapta pentru a reveni cu întreg autotrenul pe banda sa de deplasare, ceea ce presupune că în momentul inițializării manevrei spre dreapta cu tractorul remorca, cel puțin partea în față stânga a semiremorcii era în continuarea liniei de deplasare descrise de tractor, respectiv pe sensul opus pe care circula microbuzul. Având în vedere viteza cu care circula autotrenul, respectiv 63 km/h și distanța de 59 de m, față de ultima baliză ocolită de autotren, la care s-a produs impactul dintre cele două autovehicule, timpul scurs de la inițializarea

manevrelor descrise mai sus și până la impact a fost de 0,056 minute, adică 3,36 secunde. În mod cert, dacă inculpatul ar fi circulat cu viteza de până la 10 km/h, ar fi reușit să redreseze ansamblul agabaritic pe sensul său de mers într-o distanță mai mică.

Din fotografiile celor două autovehicule luate odată cu cercetarea la fața locului și de din dinamica accidentului descrisă mai sus s-a reținut că, în concordanță cu împrejurările de fapt mai sus reținute, microbuzul a intrat în coliziune direct cu semiremorca autotrenului, care a acroșat microbuzul începând cu partea stângă, de la nivelul locului șoferului microbuzului și a continua secționarea părții stângi cu o profunzime din ce în ce mai redusă până la capătul microbuzului. Și este firesc să fie așa, de vreme ce atât tractorul autotrenul, care avea remorca pe sensul de deplasare al microbuzului, cât și partea frontală a microbuzului nu prezintă urme ale impactului inițial ce în mod evident a fost cel mai puternic. De altfel, inculpatul a declarat că impactul l-a perceput *ca un zgomot în dreptul semiremorcii*.

Conform art. 50 din Ordinul 407/1999 pentru aprobarea Normelor privind autorizarea și efectuarea transporturilor rutiere cu greutate și/sau cu dimensiuni de gabarit care depășesc limitele maxime prevăzute în Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor *trecerea pe poduri, pe pasaje superioare și viaducte se va efectua cu viteza maxima de 10 km/h, fără opriri, fără socuri, pe banda din dreapta în sensul de mers sau conform condițiilor speciale prevăzute în autorizație. În cazurile speciale prevăzute în autorizație trecerea se poate efectua prin tractare cu cablu*. Potrivit art. 56 din același act normativ *dacă lățimea convoiului în mers este cuprinsă între limita maxima admisă și 3,20 m inclusiv, acesta va avea montata, suplimentar, în mod obligatoriu, în fata și în spate, câte o tablita avertizoare cu inscripția "ATENȚIE! GABARIT DEPĂȘIT!", iar mijlocul de tractare va folosi continuu lampile girofar de culoare galbena*. Reținem concluziile raportului de expertiză cu privire la faptul că ansamblul agabaritic condus de către inculpat nu avea montată plăcuța avertizoare și nici nu erau semnalizate vizibil limitele laterale ale încărcăturii, aceste concluzii coroborându-se cu declarațiile martorilor.

Totodată s-a reținut că dispozițiile art. 41, 47 și 48 din OUG 195/2002, R în vigoare la acea dată, precum și disp. art. 129 și 153 din HG 85/2003, obligau inculpatul să circule cât mai spre partea dreaptă.

Raportat la viteza de deplasare, inculpatul a declarat că a considerat că trebuie să urmeze indicatoarele care limitau viteza de deplasare, iar nu alte norme. Reamintim inculpatului că normele care reglementează în mod special regimul de deplasare a autovehiculelor agabaritice au prioritate și că, de altfel, limitarea de viteză pentru camioane pe acel sector de drum era de 40 km/h.

Concluzionând asupra elementelor de fapt detaliate mai sus, instanța reține că, la nivelul raportului de cauzalitate, decesul celor trei tineri, respectiv B.V.O., U.B.O. și C.M., precum și vătămarea corporală a părții vătămăte V.A. s-au datorat exclusiv nesemnalizării corespunzătoare a încărcăturii agabaritice, a manevrei de intrare pe drumul îngustat ce a presupus conducerea pe contrasens a autotrenului de către inculpat, precum și a vitezei mult peste limita legală cu care circula inculpatul și care a afectat în mod direct coeficientul și timpul de frânare.

Instanța a reținut că fapta inculpatului D.F. care, în noaptea zilei de 28 iulie 2006, în jurul orei 23.30, a condus autotractorul marca Mercedes Benz înmatriculat sub nr. XXXX și semiremorca Schimitz, ansamblu agabaritic, proprietatea S.C. I.S. S.R.L. pe

podul rutier Giurgeni –Vadu Oii cu nerespectarea dispozițiilor legale privind semnalizarea corespunzătoare, prin depășirea vitezei legale și prin intrarea pe contrasens, intrând astfel în coliziune cu autovehiculul cu nr. de înmatriculare ZZZZ, proprietatea S.C. C.C. S.R.L., condus de către S.J.C., iar ca urmare a impactului au decedat B.V.O., U.B.O. și C.M., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ucidere din culpă prev. de art. 178 al. 2 și 5 din C.pen..

La individualizarea pedepsei instanța a ținut seama de prev. art. 72 din C.pen., va lua în considerare limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită de către inculpat, de gradul de pericol social ridicat al faptei raportat la împrejurările de fapt reținute din ansamblul probator, de consecințele deosebit de grave ale faptei inculpatului, de atitudinea inculpatului care, pe parcursul procesului penal nu a înțeles să conștientizeze fapta și urmările ei, fie încercând să disipeze vinovăția asupra altor persoane, fie să potențeze anumiți factori sau condiții, care, deși prezenți, nu au intervenit în lanțul causal dintre fapta inculpatului și rezultat. Vom reține faptul că inculpatul este la prima abatere de la normele penale, precum scopul pedepsei penale raportat la cei 4 ani scurși de la data săvârșirii faptelor. În baza art. 178 al. 2 și 5 din C. pen. vom condamna pe inculpatul D.F. la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

Din raportul de expertiză medico-legală nr. 902/II/b/39/12 februarie 2009, examinându-se documentele medicale ale părții vătămate de la epoca evenimentului rutier descris mai sus, s-a concluzionat că partea vătămată a suferit leziuni corporale care au necesitat pentru vindecare 23-25 de zile de îngrijiri medicale. Conform procesului verbal de la vol. II dos. UP, inițial, inculpatul a fost cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală gravă față de partea vătămată V.A.. Prima și singura declarație luată părții vătămate a fost la data de 3 februarie 2009 și nu există vreo probă la dosarul cauzei din care să rezulte că părții vătămate i-ar fi fost adusă la cunoștință identitatea inculpatului, mai repede dedată de 4 martie 2009, declarând că formulează plângere prealabilă. Plângerea a fost formulată și în scris la data de 11 martie 2009. Așadar reținem că partea vătămată a respectat termenul prev. de art. 284 din C.p.p.

Instanța a reținut că fapta inculpatului D.F. care, în noaptea zilei de 28 iulie 2006, în jurul orei 23.30, a condus autotractorul marca Mercedes Benz înmatriculat sub nr. XXXX și semiremorca Schimitz, ansamblu agabaritic, proprietatea S.C. I.S. S.R.L. pe podul rutier Giurgeni –Vadu Oii cu nerespectarea dispozițiilor legale privind semnalizarea corespunzătoare, prin depășirea vitezei legale și prin intrarea pe contrasens, intrând astfel în coliziune cu autovehiculul cu nr. de înmatriculare ZZZZ, proprietatea S.C. C.C. S.R.L., condus de către S.J.C., iar impactul a provocat leziuni părții vătămate V.A. care au necesitat pentru vindecare 23-25 de zile de îngrijiri medicale, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ucidere din culpă prev. de art. 184 al. 1 și 3 din C.pen.

Reținând aceleași criterii de individualizare a pedepsei în baza art. 184 al. 1 și 3 din C.pen. vom condamna pe inculpatul D.F. la pedeapsa de 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă.

În condițiile art. 33 lit b din C.pen. s-a constatat că cele două infracțiuni pentru care a fost condamnat inculpatul prin prezenta hotărâre au fost săvârșite în condițiile concursului ideal de infracțiuni.

În baza art. 34 lit. b din C.pen. vom contopi pedeapsa de 3 ani închisoare cu pedeapsa de 6 luni închisoare, aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea de **3 ani închisoare** care va fi executată fără spor în regim de detenție.

În baza art. 71 al. 2 din C.pen. s-a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 al. 1 lit. a (teza a II-a) C. pen. pe perioada prev. de art. 71 al. 2 din C.pen., ținând seama de gravitatea faptei care crează o incompatibilitate morală și juridică cu calitatea de ales în cadrul autorităților publice sau în funcții electivice publice.

Despre latura civilă:

Dintru început s-a constatat că pentru autovehiculul cu marca Mercedes cu nr. de înmatriculare XXXX proprietatea S.C. S.I. S.R.L., condus de către inculpat la data de 28 iulie 2006 a fost încheiată polița de asigurare seria BU nr. 0005889 eliberată la data de 1 octombrie 2005 de către S.C. C.A. S.A. valabilă pentru acest autovehicul începând cu data de 1 mai 2006 și până la data de 2 octombrie 2006, iar asiguratorul va răspunde în condițiile și limitele legii și ale contractului de asigurare (filele 189-190 vol. I dos. UP).

Totodată, s-a reținut că inculpatul era angajat al S.C. I.S. S.R.L. (172 și urm. vol. I dos. UP), iar la data de 28 iulie 2006 efectua un transport în temeiul atribuțiilor de angajat. În consecință în condițiile art. 1000 al. 3 din C.civ. vom constata că S.C. S.I. S.R.L. are calitatea de parte responsabilă civilmente și va răspunde în solidar cu inculpatul pentru despăgubirile materiale și morale.

Fără să privim acțiunea civilă ca o a doua sancțiune, s-a reținut că fapta inculpatului săvârșită din culpă cu prevedere a produs un prejudiciu material părților civile, constând în cheltuielile făcute ca urmare a accidentului din data de 28 iulie 2006, precum și un prejudiciu moral.

Instanța a luat în considerare declarațiile martorilor cu privire la cheltuielile efectuate de părți ca urmare a evenimentului din data de 28 iulie 2006, nefiind rezonabil să se pretindă părților numai proba cu înscrisuri, având în vedere starea emoțională produsă de decesul celor trei tineri și accidentarea părții vătămate. Cheltuielile făcute de către părțile celor trei victime cu aducerea trupurilor la Cluj-Napoca, cu funeraliile, cu ritualurile ortodoxe ulterioare și cu organizarea memorialului anual au fost dovedite prin înscrisuri, în parte și prin martorii F.E.V., P.M.F. și S.S.

Cheltuielile făcute de părțile vătămate V., au fost dovedite prin declarația lui V.E.

Cât privește daunele morale instanța reține că cei trei tineri avea 15 ani, proveneau din familii unite și aveau posibilități reale de a deveni sportivi de performanță. Dispariția prematură a celor trei tineri în condiții tragice a produs familiilor un șoc emoțional ale cărui consecințe se vor resimți și pe mai departe. În acest sens pledează și inițiativa părților civile care mențin vie amintirea celor trei tineri decedați prin organizarea unei manifestații sportive comemorative anuale. Reparația prejudiciului moral se va face atât printr-un act de justiție coerent care să țină seama de demnitatea inculpatului cât și de demnitatea și vulnerabilitatea părților civile, dar și în mod efectiv prin acordarea unei despăgubiri proporționale cu trauma psihică și chiar fizică încercată de către părțile civile.

Considerând dovedite despăgubirile materiale și întemeiate în parte despăgubirile morale s-a admis în parte acțiunile civile după cum urmează:

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 și art. 1000 al. 3 C.civ. vom admite în parte acțiunea civilă formulată de către părțile civile C.V., C.E., C.A. și C.D. și au obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata

sumei de 51.003,08 lei reprezentând daune materiale către părțile civile C.V. și C.E., precum și la plata sumei de 200.000 euro, echivalent în lei, celor patru părți civile, reprezentând daune morale.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 și art. 1000 al. 3 C.civ. s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de către părțile civile B.V., B.M. și B.I. și a obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 48.122,9 lei reprezentând daune materiale către părțile civile B.V. și B.M., precum și la plata sumei de 200.000 euro, echivalent în lei, celor trei părți civile, reprezentând daune morale.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 și art. 1000 al. 3 C.civ. s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de către părțile civile U.B. și vom obliga inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 15115,03 lei reprezentând daune materiale, precum și la plata sumei de 200.000 euro, echivalent în lei, reprezentând daune morale.

Cât privește acțiunea civilă formulată de către partea civilă V.A., s-a reținut că acesta, pe lângă prejudiciul material imediat a suferit un prejudiciu moral constând în suferințele fizice cauzate de leziuni, precum și un prejudiciu estetic reprezentat de cicatricile încă vizibile. În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 și art. 1000 al. 3 C.civ. s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de către partea civilă V.A. și a obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 6.500 lei reprezentând daune materiale, precum și la plata sumei de 10.000 euro, echivalent în lei, reprezentând daune morale.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 și art. 1000 al. 3 C.civ. s-a admis acțiunea civilă formulată de către partea civilă SPITALUL CLINIC DE URGENȚĂ BUCUREȘTI și obligă inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 775,04 lei, reprezentând daune materiale.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 din C.p.p rap. la art. 998-999 și art. 1000 al. 3 C.civ. s-a admis acțiunea civilă formulată de către partea civilă SPITALUL CLINIC DE RECUPERARE CLUJ-NAPOCA și obligă inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 201,67 lei, reprezentând daune materiale.

În temeiul art. 193 al. 1 din C.p.p.a obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente să plătească părților civile U.B. suma de 17.515,03 lei, B.V. suma de 4320 lei, C.V. suma de 5401,7 lei, V.A. suma de 1900 lei, reprezentând onorariile avocaților aleși.

În baza art. 191 al. 1 și 3 din C.p.p. a obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 11.000 lei reprezentând cheltuieli de judecată avansate de stat.

Societatea de Asigurare S.C. C.A. SA Sibiu, a declarat recurs împotriva încheierii pronunțată în data de 26. 01. 2012., în prezenta cauza, și prin care s-a îndreptat pretinsa eroare materială din minuta și din Sentința Penală nr. 581/07.06.2010 a Judecătoriei Cluj-Napoca, stabilindu-se că recurenta are calitatea de asigurător RCA pentru autovehiculul marca Mercedes, cu număr de înmatriculare XXXX, proprietatea S.C. S.I. S.R.L., considerând această hotărâre ca nefondată și nelegală, solicitând admiterea căii de atac promovate cu consecința respingerii cererii de îndreptare a erorii materiale.

Curtea, examinând recursul declarat, în baza actelor de la dosar, reține următoarele:

Partea responsabilă civilmente S.C. S.I. S.R.L., a încheiat cu recurenta societate de asigurare CONTRACTUL DE ASIGURARE seria BU nr. 0005889, privind asigurarea tip „Buchet” a transportatorilor de mărfuri și persoane.

Așa cum rezulta din cuprinsul acestui Contract de Asigurare, ce se afla în copie la dosarul cauzei, acest tip de asigurare a cuprins următoarele feluri de asigurare:

- 1.-Asigurare de avarii și furt al autovehiculelor (asigurare tip CASCO);
- 2.-Asigurarea de Răspundere Civilă auto înafara României (CARTE VERDE);
- 3.Asigurare de răspundere a transportatorului pentru mărfurile transportate (CMR);
- 4.-Asigurare de accidente a persoanelor transportate;

Din probatoriul administrat atât în fața instanței de fond cât și ulterior în caile de atac, a rezultat că asigurarea încheiată de asiguratul S.C. S.I. S.R.L. nu a fost o asigurare de răspundere civilă pe teritoriul României (RCA)

Curtea reține că instanța de fond, pe calea unei îndreptări de eroare materială, a conchis, după rămânerea definitivă a sentinței, că partea responsabilă civilmente S.C. S.I. S.R.L. a avut, la data producerii accidentului, calitatea de asigurat RCA (răspundere civilă pentru prejudicii cauzate prin accidente terțelor persoane). Mai mult, instanța de fond nu putea pe calea unei cereri de îndreptare a erorii materiale să modifice tipul unui contract, respectiv să constate că recurenta are calitatea de asigurător RCA, în condițiile în care singura poliță existentă la dosar este cea cu seria BU nr. 0005889, - polița ce dovedește că asigurarea pe care S.C. S.I. S.R.L., a încheiat-o cu recurenta este una de „tip Buchet”. Asigurarea RCA diferă de asigurarea „tip Buchet”, judecătoria făcând o confuzie gravă între cele două tipuri de asigurare.

La dosarul cauzei nu există depusă o poliță de asigurare RCA încheiată între S.C. S.I. S.R.L. și recurentă, caz în care Curtea apreciază că judecătoria nu putea să intervină și să modifice o **sentința definitivă**, deoarece în speța nu suntem în situația unei erori evidente, așa cum art. 195 C.p.p. impune, o cerere de îndreptare a erorii materiale pe asemenea considerente fiind inadmisibilă.

Singura răspundere ce poate să fie stabilită în sarcina recurentei este cea care deriva din polița de asigurare seria BU nr. 0005889, care este o asigurare tip Buchet și nu RCA, așa cum corect s-a stabilit în cadrul judecării cauzei, nefiind nicio eroare materială în ce privește polița de asigurare.

Curtea reține că instanța de fond investită fiind cu soluționarea cererii de îndreptare a erorii materiale, a confundat cele două tipuri de asigurare Tip Buchet și RCA, și în mod nelegal a stabilit o stare de fapt neconformă cu probele administrate în cauză, schimbându-se pe calea unei cereri de îndreptare a erorii materiale tipul unui contract, întinderea răspunderii angajate și modificându-se astfel dispozitivul unei hotărâri definitive, situație vădit nelegală și inadmisibilă ce aduce atingere autorității de lucru judecat.

Solicitările părților civile din cererea de îndreptare a erorii materiale au făcut obiectul recursului soluționat de Curtea de Apel Cluj prin dec.pen.nr. 1329 din 8.09.2011.

Mai mult, pentru soluționarea cererii de îndreptare a erorii materiale, s-a depus la dosar un script din care a rezultat că S.C. S.I. S.R.L. este asigurat la S.C.C.A.. Raportat la această împrejurare, curtea reține următoarele:

În primul rând judecătoria, pe calea unei cereri de îndreptare a erorii materiale, a administrat probe noi, care au vizat tipul contractului încheiat și a schimbat dispozitivul unei hotărâri definitive.

În al doilea rând scriptul nu a specificat faptul că S.C. S.I. S.R.L., ar avea calitatea de asigurat RCA, din cuprinsul său reieșind doar ca aceasta ar avea calitatea de „asigurat”, nemenționându-se natura contractului încheiat.

Natura răspunderii pe care recurenta o are în prezenta cauza a fost tranșată în cadrul judecății, rezultând în mod indubitabil ca singura răspundere ce se antrenează în sarcina sa, este cea care derivă din polița de asigurare seria BU nr. 0005889 (care este o asigurare tip Buchet și nu RCA).

Curtea reține că reprezintă erori materiale menționarea greșită a unui număr de dosar, a unei sume de bani, **eroarea evidențiindu-se în lipsa oricărui dubiu, neimpunându-se reaprecierea, deliberarea sau exprimarea unei convingeri. În speță, în mod greșit judecătoria a schimbat pe calea unei cereri de îndreptare a erorii materiale tipul unui contract, întinderea răspunderii angajate, modificându-se astfel dispozitivul unei hotărâri definitive. Greșeala judecătoriei nu constituie o eroare materială, ci una de conținut**, condiții în care, curtea va admite recursul declarat de S.C C. în baza art. 385 ind. 15 pct.2 lit. d C.p.p., împotriva încheierii pronunțate în data de 26 ianuarie 2012 prin care s-a îndreptat pretinsa eroare materială din sentința penală nr. 581/7 iunie 2010 a Judecătoriei Cluj-Napoca, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 1329/8.09.2011 a Curții de Apel Cluj, pe care o va casa în întregime și rejudecând:

Va respinge cererea de îndreptare a erorii materiale strecurate în considerentele și dispozitivul sentinței penale nr. 581/2010 pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca, cerere formulată de părțile civile C.V., C.E., C.A., C.D. și V.A..

Cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului, conform art. 192 pct. 3 alin.3 C.p.p. (Judecător Delia Purice)

Cerere de achitare formulată de inculpatul care a solicitat judecata în procedura simplificată. În aplicarea dispozițiilor art. 320/1 C proc. pen.. instanța nu poate pronunța decât soluția de „condamnare a inculpatului” care beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege. Achitarea inculpatului nu se poate dispune decât în urma efectuării „cercetării judecătorești”

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia penală nr. 1853/R din 20 decembrie 2012

Judecătoria Huedin prin sentința penală 155 din 5.09.2012 în baza art. 86 alin 2 din O.U.G. nr. 195/2002 modificată și republicată, cu aplicarea art. 320/1 C.Pr.Pen., art. 63 alin. 3 teza a II-a C.Pen. a condamnat inculpatul **T.P.** la pedeapsa de: **600 lei amendă penală** pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană al cărei permis de conducere este suspendat.

S-a pus în vedere inculpatului dispozițiile art. 63/1 C.Pen.

În baza art. 191 C.Pr.Pen.a obligat inculpatul la plata sumei de 500 lei cheltuieli judiciare avansate de stat.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Huedin inculpatul T.P. a fost trimis în judecată, primul pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană al cărei permis de conducere este suspendat, prev. de art. 86 alin. 2 din OUG 195/2002.

S-a reținut în actul de inculpare și trimitere în judecată că la data de 31.03.2012, inculpatul a condus pe drumurile publice, respectiv pe DN 1 E 60, din localitatea Oșorhei până în orașul Huedin, cu intenția de a se deplasa până în localitatea Gilău și retur, autoturismul marca Mercedes, fără a avea dreptul de a conduce autovehicule pe drumurile publice, întrucât la data de 01.03.2012 dreptul de a conduce autovehicule îi fusese suspendat pe o perioadă de 90 zile.

Inculpatul a recunoscut săvârșirea faptei pe parcursul procesului penal, solicitând a se face aplicarea art. 320/1 alin. 7 C.Pr.Pen., text introdus prin Legea 202/2010. De asemenea acesta a solicitat aplicarea unei amenzi cu caracter administrativ.

În fapt, la data de 31.03.2012, orele 08.04 organele de poliție, aflându-se în exercitarea atribuțiilor de serviciu în Huedin, au oprit pentru control un autoturism marca Mercedes care circula din direcția Oradea spre Cluj-Napoca și care a efectuat o manevră de depășire neregulamentară a unui alt autovehicul în zona de acțiune a indicatorului rutier „Depășirea interzisă”. Organele de poliție i-au solicitat conducătorului autoturismului marca Mercedes să prezinte documentele pentru control, stabilind că se numește T.P.. Acesta a declarat în prezența martorului asistent S.L.A. că permisul său de conducere a fost reținut de către lucrători de poliție din cadrul I.P.J. Bihor pentru depășirea vitezei regulamentare cu peste 50 km/h, aflându-se în perioada de suspendare a dreptului de a conduce autovehicule pe drumurile publice.

Prin adresa cu nr. 466668 din 13.04.2012 Serviciul Rutier din cadrul I.P.J. Bihor a comunicat că la data de 31.03.2012 inculpatul T.P. avea suspendat dreptul de a conduce autovehicule pe drumurile publice pe o perioadă de 90 de zile, perioada de suspendare fiind cuprinsă între 01.03.2012 – 29.05.2012. Cu ocazia audierii inculpatului T.P. acesta a declarat că avea cunoștință că permisul său de conducere era suspendat în perioada 01.03.2012 – 29.05.2012, precizând că a condus autovehiculul în ziua respectivă din localitatea Oșorhei și intenționa să se deplaseze în localitatea Gilău, însă datorită acelei manevre de depășire neregulamentară a fost oprit de organele de poliție pe raza orașului Huedin.

În drept, fapta inculpatului T.P., care la data de 31.03.2012 a condus pe drumurile publice, respectiv pe DN 1 E 60, din localitatea Oșorhei până în orașul Huedin, cu intenția de a se deplasa până în localitatea Gilău și retur, autoturismul marca Mercedes, fără a avea dreptul de a conduce autovehicule pe drumurile publice, întrucât la data de 01.03.2012 dreptul de a conduce autovehicule îi fusese suspendat pe o perioadă de 90 zile întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană al cărei permis de conducere este suspendat, prev. de art. 86 alin. 2 din OUG 195/2002 faptă pentru care instanța va condamna inculpatul la o pedeapsă de **600 lei amendă penală**.

La individualizarea și dozarea pedepsei instanța a avut în vedere recunoașterea sinceră a vinovăției, lipsa antecedentelor penale, precum și celelalte criterii prev. de art. 72 C.Pen.

De asemenea instanța a făcut aplicarea art. 320/1 alin. 7 C.Pr.Pen., text introdus prin Legea 202/2010, care prevede că instanța va pronunța condamnarea inculpatului,

care beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei închisorii, și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei amenzii. Or, inculpatul beneficiază de această prevedere legală întrucât până la începerea cercetării judecătorești, a declarat personal că recunoaște săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare a instanței și a solicitat ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Inculpatul a solicitat aplicarea unei amenzi cu caracter administrativ.

Instanța a reținut că potrivit art. 18/1 C.Pen. nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă prin atingerea minimă adusă uneia din valorile apărute de lege și prin conținutul ei concret, fiind lipsită în mod vădit de importanță, nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni. La stabilirea în concret a gradului de pericol social se ține seama de modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, precum și de persoana și conduita făptuitorului, dacă este cunoscut.

Or, conducerea de către inculpat a unui vehicul de transport pe o distanță relativ lungă pe un drum european, în condițiile în care anterior i-a fost suspendat dreptul de a conduce pentru depășirea vitezei legale cu peste 50 km/h, iar oprirea sa în trafic s-a datorat unei noi încălcări grave a legislației rutiere demonstrează faptul că inculpatul ignoră în mod repetat dispozițiile legale care guvernează această activitate. În această ordine de idei este cu atât mai semnificativ că inculpatul este un conducător auto profesionist, care ar trebui să dea dovadă de mai mult respect pentru legislația rutieră și, nu în ultimul rând, pentru ceilalți participanți la trafic pe care îi pune în pericol prin conduita sa.

Pentru aceste considerente instanța a apreciat că fapta inculpatului T.P. prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni și nu se poate aplica o sancțiune cu caracter administrativ.

Instanța a pus în vedere inculpatului dispozițiile art. 63/1 C.Pen.

Având în vedere soluția de condamnare instanța în baza art. 191 C.Pr.Pen. a obligat inculpatul la plata sumei de 500 lei cheltuieli judiciare avansate de stat.

Împotriva soluției instanței de fond, a declarat recurs inculpatul T.P., care a solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea sentinței judecătorești și rejudecând dosarul, a se dispune achitarea recurentului în temeiul art. 10 lit. b ind.1 rap. la art. 11 pct. 2 lit. a C.p.p. întrucât fapta săvârșită de acesta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Curtea examinând recursul promovat, prin prisma motivului invocat, ajunge la următoarele constatări:

Așa cum rezultă din examinarea conținutului sentinței penale nr. 155 din 5.09.2012 a Judecătorei Huedin, instanța de fond a soluționat cauza penală, la cererea expresă a inculpatului, prin procedura prevăzută de art. 320/1 C proc. pen., la dezbateri acuzarea solicitând condamnarea inculpatului la pedeapsa închisorii cu suspendarea condiționată a acesteia, iar apărarea a solicitat achitarea în temeiul art. 10 lit. b)/1 C. pen. cu referire la art. 18/1 C pen.,

Prin Legea nr. 202/2010 respectiv, art. 320/1 C proc. pen, legiuitorul român a introdus în dreptul intern o nouă procedură de judecată, cunoscută în multe sisteme judiciare (cel nord-american fiind promotorul principal al acesteia), procedură denumită,

după caz, „pledarea vinovăției”, „recunoașterea vinovăției”, „procedură sumară de judecată”, „procedură simplificată de judecată” etc.

Această nouă procedură de judecată este parte a conceptului juridic contemporan de „justiție penală negociată” căreia, în viitorul Cod de procedură penală, i se vor adăuga și altele („acordul de recunoaștere a vinovăției” etc)}. Elemente ale acestui nou concept sunt relevate de tezele prelabile ale noilor coduri (H.G. nr. 829/2007 și HG. Nr.1183/2008), precum și de doctrina juridică.

În sinteză, potrivit dispozițiilor art. 320/1 C. proc. pen., în schimbul „pledării vinovăției” în fața judecătorului, și acceptării judecării cauzei pe baza probatorului administrat în cursul urmăririi penale, acuzatul este condamnat, având dreptul să fie sancționat cu o pedeapsă redusă, evitând astfel aplicarea unei pedepse orientată semnificativ către maximul special al textului incriminator al faptei ori chiar egală cu acest maxim.

O astfel de procedura de judecată, după cum s-a menționat, regăsită în majoritatea sistemelor judiciare penale moderne, compatibilă cu principiile CEDO și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prezintă evidente avantaje, deopotrivă pentru acuzat și pentru înfăptuirea justiției, prezentarea lor neconstituind obiectul acestei cauze penale.

În consecință, în situația în care inculpatul „pledează vinovat”, instanța de fond nu mai efectuează „cercetare judecătorească”, dispunând soluția condamnării acestuia, cu aplicarea unei pedepse reduse în condițiile art. 320/1 alin. (7) C. proc. pen.

O altă soluție nu este posibilă deoarece, în toate celelalte situații, legea impune, în mod firesc, efectuarea cercetării judecătorești de către judecător: administrarea probelor în mod direct, nemijlocit, contradictoriu și public, în condițiile unei proceduri judiciare complete, iar nu „simplificate”.

Numai o cercetare judecătorească „completă” poate sta la baza oricărei soluții prevăzută de art. 345 C. proc. pen. („achitare” sau „condamnare”)

Examinarea dispozițiilor legale prevăzute de art. 320/1 C. proc. pen. susține, în mod categoric, cele menționate, după cum se va arăta în continuare:

Astfel, potrivit art. 320/1 alin. (4) C. proc. pen., în vigoare la data judecării cauzei, „instanța de judecată soluționează cauza penală atunci când, din probele administrate (T.P. - la urmărirea penală), rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite și sunt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse”.

Textul citat este rațional deoarece se înlătură două erori grave ce se pot comite în „procedura simplificată de judecată”, și anume:

- condamnarea acuzatului pe baza unor probe insuficiente, care nu dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, faptele pentru care a fost trimis în judecată,

- condamnarea altei persoane decât cea care în mod real, a săvârșit faptele deduse judecării.

În aceste situații, judecătorul este obligat să procedeze la efectuarea cercetării judecătorești, chiar dacă inculpatul solicită expres aplicarea procedurii de judecată prevăzută de art. 320/1 C. proc. pen.

Textul art. 320/1 alin (4) C. proc. pen, a fost modificat prin O.U.G. nr. 121/2011 și are următorul conținut: „Instanța de judecată soluționează latura penală atunci când din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat”.

Această modificare relevă, încă o dată, că în urma judecării cauzei penale pe baza „procedurii simplificate” nu se poate dispune o soluție decât atunci când fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, nu și atunci când, printre altele, fapta nu constituie infracțiune (aici fiind inclus și cazul prevăzut de art. 10 lit b ind.1 C proc. pen. combinat cu art. 18/1 C. pen. deoarece, în această ipoteză, instanța constată că „fapta nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni”).

Aceste dispoziții legale trebuie corelate cu cele ale art. 320/1 alin (7) C. proc pen. conform cărora „Instanța va pronunța condamnarea inculpatului care beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege” (dispoziții nemodificate de O.U.G nr. 121/2011).

În concluzie, prin aplicarea procedurii prevăzută de art. 320/1 C proc. pen.. instanța nu poate pronunța decât soluția de „condamnare a inculpatului” care beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege. Achitarea inculpatului nu se poate dispune decât în urma efectuării „cercetării judecătorești”, chiar dacă acesta a solicitat expres judecarea prin această „procedură simplificată”.

De altfel, un alt argument din care rezultă voința legiuitorului, este cel dedus din dispozițiile art. 320/1 alin (8) C. proc pen., astfel cum au fost modificate prin O.U.G. nr. 121/2011: „Instanța respinge cererea atunci când constată că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente pentru a stabili că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, în acest caz, instanța continuă judecarea cauzei potrivit procedurii de drept comun”.

„Continuarea judecării cauzei potrivit procedurii de drept comun” (adică prin efectuarea cercetării judecătorești] se poate realiza fie la începutul procedurii judiciare, după respingerea cererii inculpatului de judecare în condițiile art. 320/1 C. proc. pen. fie prin repunerea cauzei pe rol în vederea efectuării cercetării judecătorești dacă judecătorul a acceptat cererea inculpatului însă, cu ocazia deliberării, constată că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente pentru a stabili că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat și, deci ca poate pronunța, în condițiile art. 320/1 alin. (7) C. proc. pen., condamnarea inculpatului care va beneficia de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsa prevăzute de lege

În final, cu referire la corelația dintre soluția dispusă în temeiul art. 10 lit.b ind.1 C. proc. pen, cu referire la art. 18/1 C pen., și necesitatea stabilirii corecte și complete a situației de fapt în urma administrării nemijlocite a probelor de către judecător, Curtea apreciază că se impune și menționarea argumentelor juridice expuse în Decizia nr.VII/2009 a Secțiilor unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, Monitorul Oficial nr. 691/2009 în care se arată cu privire la controlul judiciar al soluțiilor dispuse în temeiul art. 18/1 C. pen:... „cenzura instanței de control judiciar, ca instanță de recurs, trebuie să urmărească atenta și completa verificare a întregului material probator din dosar, pentru ca eroarea de fapt sesizată să nu fie doar aparentă sau, ca împrejurarea considerata esențială lămuririi cauzei să fie neverificabilă”.

Or, eventualele constatări privind gradul de pericol social al unei anumite fapte pot fi consecința unor aprecieri determinate de raționamente bazate pe erori esențiale în reținerea faptelor și a împrejurărilor în care au fost comise ori care privesc persoana făptuitorului.

Cum astfel de erori se pot răsfrânge grav asupra justei rețineri a faptelor și a gradului de pericol social al făptuitorului, cu consecința aplicării unui tratament penal

inadecvat, trebuie să se aibă în vedere că însuși scopul procesului penal, ca și principiile aflării adevărului și al rolului activ, astfel cum sunt reglementate în art. 1 art. 3 și art. 4 C.proc. pen., impun stabilirea realității în totalitatea sa, cu toate detaliile, având relevanță în justa determinare a gradului de pericol social în accepțiunea prevederilor art. 18¹ C. pen.

Evident, numai pe baza aprecierii corecte și complete a materialului probator necesar pot fi descoperite faptele și împrejurările cu reală semnificație pentru evaluarea gradului de pericol social în raport cu elementele la care se referă dispozițiile art. 18¹ alin. (1) și (2) C. pen.

De aceea, excluderea posibilității instanței de recurs de a-și exercita cenzura și asupra modului în care instanțele ierarhic inferioare au apreciat conținutul probelor în raport cu elementele ce pot duce la constatarea lipsei vădite de importanță a unei anumite încălcări a legii, de natură a-i conferi lipsa pericolului social al unei infracțiuni, sau, dimpotrivă, la evidențierea gradului de pericol social, cu consecința neaplicabilității dispozițiilor art. 18¹C. pen, ar echivala cu lipsirea de conținut a cazului de casare prevăzut în art. 385⁹ alin (1) pct 18 C. proc. pen., putând conduce astfel la denaturarea substanțială a scopului procesului penal și la nesocotirea principiilor sale de bază.

Ca urmare, nu trebuie să prevaleze formalismul în interpretarea dispozițiilor ce guvernează procesul penal, care ar putea echivala acceptarea producerii de erori grave, doar pentru a se asigura o aparentă separare a situațiilor de fapt de cele specifice de drept. Înfăptuirea interesului superior al justiției, acela de aflare a adevărului, și impunerea respectului cuvenit legii fac necesar ca, în cadrul temeiului de casare înscris în art. 385⁹ alin. (1) pct. 18 C. proc pen., să se examineze și întregul ansamblu de împrejurări de ordin obiectiv sau subiectiv ce trebuie să stea la baza aprecierii incidenței prevederilor art. 18¹ C. pen. în raport cu cazul concret judecat".

Curtea apreciază că, în raport de condițiile concrete în care a fost soluționată cauza (lipsa cercetării judecătorești la judecătorie), este exclusa aplicarea dispozițiilor cazului de casare prevăzut de art 385/9 pct. 18 C. proc. pen. deoarece examinarea „erorii grave de fapt" presupune, implicit, examinarea probatoriului, atât a celui administrat în cursul urmăririi penale, cât și a celui administrat în cursul cercetării judecătorești.

În consecință, instanța de fond a făcut o legală aplicare a dispozițiilor art 320/1 C proc. pen., și l-a condamnat pe inculpat pentru infracțiunea comisă la pedeapsa amenzii penale, fiind exclusă aplicarea art. 18 ind.1 C.p.p. în recurs.

Pentru motivele ce preced, se va respinge recursul inculpatului ca nefondat, în baza art. 385 ind. 15 pct.1 lit. b C.p.p

Va obliga pe recurent să plătească în favoarea statului suma de 300 lei cheltuieli judiciare conform art. 192 alin. 2 C.p.p. (Judecător Delia Purice)

Întocmit,

Judecător DELIA PURICE